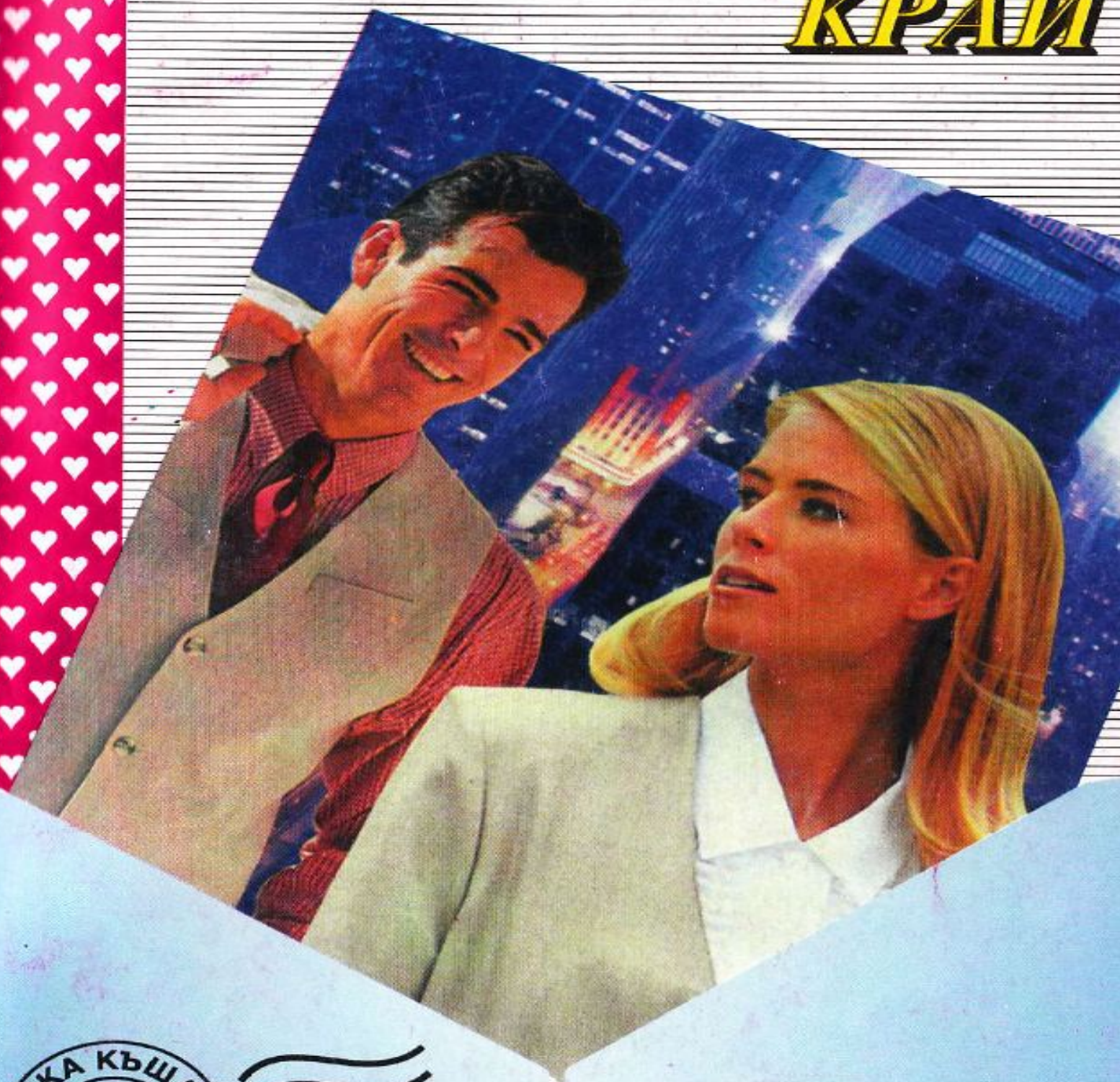

Тери Лоурънс
**СТРАСТ БЕЗ
КРАЙ**

*Нови
любовни романи*

ТЕРИ ЛОУРЪНС СТРАСТ БЕЗ КРАЙ

Превод: Мая Керезова

chitanka.info

След десетгодишна раздяла Марсел Корвил от романа „Страст без край“ среща мъжа, когото е обичала — Рей Крейн. Участието им като заседатели в съдебен процес ги тласка отново по мъчителния, но сладостен път на желанията, съмненията и любовта. Дали натрупаните през това време милиони ще върнат на Рей любимата жена?

Обръщайки се към своите спомени, ще открият ли те трайното и истинско чувство, което свързва две души завинаги?

Кой ще пречупи последната бариера пред двамата — тяхната гордост?

1.

— Марсел Корвил.

Съдебната чиновничка остави навитото късче хартия с името на Марси. Тя се изправи, приглади с ръка полата на морскосиния костюм и мушна чантата си под мишница. След това тръгна да прекосява съдебната зала.

Стойката ѝ винаги е била безупречна, помисли си Рей Крейн. Личеше си възпитанието. В света на Марси възпитанието означаваше много.

Седнал полуобърнат към пътеката между редовете, Рей наклони облегалката на пластмасовия стол така, че предните му крака се вдигнаха на няколко сантиметра от земята. Поклащаше се леко на него и я наблюдаваше. Марси влезе в ложата на съдебните заседатели, обърна се наляво и като се движеше с рамото напред, стигна до първото място. Рей си припомни с усилие, че е тук, за да изпълни дълга си на съдебен заседател, а не да я гледа как се движи и най-вече как кръстосва крака. Всъщност това бе невъзможно да се види, тъй като тя седеше зад дървена преграда, но лесно можеше да си го представи. Открай време краката ѝ бяха много сексапилни.

За десетте години, през които не беше я виждал, тя беше изпълнила формите си, и то на онези места, които един мъж би желал да усети в ръцете си. Думата „възпитание“ отново се мерна в главата му. Рей отпусна предните крака на стола и те се забиха с тъп звук в килима.

Не беше се върнал в града заради Марси. Тя едва ли го помнеше още. Прокара палец в колана на панталоните си. Знаеше, че не само тя беше се поналяла малко. Навремето, когато се познаваха, той беше слабо и върлинещо момче. Понякога се питаше дали изобщо го беше възприела като мъж.

Разбира се, че беше, отговори си сам. Той беше мъж, който ѝ се бе наложило да използва. Той си беше тръгнал, а тя го беше пуснала.

— Рей Крейн — обяви чиновничката.

Марси Корвил обърна глава, широко отворила очи. Рей едва не се ухили, докато вървеше надолу по пътеката между редовете. Знаеше, че тя следи с очи всяка негова стъпка. Наистина го помнеше.

Нямаше нужда да обръща очи към нея, за да види изваяното ѝ лице, лъскавата ѝ руса коса, големите, напръскани със златисти точки сини очи. Някои неща не се променяха.

Той мина през летящата вратичка, разделяща съда от зрителите. С две големи крачки отмина адвокатската маса, а на четвъртата вече бе прекосил килима в розово и морскосиньо, с втъкан герб на щата Мичиган. Влезе в ложата на съдебните заседатели и измина пътя до празното място до нея.

Моментално почувства неудобство. Трябваше или да вдига колене и да ги блъска в дървената преграда пред себе си, или да ги накланя наляво, а вероятно и надясно, към Марси. Не можеше да се изхлузи надолу, така както бе правил, преди да чуе името си, когато половината му внимание бе ангажирано от процедурата по избиране на съдебни заседатели, а другата половина — от тила на Марси.

Беше погълнат от нежните къдрички, които се спускаха на тила ѝ. Тя имаше нежни, заоблени рамене и лебедова шия. Косата ѝ беше сплетена в сложна френска плитка, така засукана в долния си край, че приличаше на удивителен знак с една тлъста точка под него. Това му навея мисълта за категоричното „шът“, което предчувстваше, че ще чуе, като наклони краката си надясно, сплете пръсти в скута си и каза: „Здравей, Марсел!“.

— Здравей, Рей.

Докато седеше сред публиката и изучаваше тила ѝ, се чудеше как можа да я познае толкова бързо след десет години. Заслушан в ехото от гласа ѝ, отекващо в съзнанието му, той се питаше как изобщо би могъл да я забрави. Някога казваше, че гласът ѝ е мек като уиски. Тогава ѝ беше смешно.

Сега обаче тя не се смееше.

— Доузиър — съобщи чиновничката друго име.

— По азбучен ред ли ще я караме днес? — раздражено попита съдията Роузън.

— Корвил, Крейн, Доузиър. Май следва Едуардс.

Чиновничката се усмихна вяло и изтегли следващото име.

— Зиловски — доволно щракна с пръсти тя.

Сред публиката се чуха единични хихикания. Рей почти не ги чу. Би се обзаложил, че и Марси не бе чула нищо. Тя гледаше напред, очевидно приковала поглед върху щатското знаме. Каквото и да гледаше, явно не го виждаше, но за нищо на света не би го показала. Типично за нея.

Рей изпъшка и прибра лакти, за да даде възможност и на третия съдебен заседател да заеме мястото си. Използва случай да се поразмърда, наклони се надясно върху облегалката и прошепна:

— Казах „здравей“.

— И аз ти отговорих със „здравей“.

Би имало по-силен ефект, ако го бе казала на него, а не на пространството, което ги делеше от съдийската маса.

— Само това ли ще кажеш?

Тя прокара леко език по устните си, така че да не изтрие блясъка на перленорозовото си червило. Рей отново си помисли колко тясно бе мястото за краката му.

— Това е избор на съдебни заседатели, а не среща на стари съученици — отговори тя.

Погледът ѝ пробяга по лицето му и отново се върна върху дървената преграда пред тях. Усети как тя веднага съжали за строгите си думи, но нищо чудно и да му се беше сторило. Така или иначе, тя отново се скри зад студената фасада на изражението си.

— А, така ли! — Той пооправи колана си и се опита да се настани по-удобно, макар за неговите метър и деветдесет това да нямаше особен успех в тясното пространство. — Доколкото си спомням, не съм от твоя клас, Марси.

Усети я как се стегна. Едно на нула, помисли си той. Ухили се, погледна към съдията, чиновничката, зрителите и накрая отново се обърна към нея.

— Мисля, че може да си побъбрим малко. Все още обявяват имената.

По вдървената стойка на раменете ѝ предположи, че ѝ се искаше да го нарече с някои обидни думи.

Беше по-скоро заинтригуван, отколкото обиден. Как успяваше да постигне това? Винаги беше тактична и сдържана, загрижена и учтива, дори когато подканваше един мъж да напусне живота ѝ. Десет години след това, той не бе сигурен дали ѝ бе благодарен, или ѝ се сърдеше.

Подозираше — по дяволите, знаеше го — че под спокойната ѝ външност се криеха стотици объркани чувства, които тя рядко издаваше.

Изборът на съдебни заседатели продължи, докато бе събран пълният им състав. Рей огледа подменените дървени части на старото съдилище от миналия век, новите винилови каси на прозорците, светлите електрически ключове и зелените метални полилеи с формата на листа, от които на гроздове висяха едри бели глобуси. Опита се да прецени разходите за строителството, каква цена би предложил самият той, но нещо не бе настроен за тази игра. Собствените му чувства сега се бъркаха на обикновено непогрешимия му търговски нюх.

Чувства. Рей винаги бе смятал, че при него те са праволинейни и лесни за проследяване — като първокласен път, означен върху пътна карта. Марси беше нещо незавършено. Споменът за нея го преследваше вече твърде дълго. Време бе да си уредят сметките.

През онова лято той беше на двайсет и четири години. Помагаше в строителните работи на чичо си Тед. Тя бе на деветнайсет — млада и хубава, момиче, за което можеше да мечтае всеки мъж. Волева и сериозна, Марси все пак беше проявила бунтарство, като преследваше това, което желаше. А тя желаше него.

Защо едно абсолютно задоволено момиче беше избрало точно него бе толкова чудно и загадъчно, колкото и първата им целувка. Той бе поласкан и наивно ѝ предложи твърде нетърпеливо услугите си, без да разбира, че това не беше любов от пръв поглед. Не беше дори и похотливо желание. Марси Корвил бе решила да се отърве от своята девственост. А Рей Крейн с удоволствие се беше притекъл на помощ.

Някой от съдебните заседатели на задния ред блъсна облегалката на стола му. Това го върна към настоящето.

— Извинете, съжалявам.

— Няма нищо. — Рей се намести отново. Опрял единия си крак върху коляното на другия, той разсеяно разтриваше глезена си, като несъзнателно подръпваше чорапа си.

Нямаше съмнение, че Марси бе станала жена, която би могла да общува с по-добра класа мъже. Тогава, разбира се, тя също бе имала тази възможност. И все пак бе избрала него. Но когато лятото свърши, всеки пое по пътя си, или поне така предпочиташе да мисли той.

Хвърли поглед към нежния ѝ профил. Питаше се дали и тя се заблуждаваше със същите лъжи.

Рей разглеждаше внимателно бялата алабастрова кожа на жената до себе си. Мина известно време, докато осъзнае, че белезите, които търсеше, не бяха от онези, които могат да се видят.

— И така, как я караш?

— Рей, този разговор би могъл да почака за малко по-късно.

— Разбира се. Може би ще пийнем по нещо.

С тези думи почти си спечели един поглед. Беше му оставила вратичка и сега си плащаше за това. Ако се съдеше по това как мачкаше чантата в скута си, тя дяволски се колебаеше. Усети, че той я гледа и остави чантата отстрани до себе си. Кръстоса крака само за да може при това движение да остане обърната на другата страна. Много добре, така Рей щеше да има повече място, за да се протегне.

— Смяташ ли, че ще продължи дълго? — общително попита той.

— Не, аз... — започна тя.

— Цяла вечност — измърмори един възрастен мъж през две места от него. — За трети път ме викат в съдебното жури.

Марси се изчерви. Наложил си да се отпусне. Та Рей дори не говореше на нея.

Защо не беше чула, че отново се е върнал в града?

Нямаше го вече горния пласт изрусяла от слънцето коса. Сега тя беше кестенява и лъскава, с няколко изненадващи сиви кичурчета на слепоочията. Изненада се от това, че така осезателно ѝ липсваше златистият му перчем. На двайсет и четири години той изглеждаше като от реклама за лосион за слънчев загар, на бира или мъжки одеколон, на всичко мъжко, сексуално, мускулесто и разкошно.

Болезнено силно го беше желала. А и толкова го беше обичала...

Съдията изпрати човек до стаята си, за да му донесе нещо забравено. Рей говореше с жената от другата страна. Беше толкова близо, че Марси усещаше мириса на одеколона му и можеше да преброи подбръснатите косми отзад на врата му, точно над бялата яка. Кожата му беше почерняла, а около очите се бяха образували малки, сякаш гравирани ветрилца от бръчици чак до слепоочията му. Имаше широка уста. Трапчинките му бяха заменени от постоянни, дълбоко врязани линии, познати белези за суров и непреклонен характер. Беше ги целувала някога — ту нежно, ту страстно.

Тогава беше побягнала, изплашена от силата на чувствата си. Ами ако всичко се повтореше отново? Някакво тихо гласче я предизвикваше. Истината и нищо друго, освен истината, Марси. Тя се усмихна тъжно.

Рей се обърна, улови погледа ѝ и се ухили. Тя се обърна напред.

— Благодаря ви за търпението, дами и господа. Бих желал да ви приветствам с добре дошли в районния съд. Аз съм съдия Едуард Роузън. Тук сме по едно дело от углавен характер.

Съдебните заседатели кимнаха.

— Бих искал в началото да ви попитам дали някой от вас има проблеми, които биха го възпрепятствали да участва в състава на съдебните заседатели през март. Ще бъдете помолени да участвате само в едно жури, във връзка със случай, който се очаква да продължи приблизително две седмици.

Повечето поклатиха глави.

— Никакви?

За Марси имаше, и то какъв, но не знаеше как да го формулира. Не се страхуваше да седи близо до Рей. Необузданата ѝ страст беше само спомен... но все пак жив. Беше му разкрила толкова много от себе си, беше проявила и сдържаност, и страст, на които не подозираше, че е била способна.

Направо се беше хвърлила в обятията му, помисли си тя. Усети руменината, която плъзна по страните ѝ, и сграбчи гладката дървена облегалка. Дали той си спомняше? Дали се беше смял на нетърпението ѝ тогава? Усмихваше се, сякаш знаеше някаква тайна. О, да, Марси Корвил, която се гордееше със своята уравновесеност, беше станала за смях заради Рей Крейн. Беше се заклела никога да не допуска това да се случи отново.

Споменът бе болезнен, защото беше вярвала, че той споделя любовта ѝ — до деня, когато си тръгна, без дори да се обърне назад.

— Планира ли някой от вас да излиза в отпуск? — попита съдията.

Една жена вдигна ръка. След обстояните ѝ обяснения съдията измърмори нещо за необходимостта всички да се отзовават, когато са повикани, но я освободи. Избрано беше ново име. Жена на средна възраст зае мястото ѝ.

— Никакви други възпрепятстващи ангажименти?

— Ваша Светлост, имам предприятие — полуизправена, каза Марси.

— Да, госпожице Корвил?

Отново използваше моминското си име. Рей вече го беше чул, но едва сега осмисляше този факт. Беше се омъжила преди осем години, а вече от шест беше разведена. Беше носил двете изрезки от вестник в портфейла си, докато не ги скъса. И да имаше деца, нямаше кой да му каже.

Съдията продължи с въпросите:

— Имате ли наемни работници, госпожице Корвил?

— Да, имам съдружник.

— И с какво се занимава той или тя?

— С клиентите, оценката на разходите и поръчка на материалите.

— Изглежда, може да се справи с работата и във ваше отсъствие. Какво е естеството на работата?

— Дърводелски услуги по поръчка, украса на прозорци, специална реставрация в старинни домове на врати, решетки на камини, на някои маси.

— Благодаря за рекламата — кисело измънка съдията.

Зрителите се подсмиваха.

— Доколкото зная, март не е подходящ за строителство. Не мога да ви освободя. Някой друг?

Марси седна, стиснала ядно устни. Правеше така, когато не постигаше своето.

Рей изучаваше обувките си, вгълбен в спомени. Толкова много неща от миналото се връщаха отново при него. Но не и самата жена, с която бяха свързани те.

— Случаят, с който ще се занимаваме, е свързан със злоупотреба на обществени средства — продължи съдията. — Има ли някой сред съдебните заседатели, осъждан някога за злоупотреби?

Млада дама в другия край вдигна ръка.

— Искам да ми разкажете за това, госпожице Суонсън.

Жената започна да говори на шарките на килима.

— Когато бях на шестнайсет, аз... аз... обвиниха ме, че съм взела пари от касата на магазина, в който работех.

— Така ли беше?

— Да, сър — отговори тя, свела поглед.

— Полицията намеси ли се?

— Не, сър. Върнах парите и това не се повтори никога.

— Мислите ли, че това ще повлияе на преценката ви в това дело?

— Зависи от фактите по случая, сър.

— Отговорът ме задоволява. Някой друг?

Съдебните заседатели поклатиха отрицателно глави.

— Ами сред работодателите? Госпожице Корвил, вие ръководите предприятие. Имали ли сте някога, вие или който и да е друг от съдебните заседатели, работник, роднина или познат, осъждан за злоупотреба?

Рей вдигна ръка.

— Имал съм работници, хванати в кражба. Неведнъж.

— Един и същ ли?

— Това е невъзможно. Още след първия опит престават да работят за мен.

— Хм — каза съдията и погледна към адвокатските маси. — Може ли да разясните?

— Притежавам строителна компания. Някои хора остават с впечатлението, че остатъците от строителните материали са техни и могат да ги откарат у дома си. Така се снабдяват и с разни инструменти.

— Изправяли ли сте някого пред съд?

— Уреждахме нещата помежду си.

Рей изрече последната фраза с леко ръмжене и хората се усмигнаха. Съдията скри своята усмивка с ръка и набързо приключи разпита на Рей като съдебен заседател.

— Не е необходимо да навлизате в подробности, господин Крейн.

— Благодаря.

— Има ли друг? Нещо, свързано с вашата трудова дейност? Някой от вас да е бил уволняван неоснователно?

Не последва отговор.

— Даже и вие, госпожице? — Докато очакваше отговор от младата бивша крадла, съдията приглади космите, сресани в обратна посока, за да скрият голото му теме.

— Позволиха ми да остана на работа.

— Добре. Няма ли други въпроси? Необходими ни са честни и компетентни съдебни заседатели. Добре. Ще прескоча правилата за даване на свидетелски показания, за да насоча вниманието ви към адвокатите. Някой от вас познава ли тук присъстващите двама адвокати и имал ли е делови отношения с фирмите, които те представляват?

Няколко съдебни заседатели вдигнаха ръце. Марси също.

— Познавам адвоката на ищеца, Ваша Светлост, както и собственика на замесената компания. Те са членове на местния клуб.

— Аз също. — Съдията се усмихна. — Е, градчето е малко, така че шансовете някой от вас да познава човек от съдебния състав са доста големи. Въпросът е дали това пречи да бъдете обективна? Госпожице Корвил, обсъждали ли сте случая с някого от двамата, които познавате?

— Не, сър.

— Добре. Господин Спаник е адвокат на ищеца, а господин Хейзълтън — на ответника. Ако някой от вас види някого от тези двама мъже в коридора, не трябва да говори с него по делото. Ако който и да е свидетел се приближи към вас, не разговаряйте с него — нито за да му кажете къде е тоалетната, нито колко е часът. Всякакъв контакт на свидетел със съдебен заседател се смята за опит за въздействие върху съдебното жури и трябва незабавно да се докладва. Не на секретарката ми, не на съдебния секретар, а на мен лично. Разбирате ли? Добре.

— Ваша Светлост?

— Да, госпожице Корвил? — Той въздъхна.

— Какво ще кажете за разговорите между съдебните заседатели? Рей се размърда неспокойно. Не беше предвидил това.

— Ако съдебните заседатели не могат да разговарят, госпожице Корвил, никога няма да стигнат до решение за присъда. Въпреки че съм имал и такива случаи.

Присъстващите в залата се разсмяха. От съдебните заседатели останаха сериозни само двама.

— Дами и господа, обратно на това, което сте гледали по телевизията, за разглеждането на случая няма да ви откъсваме от личния ви живот. Съдебните заседатели могат да си вършат личната работа, когато съдът не заседава, и могат да обсъждат всичко извън

съдебната зала, с изключение на самия случай. На вас ви се налага запрещение, тоест забранява ви се да четете каквото и да е било за случая, изнесено във вестниците, или да слушате коментари по телевизията. Разбрахте ли ме?

Марси кимна и понамести чантата върху скута си. Тъглчетата на устата ѝ бяха стиснати по-силно от всякога.

— Добър опит, но не се зачита — прошепна Рей и се ухили. — Почти се измъкна.

Тя гневно го изгледа.

— Това е сериозно.

— Онова между нас не беше ли? — Погледът ѝ охладня веднага, може би от болка или пък от предпазливост.

Беше попаднал в целта. Ако отместеше поглед сега, щеше да разбере колко много ѝ се искаше да избяга.

Гласът на съдията развали магията.

— Има ли сред вас такъв, който да се чувства предубеден към някого само защото е обвинен в престъпление? Не? Тогава, преди да се обърна към адвокатите, има ли някой, който смята, че не би бил полезен в този състав от съдебни заседатели?

Марси чупеше пръсти, но с вирната брадичка продължаваше да гледа гневно Рей.

— Последен шанс — прошепна той.

Вдълбаната линия на дясната му буза стана още по-дълбока. Това бе единственият признак, че се шегува. Иначе изражението му бе абсолютно сериозно.

Той не беше последният ѝ шанс, вбесена си мислеше Марси, но някога ѝ бе първият. Беше го помолила да си върви, а после бе съжалила, че си отиде. Не се гордееше с начина, по който го направи, нито с причините, които изтъкна. Но тя не беше вече същото момиче. Можеше да седи и отсъжда по случая, крак до крак с Рей Крейн, ако това се налагаше. Това, че той изпитваше задоволство от неудобството ѝ, я правеше още по-решителна.

— Добре тогава — каза съдията, — господата адвокати биха ли пристъпили напред?

Първо единият, после другият адвокат зададоха въпроси към съдебните заседатели. Господин Хейзълтън започна:

— Колко семейни мъже има тук?

Марси не виждаше връзката, но веднага усети напрежението у Рей. Той бавно вдигна ръка. Тя усети, че гръбначният ѝ стълб се вледенява, готов да се прекърши и от най-малкото движение.

— С какво се занимава съпругата ви? — запита адвокатът.

— Да се занимава? О, сега не съм семеен. Разведен съм. — Рей свали ръка.

— Това е следващият ми въпрос. Има ли разведени сред съдебните заседатели? Господин Крейн, отдавна ли сте разведен?

— От дванайсет години.

— Ученическа любов, а? — Мазният глас на младия мъж не въздейства на Рей. Той продължи да го гледа с каменно изражение на лицето си, докато онзи не извади някаква кафява носна кърпа от джоба на жилетката си и изтри потните си длани. — Други разведени?

От дванайсетте съдебни заседатели седем вдигнаха ръка. Сред тях беше и Марси.

— Питам ви, защото искам да си припомняте, докато разглеждаме това дело, какво означава да си семеен. Малко от нас са били изправяни пред жури от съдебни заседатели, но повечето си имаме по една мъничка женичка, пред която да отговаряме, когато се приберем вечер вкъщи. — Адвокатът изхихика. Двама от съдебните заседатели последваха примера му. — Или по едно мъничко мъжле, според случая — неуместно допълни той. — Добре тогава! — Почти плесна с ръце. — Просто искам да не го забравяте.

След още няколко въпроса съдията попита дали ще има смени поради някакви съображения.

Младата жена, която някога беше откраднала, бе заменена. Извикаха друго име и новоизбраният съдебен заседател премина през същите серии въпроси, задавани от съдията.

— Някакви отводи, господа?

— Не, Ваша Светлост.

— Господин Хейзълтън?

— Не, Ваша Светлост.

Последва пауза.

— Тогава това е окончателното жури от съдебни заседатели. Останалите могат да предадат значките си на секретаря.

Рей сложи тежката си мазолеста ръка върху тази на Марси. Искаше му се да го направи от момента, в който тя спря да чупи

пръсти и събра кураж да сложи ръката си на облегалката. Той стисна леко ръката ѝ.

— Изглежда, ще се срещаме отново.

Марси почти стана от стола.

— Извинете, Ваша Светлост.

— Да, госпожице Корвил?

Неизбраните съдебни заседатели забавиха движението си към изхода.

— Смятам, че може би има причина да не съм в журито от съдебни заседатели. Познавам се отдавна с господин Крейн.

— Това не е необичайно за такъв малък град.

— Да, ама...

Съдията Роузън се усмихна и приглади отново косата върху плешивото си теме. Огледа Марси Корвил от главата до петите — кожената ѝ чанта, мушната под мишница, приятния морскосин костюм. Прехапал преценяващо устни, погледна към Рей. Макар на пръв поглед шегаджия, той беше особено проникателен човек.

— Наистина не желая, тук и сега, да навлизаме в подробности, госпожице Корвил, и се съмнявам, че и вие го искате. Може ли само да попитам дали смятате, че ще бъдете способна да отсъдите фактите по случая такива, каквито ги представят, без неоправдано вмешателство или по-точно без отвличане на вниманието.

Марси силно се изчерви. Сега всички в съдебната зала я оглеждаха. Тя изправи рамене и с усилие, но и с достойнство отговори:

— Сигурна съм, че ще мога.

— Тогава няма пречки, нали? — Той кимна официално към зрителите. — Дами и господа, вече имаме жури от съдебни заседатели.

2.

Марси изкарваше колата от паркинга и продължаваше несъзнателно да притиска чантата към гърдите си. Чувстваше се объркана. Пред пълна с непознати хора зала беше разкрила любовната си връзка.

Винаги се бе гордяла със сдържаността си. Приятелите ѝ се доверяваха, защото знаеха, че е дискретна. Но след един час, прекаран в компанията на Рей Крейн, спокойната и непроницаема Марси трепереше така, сякаш беше преживяла силно земетресение. Другите може би не разбраха какво бе имала предвид. Но не и Рей. За него беше повече от ясно. Не трябваше да му дава да разбере колко силно ѝ бе въздействала срещата им.

Ако започнеше да изброява нещата, които никога не би трябвало да върши с Рей Крейн, списъкът щеше да се окаже доста дълъг.

Сега всичко се беше променило, каза си тя. Вече беше жена, а не момиче, пълно с мечти за живот, споделен с мъж, способен да си тръгне, без даже да се обърне назад. За десет години той не бе направил никакъв опит да я потърси. Тя живееше в същия град, в същата къща...

Все пак сега се беше опитал да започне разговор с нея, призна пред себе си тя. Не може да се каже, че се беше държала особено дружелюбно.

Загаси радиото с леко перване и натисна спирачки. Беше пред постройката, която служеше за офис и работилница на „Образци от миналото“. Преди тук бе гараж за три коли, а още по-рано, когато дядо ѝ и баба ѝ, смятани за най-богатото семейство в Дерби, бяха живи, сградата се използваше за конюшня.

Марси отвори едната половина на гаражната врата. Въздухът се цепеше от пронизителното виене на електрически трион.

— Близо десет градуса — извика тя. — Можеш ли да си представиш? Направо лято. Защо не пуснем малко свеж въздух в работилницата?

— Върна се значи. — Съдружничката ѝ Сенди остави триона и вдигна нагоре предпазните очила. Те ѝ стояха като лента и подчертаваха белия кичур в гарвановочерната ѝ коса.

Едва ли можеше да се намери по-невероятна двойка партньори от тях двете, помисли си Марси. Тя открай време беше с руса коса, такава, за каквато примираха много жени, а кожата ѝ получаваше слънчев загар дори през най-кратките лета в Мичиган. Сенди беше като абанос и сметана. Тя беше лепнала на Марси определението сдържана.

— Е? — попита съдружничката ѝ.

Марси възбудено въртеше „френската“ си плитка. Чувстваше нервите си по-опънати дори от плитката си.

— Избраха ме.

— Ъ-хъ. Случаят интересен ли е?

Докато размишляваше как може една толкова чувствителна и изтънчена жена като Александра Миърс Ингъм да използва думи като „Ъ-хъ“, Марси машинално остави чантата, окачи сакото си и облече ябълковозелена престилка.

— Злоупотреба с обществени средства.

— Не звучи като убийство, но може да се окаже интересно.

— Говорим за действителни хора.

— Значи ще бъде по-пикантно, отколкото в книгите. Те бяха ли там? Не пристигна ли вкупом цялото семейство на ответника и съкрушената му съпруга с бебе в ръце, за да предизвика съчувствието ви?

— Семейство? — Марси си спомни как реагира, когато Рей беше отговорил погрешно на въпроса за семейното си положение. — Не забелязах.

— Не си забелязала? — Сенди зяпна удивена.

Тъй като предприятието беше нейно вече от пет години, Марси бе придобила опит и знаеше какво трябва да се прави, когато искаше да си даде вид, че работи. Прерови една купчина сметки. Как би могла да си признае, че през по-голяма част от следобеда вниманието ѝ бе приковано върху мъжа до нея. Тя грабна една фактура.

— Как върви работата със семейство Уолтън?

Поправяха една отдавна запустяла фермерска къща за семейство на име Уолтън. То обикновено предизвикваше поне една сентенция от

страна на Сенди. За жалост този път Марси не беше преценила добре момента — бе сменила темата твърде бързо. Сенди се беше изправила и я изучаваше.

— Мисля, че няма да е зле да проветрим за малко — започна да обяснява Марси, без да я питат, като гледаше навън през отворената врата. Пещта над главите им може би излъчваше повече топлина от обикновено, но бизнесът процъфтяваше и можеха да си позволят това малко разточителство. Освен това Марси се нуждаеше както от смяна на темата, така и от смяна на сезоните. Пролетта означаваше ново начало. Разтърка с длан рамото си, за да прогони тръпките от хладния въздух.

После сграбчи друга фактура. Ако имаше нещо, в което да е добра, то беше гмуркането в работата и „оставането под вода“, както често се оплакваше Сенди.

— Човекът на семейство Уолтън се обади тази сутрин, преди да тръгна за съда. Питаше за онези первази. Както направих и аз преди минута. Намек, нали?

— Това не е ли той? Ей онзи, дето идва нагоре по алеята към къщата? — попита Сенди.

— Да му се не види! — Марси не беше в настроение да спори с избухливи клиенти.

Погледна през източния прозорец и видя колата, паркирана до портала. Сребрист мерцедес. После чу стъпките по чакъла. Той бе почти пред вратата. Сърцето ѝ подскочи и тя го усети чак в гърлото си. Разпозна стъпките, които се беше слушвала да чуе през много потайни нощи преди години.

Рей Крейн изпълни входната врата.

— Добър ден, дами.

— Добър ден, господин Крейн — каза Марси със скръстени ръце. Гласът ѝ прозвуча спокойно. Дори бе наклонила леко глава настрани, като проява на известен, но не чак толкова голям интерес. Мислено си представяше майка си в същата поза, когато някой дързък търговец, на когото прислужницата не бе успяла да пресече пътя навреме, я изненадваше в къщата. В някои неудобни моменти заучените маниери бяха повече от необходими. Зад тях човек можеше лесно да се скрие. Марси погледна Рей в очите. Първата ѝ задача бе да

разсее представата за някогашното разглежено от съдбата момиче, която той може би все още пазеше за нея.

— Може ли да вляза? — Гърленият му глас прозвуча приглушено.

— Разбира се, заповядай. — Марси чувстваше как става все по-напрегната.

Той прекрачи прага. Беше метнал сакото си на рамо, а вратовръзката му висеше свободно с разхлабен възел.

— Марси! — Погледнаха се в очите. Само това.

— Извинете — изчурулика Сенди и наруши напрегнатото мълчание. С няколко первазни летвички в ръце, тя се отправи към вратата.

— Да ви помогна ли да ги занесете? — предложи Рей.

— Не, ще ги занеса само до камиона си. Извинете, моля.

— Позволете ми все пак. — Рей излезе навън с нея.

Марси спря мислено да осъжда Сенди за непрекъснатото ѝ дърдорене и мълчаливо ѝ благодари за полученото моментно облекчение. Незнайно как, но Сенди беше преценила правилно, че Рей е от онези мъже, които никога няма да останат безучастни при вида на жена с тежък товар в ръцете. Но откъде можеше да предположи какво е направил Рей днес? Маневрата на Сенди беше прибавила още няколко минути към десетте години.

Марси чу как моторът запали и камионът тръгна надолу по алеята.

— Каза да ти предам, че ще бъде в Уолтър Маунтърн — каза Рей и пристъпи вътре през полуотворената врата. — Това шега ли е?

— Боя се, че не. — Марси отвърна на усмивката му в отговор. — Така го наричат собствениците.

— Така значи. — Той нямаше намерение да запълва пространството, времето или разстоянието на годините с приказки. Може би си спомняше, че Марси не понасяше да се мълчи, също както и той не можеше да гледа как жена пренася дървени летви, без да ѝ помогне.

— Изненадах се, като те видях днес — остана вярна на себе си Марси.

— Несъмнено — ухили се той и бръчките по лицето му станаха по-изразени.

Марси се изчерви. Добре, това че я беше сварил неподготвена, не означаваше, че трябва да знае колко разстроена е била след това. Вече доста беше порасла и можеше да се справи.

— Даже не знаех, че си в града.

— Тук съм от известно време.

Това можеше да означава седмици или месеци. Испита странна тревога, че не беше научила.

— Била ли си съдебен заседател преди? — попита той.

Само когато съдих теб, помисли си тя. Но стига! Достатъчно се беше укорявала за тази своя грешка.

Пръстите ѝ ровеха в купчината квитанции на бюрото, които с часове беше преглеждала.

— Извикана бях за един случай на шофиране в пияно състояние преди няколко години. Той се призна за виновен, без да се стига до съд.

Нямаше смисъл да се прави на заета. Той винаги разбираше състоянието ѝ. Но тогава, преди години, дори не си беше направил труда да я разбере.

Сега я наблюдаваше полуусмихнат. „Познавам те добре, но съм любопитен да видя как ще постъпиш“ — говореха очите му.

— Този може да се окаже по-интересен. — Гласът му си беше същият, може би само малко по-гърлен. Беше станал висок и снажен. Слабият младеж вече беше силен и широкоплещест мъж.

Очите му бяха същите, каквито си ги спомняше — лешникови, но по-внимателни и предпазливи. Тя отмести поглед. Боеше се, че може да види в тях нещата, които ѝ бяха липсвали, страхуваше се да не разпознае болката, която вероятно му бе причинила — а може би отсъствието и на двете.

— Ще останеш ли дълго в Дерби? — продължи разговора тя.

— Гостите в хотела обикновено не ги канят за съдебни заседатели.

— Разбира се, прав си. — Марси мислено се укори за недосетливостта си.

— Подписах договора си като наемател преди шест месеца. Смених си шофьорското удостоверение. Ето откъде попълват списъците си сега. После се появи един спешен проект в Акрон. Едва успях да си пренеса мебелите. За щастие появил съм се тук точно

навреме, иначе нямаше да мога да се отзова на призовката и сигурно щяха да пуснат шерифа по петите ми.

— Едва ли — засмя се и тя. Ако се съдеше по мерцедеса, паркиран пред външната врата, полицията едва ли щеше да спре този внушителен, макар разпуснат на вид господин за нещо друго, освен превишаване на допустимата скорост.

— Още ли караш така бясно?

Той кимна бавно, сякаш придаваше особено значение на думите й.

— В противен случай няма да мога да стигам навреме от един строеж до друг. И без това билетите не се приспадат от сумите за облагане. За мен във всички случаи са разходи. Изглеждаш добре, Марси — каза той тихо, но убедително.

Беше сигурна, че изглежда притеснена и че опасенията й от разговора с него бяха прозрачни, но все пак кимна да благодари.

— Ти самият изглеждаш чудесно. Много мило от твоя страна, че се отби. — Опитваше се да придаде безразличие на гласа си, като бъде по-учтива, но въпреки това начинът, по който го каза, я издаде.

— Чудех се дали все още живееш тук. — Той се окашля и пристегна връзката си. — Имаш ли нещо против да поразгледам?

Беше истинска работилница, а не показен магазин, пълен със стоки за търговия на дребно. По стените бяха облепени стари врати със старинни орнаменти и изработка. Оборудването беше първокласно и явно се използваше. Предпазни пластмасови очила висяха над работната маса, виждаха се стърчащи дръжки на четки от буркани с терпентин и разни химикали. Вентилацията сигурно беше много добра, защото изпаренията не се усещаха, но даже и да нямаше, на Рей не би му направило лошо впечатление. Винаги беше живял с миризмите на ново строителство, а и обичаше да работи с дърво.

„Погали с ръка това.“ Думите се върнаха при него заедно с образа на деветнайсетгодишната Марси. Бледата й ръка с дълги пръсти галеше една дъбова врата, фино изшкурена на ръка. Рей беше я покрил със слой оцветяващ лак. Дървото беше го попило и беше оживяло — с мек златист блясък. Ръцете им се докосваха.

Рей се изкашля. Обикаляше с ръце на кръста.

— Виждам, че обичаш дървото.

С дървото е лесно, мислеше си Марси. Ако се отнасяш добре с него, му проличава.

— Изпълняваме поръчки и поправки на мебели, реставрираме всичко старо, което може да се спаси. Онова там е полица на камина от началото на века.

Той се опита да скрие усмивката си, затова погледна капандурата над главата си.

— Може ли да попитам какво смешно има в това? — Не ѝ харесваше, че гласът ѝ звучеше обидено и че раменете ѝ бяха приведени. Въздъхна дълбоко и се отпусна, така че да промени и стойката си, и гласа си.

— И сам мога да видя това, Марси. Но както каза съдията, благодаря за рекламата. — Намигна ѝ. Стана му приятно от начина, по който тя отмахна един косъм от лицето си.

— Толкова ли се хваля?

Той сви рамене.

— Не си раздавала визитната си картичка на съдебните заседатели. Смятам, че това все пак е нещо.

Разсмая я. Добро начало. На какво — и той не знаеше.

Стига толкова празни приказки. Беше тук, за да използва случая и да продължи оттам, където беше спрял някога. Не беше необходимо да кара бясно по улиците на Дерби и да се опитва незабелязано да проследи колата ѝ, след като напусна паркинга пред съда. Скоростта от петнайсетина километра над допустимото едва ли би могла да скъси разстоянието от десет години. Колкото и време да минеше, въпросът обичала ли го беше изобщо, който сега отново го вълнуваше, си оставаше без отговор.

— Мислех, че можем да си поговорим — каза той.

— Това и правим — мило отвърна тя и посочи стаята с плавно движение на китката на ръката.

Би се заклел, че въпреки острата миризма на стърготини, усещаше парфюма ѝ. От затоплената ѝ кожа лъхаше особено деликатен, възбуждащ мирис. Може би всичко бе плод на въображението му, само смесване на хладния въздух с топлия, който се спускаше от нагревателя над главите им.

Изглежда, не беше престанал да ѝ се възхищава, помисли си той.

— Май не си говорим като стари приятели, които отдавна не са се виждали.

— Не, не си говорим като...

Беше се заела с порцелановата брава на една прясно боядисана врата. Той почти усети хладината на порцелана, когато ръката ѝ обхвана топчето. Металното езиче на ключалката се беше износило съвсем. Тя си убоде пръста на него.

Стомахът му се сви, като погледна надолу и забеляза колко прашна е обувката на вдигнатия му крак. Дали Марси беше забелязала това в съда? Трябваше да си лъсне обувките с някой парцал, преди да влезе в сградата. Едва се сдържа да не го направи сега. Не беше дошъл да я впечатлява. Ако беше адвокат, би могъл просто да зададе въпроса. Един съвсем прост въпрос. Но се поколеба, потърси нещо друго, за което да се хване.

— Изненадан съм, че си спомни за бързото ми каране.

— Спомням си стария ти камион. — Тя се засмя и поклати глава.

— Сега е мерцедес.

— Вече забелязах — безизразно каза тя. — Сигурно печелиш добре.

Беше работил дяволски много. Неприятно му беше да смята, че се налага да го доказва. Отстъпи крачка назад. Разглеждаше мертеците, но не знаеше дали това, което вижда, му харесва.

— Сама ли ръководиш работата?

— Александра ми е съдружничка.

— Това ли е всичко?

— Исках малка компания. По-лесно се упражнява контрол. — Тя бе жена, която обичаше да контролира — дори самата себе си, и държеше това да се знае. — Стана така, че не можех да взема повече хора. Човек не става богат от поправка на стара дървения.

— Глупости. Можеше да се заемеш с каквото пожелаеш, винаги съм го знаел. Имаше цели. Затова те харесвах — добави той.

Думата „харесвах“ увисна във въздуха. Тя я остави да се извива и обръща заедно с прашинките.

Марси наруши мълчанието.

— А твоята компания?

— Корпорация Крейн. Строим търговски центрове, учреждения. От това може да се забогатее. В момента строим търговския център в

„Скалистия поток“ в южната част на града.

— Вие ли го строите? — Тя бе истински впечатлена.

Рей замълча, за да подсили ефекта. Питаше се дали това имаше чак толкова голямо значение.

— „Уилкърсън и съдружници“ получи поръчката, но се договори с нас за изпълнението на основната ѝ част.

— Доста внушителен проект.

— Правили сме и по-големи, но и този си го бива. — Е, трябваше да признае, че му стана приятно от това. Строителният работник се беше завърнал като преуспял бизнесмен, преуспял благодарение единствено на себе си.

— Няма ли да имаш затруднения с работата си, докато си съдебен заседател?

— Все още ли се опитваш да изкараш един от нас от журито на съдебните заседатели? — Тя съвсем съзнателно му отправи една от най-чаровните си усмивки. — Не си прави труда, защото секретарката ми вече опита. — Това бе станало, защото не бе предполагал с кого щеше да бъде в журито. — До април земята ще бъде заледена, така че сега е невъзможно да започнем изкопните работи. Съдията не би ме освободил.

— Винаги си възнамерявал да имаш голяма компания — припомни му тя. — Ходеше и на вечерно училище.

Правеше се на благовъзпитана и учтиво поддържаше разговора. Може би не трябва да очаква повече от нея този път. Учуди се, че вече планираше следващия.

— Да, ходех — измънка той — на училище, работех... и броях годините, през които не се нуждаеше от мен.

— Сигурно си много горд?

— Това означава ли, че вече сме равни с теб? — тихо попита той.

— Рей.

— Едва ли би могло.

— Не исках да кажа такова нещо.

— Не е нужно да ми се обяснява, че сега, когато имам пари, съм подходящ, скъпа.

— Не бе необходимо да идваш тук след толкова време, за да ме обиждаш. — Очите ѝ горяха студено.

Той не отговори. Наблюдаваше я как се загръща плътно с работната манта и скръства ръце на гърди. Може би ще успее да намери начин да проникне зад тази безупречна фасада.

— Ако това е наказанието ми, може да го спестиш — каза тя, леко вирнала брадичка. — Отказвам да се чувствам виновна за нещо, което съм сторила като момиче преди десет години.

— Виновна? — Той вдигна учудено вежди. — За бога, защо трябва да се чувстваш виновна, Марси? Ти беше вярна на принципите си.

— Които, предполагам, си смятал за повърхностни.

— Деветнайсетгодишните обикновено не са особено задълбочени.

Той тръгна към нея и спря чак тогава, когато тя изпита желание, но не посмя да отстъпи назад.

— Тогава защо се върна?

— ... ако не за да те накажа ли? — Самата мисъл го накара да се усмихне. Тя си беше същата странна комбинация от решителност и уязвимост. Никога не беше успял да я прецени съвсем точно. Може би в това се състоеше причината да се провали тогава. Имаше едно проклето бяло петно в отношенията му с Марси Корвил. Наистина ли го беше заблудила така, че да повярва в нейната любов? Беше го използвала и отхвърлила. Защо тогава се чудеше обидено? Толкова ли добра актриса беше, или пък той си остава същият глупак?

Май единственото, което беше предвидил досега, бе, че в близост до нея устата му щеше да пресъхне.

Наблюдаваше я как преглъща. От движението бледата ѝ шия трепна. Дали и тя изпитваше същото? Напрежението на хора, които са били повече от близки. Познаваха чувствата, страховете, плътта си. Знаеха твърде много, за да играят тази игра. Той разбра какво трябва да направи.

— Върнах се, защото исках да ти кажа здравей. — Той я гледаше в очите, които се разширяваха, докато накрая устните му докоснаха нейните. — Здравей, Марси.

3.

Това беше само една обикновена целувка, нищо повече. Марси не се съмняваше, че той не влага друг смисъл в нея. Но не разбираше защо сърцето ѝ биеше така силно. Когато отвори очи, той вече се отдалечаваше. Обзе я страх, че отново ще напусне живота ѝ.

— Рей! — задъхано го извика тя.

Мъжът се спря до камината. Даже и изправена на пръсти, Марси едва бе достигнала горния ъгъл на решетката, за да го изстърже, а той само вдигна ръка и погали светлото дъбово дърво.

— Добра работа си свършила.

Нима отново се опитваше да води непринуден разговор? Жената пак затвори очи и се опита да се отърси от въздействието на целувката му, от одеколona му, от спомена си, от огромното чувство на съжаление, което заливаше сърцето ѝ. Беше невъзможно да върне нещата. Тя се стегна. Би било унизително, ако той разбереше колко силно ѝ се искаше да го направи.

— Беше в една почти разрушена къща — събра кураж да изрече, без да издава чувствата си. — Със Сенди успяхме в последната минута да се свържем със собственика и да измъкнем всичко, което има истинска историческа стойност.

Той я наблюдаваше в огледалото на камината.

— Решетката е великолепна. Някои хора биха построили цяла къща около такава камина.

— Значи често извършваш подобни услуги.

— Обичам да спасявам стари неща.

— За да ги караш да изглеждат както едно време, така ли, Марси?

Тя отмести очи от ръката му. Погледите им се срещнаха. Не ѝ беше трудно да си спомни как тази ръка бе галила тялото ѝ — изучаващо, с възхищение и любов. Дали това бе означавало нещо за него?

— Някои неща не могат да се възстановят. — Гласът ѝ бе толкова тих, че едва се чуваше.

— Доброто дърво винаги си струва да бъде спасено. Разбира се, с тези антики, които имаха родителите ти, е нямало нужда да рендосваш надълбоко, за да откриеш доброто качество, нали?

Тя настръхна. Защо, защо толкова добре знаеше какво да каже и да я предизвика? Връщаше се в живота ѝ така спокойно, както го бе напуснал. Целувката му беше толкова нежна, толкова пълна с любопитство и интимност, колкото бе нужно, за да накара сърцето ѝ да препусне в търсене на убежище. И изведнъж — пак тези думи!

— Значи за мен всичко е било лесно, това ли искаш да кажеш?

— Нещо такова. — Откровено и дръзко той я предизвикваше да се нахвърли върху него. Но нямаше да успее да я подлъже.

— Признавам, родителите ми не са имали затруднения при моето отглеждане и възпитание, но това не означава, че всичко ми е било поднасяно на тепсия. След като си тръгна...

— След като аз какво? — Гласът му звучеше приглушено, очите му гледаха сурово.

Овладея се, преди гърлото ѝ да се стегне. Да, беше го отпратила, но той не се противопостави с нищо. Тръгна си, без да се трогне и без да прояви и най-малкото внимание.

— Беше много отдавна — предпазливо каза тя. — Нещата се променят.

— Променят? Тогава обясни ми как.

Вдигна рамене. Не желаше разговорът да приема друг характер. Трябваше да остане просто обмяна на информация. В края на краищата не можеше да се изтърве и да признае колко наранена се бе почувствала някога от проявената от него студенина.

— Скъпи близки умират във всяко семейство. Парите стават кът. Такъв е животът. Аз се борих сама, за да създам всичко това. Не ми беше дадено в ръчичка.

Той се замисли.

— Добре, тук съм съгласен с теб.

— Не е нужно да се съгласяваш с каквото и да е било. Аз съм сама. Трябва да се грижа за майка си, да се занимавам с къщата и с бизнеса си. Животът ми е изцяло запълнен.

— И ти си изцяло погълната от него.

Би се нахвърлила върху него, ако не беше игривото пламъче в очите му. Думите ѝ бяха прозвучали надутото и самомнително. Той винаги успяваше да ѝ влезе под кожата.

— Има нещо, което пропускаш, това поне разбирам.

Пропуснатото не можеше да се забележи, но тя знаеше, че това не би го възпряло да прави предположения.

— Личният ми живот...

— ... е запълнен също, сигурен съм. — Той се облегна назад и кръстоса ръце на гърдите си. — Тогава защо приличаш на жена, която няма такъв?

— Ти съзнателно се държиш грубо.

— Това не беше ли първото, което хареса в мен?

— Не.

— Значи е имало и друго. Поласкан съм.

— Рей, не ми се иска да навлизаме в такъв разговор. Да не ровим в миналото.

— Като в някакъв канал с нечистотии, нали?

— Не! — Тя хвана в длани лицето си. Още един жест, още един жегващ спомен за Рей.

— Винаги успях да те предизвикам — добави той нежно. Кръстоса крак върху крак и продължи да я изучава. И двамата знаеха колко хубаво им беше тогава.

— Не си спомням такова нещо.

— Искаш ли да говорим за друго?

— Да, моля те.

— Добре. Защо не поговорим за това колко си пасвахме в леглото.

Тя го изгледа гневно и преглътна думите му.

— Ако не спреш, ще те помоля да си тръгнеш.

— Направи го.

— Отивай си.

— Това ми звучи повече като заповед.

— Реших да си спестя любезностите.

— Хайде сега, Марси, не ти е в стила. — Той се ухили и ѝ намигна. — Мисля да поостана още малко. Кой знае, може и да се самопоканя горе в къщата.

Кръвта ѝ замръзна и сякаш слезе в петите.

— Защо, Рей?

Въпросът беше пряк. Защо се беше върнал? Защо настояваше да я дразни, да ѝ се надсмива, да я целува?

Би могъл да отговори по няколко начина. Но истината беше, че не знаеше защо. Заради уязвимостта, която бе успял да зърне зад съдържаната ѝ фасада, заради факта, че не беше безразлична към него? Можеше да я ядосва или да я кара да застава нащрек, но поне ѝ въздействаше. Вече не беше някогашният наивник, който със замъгления си поглед виждаше във връзката им несъществуващ романс, но беше решил да я накара да говори за онова време.

Той погали една врата от черешово дърво.

— Не съм ли ти казвал, че да се грижиш за дървото е като да правиш любов? И за двете неща са нужни допир, влага, пазене и нежна любов и грижи.

— Не — излъга тя.

— Лошо. Мислех си, че това е една от безпогрешните ми реплики. — Този път в очите ѝ безспорно се появи искра. Той искаше да искрят.

— Има ли ефект? — попита тя.

— Много пъти.

Устата ѝ се стегна и ъгълчетата ѝ увиснаха надолу. Беше попаднал в целта. А не трябваше. Интимният му живот не беше нейна работа.

— Ако искаш да видиш къщата, заповядай.

Той не помръдна от мястото си до камината. След малко се поокашля.

— Твоята къща?

— Моята. Бащината ми къща. — Махна с ръка към имението Корвил.

Не приличаше на учтива покана. Рей знаеше как стават тези неща. Само едно възражение и щеше да му покаже вратата.

— Не мисля, че родителите ти ще ми се зарадват много.

Странно усещане премина през Марси, като разбра, че той не знаеше за родителите ѝ.

— Татко умря преди няколко години, а мама е в старчески дом. Преместихме я точно преди Коледа.

— Сигурно ѝ е било тежко.

— Тя почти не го осъзнаваше.

— Съжалявам, Марси.

Отново смяташе да я докосне, да изрази съчувствието си. Не би могла да се справи този път. Трябваше да предприеме нещо. Изключено беше да плаче в прегръдките му.

Беше ѝ много тежко, но бе плакала винаги сама. Изведнъж всичко ѝ се стори по-скоро тъжен факт от живота, отколкото някакво постижение, до което се бе добрала със собствени сили.

— Разделяме къщата на шест апартамента. Аз живея в единия, останалите ще бъдат продадени. Това е единственият начин да запазим къщата с възможно най-малко промени в оригиналния ѝ вид. Никой няма да я купи цялата.

— Опитвала си да я продадеш ли?

Тя не отговори веднага.

— Ще ти покажа докъде сме стигнали с нововъведенията.

Тя опипваше плитката си с наведена глава и притворени очи. Пъхна измъкналите се кичури обратно на мястото им. Беше несъзнателно женствено движение. Тези дребни, неочаквани жестове имаха най-голяма власт над Рей и предизвикваха отдавна забравена болка в него.

Тръгнаха надолу по пътеката. Рей никога не беше харесвал къщата на Корвилони. Може би защото винаги бе влизал в нея от задния вход, момчето работник в любовни отношения със златното момиче. От една плачеща върба върху главите им се посипаха ледени капки. Като завиха зад ъгъла, Рей вдигна яката си, след това погледна нагоре и видя опустошенията.

Земята пред къщата бе разорана навсякъде. През някогашната внушителна морава, от която се виждаше целият Дерби и околността, минаваха дълбоки коловози, оставени от строителните машини.

Рей дръпна връзката си и я смачка в юмрука си. Обзе го неочаквано чувство на задоволство. Той беше преуспял, а ето какво бе станало с къщата на Корвил. Реакцията му беше недостойна, но съвсем естествена.

Боята беше напукана и на шупли, тухлите, с които някога беше павирана алеята — разхвърляни и натрошени. Вместо тях бяха наредили плочи — удобни, представителни, по-евтини за поставяне и поддръжка. Градината от западната страна не съществуваше вече.

Мястото беше асфалтирано и превърнато в навес, достатъчно голям да приюти десетина коли. Разбира се, че не можеше да се намери човек в града, който да може да купи всичко това. Кой би могъл да си го позволи?

— Значи, жилищна кооперация?

— Да.

Те отминаваха колона след колона по покритата тераса, докато стигнаха точно пред главния вход. Рей никога не беше влизал оттук. Никога.

— Знам, че сега не изглежда добре — каза Марси с престорена откровеност, — но щом се оформи паркът, боядиса се наново...

— Марси, късно е.

Моля? — Тя бързо се обърна, изненадана от нежните нотки в гласа му.

— Може би някой друг път.

Ясно беше, че не го разбира. Бе погълната от разказа си за неприятностите, свързани със строителството. А той се радваше на всеки обърнат камък, на всеки натрошен стълб. Защо? Нима бе тук, за да разрушава, да размества и променя всичко, докато стигне до неговото равнище? Парливият наплив на противни чувства го обезпокои.

Не беше дошъл да отмъщава. Трябваше сам да повярва в това. Сега тя беше жена, а не безгрижно момиче. От момента, в който я видя, изпитваше желание да я докосне. По дяволите! Беше се поддал на някакво носталгично чувство и я беше целунал. Но това не му стигаше, искаше още. Дали щеше да се задоволи, ако я спечелеше отново в леглото си? Знаеше, че няма. И което беше по-лошо — знаеше, че е решен да го направи.

Рей слезе от последното стъпало. Никога не започваше нещо, без да прецени какво ще му струва.

— Ще се възползвам друг път от поканата ти за обиколка на имението.

Марси отново скръсти ръце на гърди — учтива, сдържана, отново владееща чувствата си.

— Добре, тогава ще оставим за друг път.

— Не ме изпращай. Ще се оправя сам.

Само това каза за довиждане. Миналия път тя беше тази, която го преследваше, докато накрая загуби интерес. Сега той щеше да реши кога да направи следващата стъпка. Но трябва добре да я обмисли, да планира всичко докрай. Щеше да предяви права над всичко, което можеше да му даде. Сега нямаше да се задоволи с по-малко.

* * *

— Защо ще те целува?

Две седмици след като Рей поиска да огледат къщата, Марси се замисли над разумния въпрос на Сенди. Гордостта сигурно беше най-проклетото чувство.

— И аз се питам същото.

— Защо не го попита?

— Май ти си по конфронтациите, а не аз.

— Знам, че не се справяш чак толкова зле. Виждала съм те как преследваш за просрочени сметки. Можеш да събираш пари направо от дърветата.

— Където според Рей Крейн те растат за хора като мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Струва ми се, той смята, че съм го накарала да си върви заради класовите ни различия.

— Защо ще си мисли такова нещо?

— Защото аз поисках да се разделим. — Тя се изсмя кратко и тъжно. — Беше по-лесно, отколкото да му обяснявам истината.

— Била си лудо влюбена в него.

— Толкова ли съм прозрачна за всички?

— Само за най-близките ти хора. — Сенди сложи ръка върху рамото ѝ. — Всички други май се плашат от теб. Заради тази твоя независимост и самонадеяност, за това, че си жена, която може да се справи с всичко.

— Излиза, че съм измамница.

— Не, просто в теб има повече неща, отколкото позволяваш на другите да видят. Не споделяш с всекиго. Ако Рей Крейн знае това, сигурно доста неща си му разкрила.

— Просто се хвърлих на шията му. — Марси съзерцаваше релефната зърниста повърхност на едно старо бюро. — Дори не знам дали ме е обичал. Никога не ми го е писал или казал...

— О, не! — изпъшка Сенди, застанала до острието на резачката.

Марси замръзна, после бързо каза:

— Какво има?

— Само не ми казвай, че това е една нещастна любовна история, в която майката или някоя зла хазййка краде писмата ви. Работникът ги намира скрити зад една тайна преграда в библиотеката. И двамата се помиряват.

— Библиотеката ни е без тайни прегради. — Марси се изсмя.

— Семейството ти се нуждае от по-авантюристичен поглед към света. Аз ако притежавах тази къща, тя щеше да бъде натъпкана с тунели и фалшиви бюфетчета. Не е твърде късно. Би трябвало да въведеш такива неща.

— Както и подземия.

— Които да бъдат за хора, които не отговарят на писмени покани като теб. Като стана дума за това, ще дойдеш ли на събирането у нас?

— Не, ако отново се опитваш да ме сватосваш. — Марси въздъхна.

— Честна скаутска, няма да се повтори. Изглежда, че поне за момента цялото ти внимание е погълнато от Рей.

Последва нова въздишка.

— Ех, да беше имало заловени писма.

— Може би наистина те е обичал, но ти така си го наранила, че никога не ти е писал. Да не си му счупила пръстите?

— Може би е било само приятелство. Не се чуваха никакви сватбени камбани.

— Аха, използваш моята метафора. Защо ми се струва, че нямаш намерение да застанеш лице в лице с този господин и да му кажеш всичко както трябва?

— Просто приеми, че нямам. Този път ще се направя, че не съм чула въпроса ти.

Как би могла да ѝ обясни, че не беше заради целувката, а заради неуреденото минало.

На деветнайсет години всичките ѝ приятели ѝ се подиграваха, че е застаряваща девственица, затова си постави за цел да научи всичко за любовта между мъжа и жената. Въпреки че беше планирала всичко много внимателно, Марсел Люси Корвил не се смяташе за пресметлива, а само за зряла и уравновесена, както винаги до този момент.

Но ето че видя Рей на покрива на някакъв гараж.

Косата му бе чорлава, горният ѝ пласт — златисторус. Джинсите си носеше според модата — опънати и ниско под кръста. Когато се обърна, той се усмихваше и в усмивката му имаше нещо, което я накара да прикове погледа си в него.

— Защо не подсвирнеш? — бе ѝ извикал той. Две трапчинки грееха на усмихнатото му лице.

Тя не се изчерви, нито пък отмести поглед. През онзи ден бе изключително дръзка. Бавно вдигна ръка да засенчи очите си от слънцето. С леко вирната брадичка, дългата ѝ права коса покриваше целия ѝ гръб. Тя я разтърси и отмина.

— Хубава гледка — извика тя през рамо. Сега беше негов ред да я наблюдава.

Когато връзката им се задълбочи, тя често го водеше при приятелите си от местния клуб. Дори да се бе чувствал нащрек в нейната компания, той никога не беше го показал. Притежаваше онази вътрешна сила, която позволява на човек да отминава дребните обиди. Тogaва не беше оценила това му качество. Във всеки случай не ѝ беше нужен, за да впечатли някого. Тя го желаше за нещо съвсем различно. А пък и той толкова силно я желаше. Марси потръпна при спомена. Ноци и изгреви, тайни срещи и мокра трева.

Тя се изправи и премигна изненадано от пукането в коляното си. Отиде от другата страна на вратата и започна да нанася нов слой лак. Лекото свистене на четката ѝ напомни тихия глас на майка ѝ, припомни ѝ лекото скръцване на леглото, когато седнаха на него да поговорят. Не за секс — разговорът за секса бе проведен още когато Марси бе на тринайсет години. Този бе за съвсем друга отговорност.

Всъщност всички около нея бяха направили това, което им беше по силите, за да се уверят, че ги е разбрала. Тя имаше определено обществено положение. Нейното име имаше много по-голямо значение от нейните желания. Тя беше от рода Корвил.

— Имам си цели в живота, които трябва да постигна — говореше на верандата едно младо момиче в сумрака на ранната лятна вечер.

— Аз нямам ли? За какво, мислиш, работя, ходя на училище. — Той стоеше в долния край на стълбището.

— В моите не се предвижда напускане на колежа.

— Кой те е молил за това? — Бе мушнал ръце в джобовете, стиснал юмруци, за да се овладее. — Само те помолих да се върнеш.

Той изрече думите напористо, но доста тихо. Тя се направи, че не ги беше чула, и продължи:

— Не включват и женитба. Точно сега. Ти самият каза, че бракът ти е бил грешка. Когато хората са толкова млади, това не...

— Този път това не е основание, за да се откажа от брак.

Не смееше да го погледне в очите. Страхуваше се, че ще види болката в тях, ще разбере за всичко, което той искаше от живота и бе решил да има.

— Кажи ми поне една причина за противното.

Тя не направи дори и това, само вдигна рамене и зарея поглед в градината, прегърнала една от колоните. И сега сякаш все още усещаше хладината и твърдостта на бялата мазилка. Тогава ѝ се искаше да бъде точно като нея.

Рей бързо и критично огледа тези поддържани морави, града, който се виждаше целият от имението им, алеята, която водеше към къщата. Изпънал шия, той отстъпваше назад, докато вече можеше да види и балюстрадата на втория етаж. После сведе поглед и очите им се срещнаха. Дълго я гледа.

— Всичко беше ясно от самото начало, нали?

Никой не можеше да отговори на този въпрос, особено мълчаливото момиче на верандата. То стоеше, зашеметено от ефекта на своя план.

Той не се противопостави, беше си тръгнал с наведена глава и приведени рамене, като човек, извървял дълъг път, само за да открие, че е стигнал до края му.

— По дяволите, тогава имах определени задължения — извика Марси в празната работилница. — И без това нямаше да излезе нищо. Щях да съм нещастна и да съжалявам, а рано или късно поне единият от нас щеше да си отиде.

Не се случваше всеки ден да имаш възможността да поправиш грешката си. Тя беше сторила всичко в границите на своята забележителна воля, за да го забрави. Но десет години минаха и осъзна, че това бе по-скоро проява на страх, а не на сила. Той имаше повече власт над нея, отколкото бе предполагал. А тя бе избягала от него.

Сенди се окашля предупредително, преди да влезе, предшествана от лакирания край на парче перваз, който държеше възможно по-далеч от пуловера си.

— Все още ли мислиш за тези неща?

— От тези изпарения започва да ми се вие свят.

Телефонът извънтя. Марси и Сенди се спогледаха, защото и на цвете ръцете им бяха заети с нещо.

— Аз ще се обадя.

Тя измърмори нещо в отговор и затвори.

— Чиновникът от съда. Трябва да съм там в понеделник в осем часа.

— Какво ще правиш с Крейн? — настоятелно я попита Сенди.

— Мислех, че ще обсъждаме как ще се оправяш сама с работилницата.

— За това вече сме приказвали. Какво ще кажеш за Крейн? — повтори въпроса си Сенди.

Марси въздъхна. Най-близките ѝ приятели знаеха как да задават директни въпроси без заобикалки.

— И аз това мисля.

— Знаех си, че е така.

— Поставих си за цел...

Сенди побърза да довърши мисълта ѝ:

— А той се намеси и обърка плановете ти. Тогава защо да се чувстваш виновна, така ли е?

— Ъ-хъ. Имам нова цел. Трябва да разбере защо се е върнал в града.

— Звучи разумно.

— Може нищо да не излезе.

— Може.

— Може да е тук само по работа.

— Ъ-хъ.

— Не мога да се залъгвам, че съм единствената причина, поради която се е върнал тук. Минало е толкова много време.

— Точно така.

— Това ли е всичко, което ще кажеш?

— Звучи ми, сякаш сама се навиваш.

— Само заради... — Марси въздъхна.

— Какво?

Тази целувка. Защо я беше целунал? Докосна леко с пръсти устните си и усети острата миризма на терпентина. Дали не означаваше нещо? Ръмженето на багера, който копаяше близо до новите навеси за коли, прекъсна мислите ѝ.

— Всичко, което искам, е да приключа с това дело в съда.

— И да разбереш защо се е върнал.

Тя стисна здраво устни. Може би по това как я гледаше или заради начина, по който тя се топеше, когато усещаше погледа му върху себе си, Марси имаше тревожното усещане, че вече знае защо Рей Крейн се беше върнал.

4.

В нарочно опразнената от мебели стая цареше напрегната атмосфера. Десет души, които не се познаваха, бяха принудени да водят разговор. Влизането на още един съдебен заседател предизвика едва чута въздишка на облекчение. Наложиха се отново да се изредят и да се запознаят с него. Марси потърка с пръсти по лака на ореховата маса около която седяха. Чу се лек скърцащ звук, сякаш от някое дребно животно, попаднало в капан. Рей моментално я погледна. Тя стисна юмруци и сложи ръце на скута. Не искаше да показва страха си, не искаше да му даде да разбере, че осъзнава положението, в което се намираше, или каквото и да е било друго. Освен, разбира се, че се беше променила.

Изправи се мъж на средна възраст, облечен в спортно сако. Той не само се усмихваше, но и самодоволно бе наклонил глава леко настрани. Марси имаше усещането, че този беше в бизнеса с недвижими имоти. Може би го бе срещала в клуба.

— Господа, дами. — Гласът му беше малко силен за размерите на стаята, но, изглежда, той бе единственият, който не го осъзнаваше. — Може би трябва да се заловим с избирането на председател на журито. Или председателка, ако сметнем за по-уместно. — Той се усмихна с професионално заучена усмивка. — Казвам се Гиър. Ето визитната ми картичка. — Извади цяло тесте. — Вземете си по една и предавайте на следващия.

Марси си спомни забележката на Рей в работилницата преди две седмици: „Поне си спести раздаването на визитки“. Тя го погледна, докато му подаваше тестето картички. Той се беше ухилил и тя потръпна при мисълта, че и двамата споделяха шегата, без да говорят.

— Сега какво, избори ли ще правим? — наруши мълчаливото им общуване една жена.

— Съдебният пристав може да ни посъветва за това. Защо не го почакаме?

— Може би е по-добре да е председателка, защото жените са девет срещу трима мъже — предложи една млада дама.

— Председателка или председателстваща?

— А защо не предразполагаща?

Забележката на Рей предизвика всеобщ смях. В момента той си наливаше кафе. Вдигна една чашка, отправил въпросителен поглед към Марси. Тя поклати глава и изрече само с устни:

— Не, благодаря.

Стори ѝ се, че очите му се поспряха върху устните ѝ, но веднага реши, че си въобразява.

— Доколкото знаем, може би в момента обсъждат възражението — каза Рей.

— Може делото изобщо да не се гледа.

— Точно така.

— Прав е човекът.

Това ли искаше той, питаше се Марси, да се върне отново към работата си и да няма повече контакти с нея? Ако можеше да бъде сигурна в това, щеше да изпита известно разочарование, но поне ще спи по-спокойно довечера.

— Марси?

Харесваше ѝ как произнася името ѝ. Някак гърлено и ниско, но нежно.

— Марси.

— Да! — Тя премигна.

— Ти си стар член на тази община. Какво ще кажеш да заемеш председателското място?

— Аз ли?

Другите я гледаха с мълчаливо одобрение. Представляваше разумна алтернатива и за посредника на недвижими имоти.

— Тя не се побоя да говори със съдията.

— Нито пък да се изправи пред толкова много хора в съда. Аз никога не бих могла да го направя — обади се една възрастна жена и нервно приглади посивялата си коса.

— Тогава въпросът е решен.

— По-полека. Даже не сме гласували — каза господин Гиър. — Трябва да направим това веднага.

Той започна да къса листчета от едно малко тефтерче и да ги раздава.

— Напишете името, което желаете — великодушно добави той.

— Победата трябва да е съкрушителна — предпазливо подметна Рей. Той гласно произнасяше буквите, докато пишеше името Корвил.
— Така се пише, нали?

Марси кимна.

Листчетата бяха предадени в единия край на масата на една жена, облечена в дебела, ръчно плетена жилетка.

— Е, трябва да кажа, че това е първото ни решение като жури от съдебни заседатели. Изглежда, ще бъде госпожа Корвил.

— Госпожица — поправи я Марси, без да обръща внимание на усмивката на Рей. — Бързо действаш — промърмори тя, като минаваше покрай него към чайника с кафе. В крайна сметка бе решила да изпие едно.

— Може пък да се окаже, че преживяването си струва.

Тя си спомни за подобни думи, произнесени в друга ситуация, изречени нежно и настойчиво — тогава я придумваше да стигне до крайност с него.

Марси отново седна, като бъркаше кафето си и изучаваше мъжа срещу себе си.

— Да не мислиш да се откажеш?

Тя се усмихна, но не отговори. Наистина се колебаеше. Не си спомняше колко пъти бе изпитвала съмнение, щом нещо се отнасяше до Рей Крейн.

— Сърдиш ли се, че те забърках в това? Изглеждаш много замислена.

— Така ли?

— Струва ми се, че се притесни.

Той се усмихна. Бръчиците около лешниковите очи станаха още по-дълбоки.

Сигурно често се усмихва, мислеше си Марси. Пулсът ѝ се учести, като си представи как въздейства тази усмивка на повечето жени. Беше решила от тази сутрин да не стои срещу него и само да се усмихва кротко и да мълчи като... като девственица.

— Добре съм — настоя тя.

— Бъркаш това кафе вече три минути.

— И какво от това?

— Не си сложила нищо в него, Марси.

Тя стреснато погледна надолу.

— Може би вече е добре разбъркано.

— Може би не си сложила нищо в него. Наблюдавах те.

Вярваше му. Не беше откъсвал очи от нея досега.

Тя огледа останалите съдебни заседатели с надежда, че ще може да се включи в разговора им, но не разбра за какво ставаше дума. Какъв съдебен заседател можеше да излезе от нея?

Съдебният пристав почука и влезе да ги преброи.

— Всички ли носите значките си? Добре. Съжалявам за поничките. Обикновено имаме по дузина. Виждам, че сте намерили кафето. Ще трябва да седнете на същите места, на които седяхте в деня на избирането ви. Някой да си е забравил мястото? — Съдебният пристав погледна схемата в бележника си.

— Ти помниш ли го? — Рей попита Марси, втренчил поглед в нея. Думите му бяха повече от многозначителни.

— Да. — Помнеше. Не само това. Помнеше толкова много други неща.

* * *

Обвинението започна с изреждане на досегашните престъпления на Уолтър Стайнбек. На Марси й прозвуча като списък с покупки, които трябва да се направят скоро. Присвояване на средства, измама, ръководене на фиктивни корпорации с цел укриване и пране на пари от незаконни приходи. Тя изучаваше с поглед безличния човек на средна възраст, седнал зад отсрещната маса. Беше облечен спретнато, в тъмносин костюм и виненочервена вратовръзка. Докато прокурорът излагаше фактите по делото, той си играеше със сребърните копчета на ръкавелите си. От време на време вземаше една сребърна писалка и си отбелязваше нещо в някакво бележниче.

Съдията Роузън привлече вниманието на съдебните заседатели, като ги погледна строго над очилата си.

— А сега, господа съдебни заседатели, чухте представянето на доказателствата. Отново ви припомням, че това, което адвокатите

включват във встъпителните и заключителните си речи, са само техни интерпретации на случая. Те не представляват факти. Единственото, което може да имате предвид при определяне на присъдата, е казаното под клетва в свидетелската ложа. Господин Спаник току-що представи случая според обвинението, а сега ще дам думата на господин Хейзълтън, който ще го представи от гледната точка на защитата. Ако имаме късмет, ще свършим с това до обед — измърмори под носа си той.

* * *

Марси беше очарована от процеса. Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от него. В това отношение очакванията ѝ се оправдаха. Той бе предизвикателство за ума — да имаш предвид всяко правило и едновременно с това да помниш напълно противоположните изложения на адвокатите. Тя беше се концентрирала максимално, вперила поглед в подсъдимия, докато адвокатът му, господин Хейзълтън, изтъкваше поред неговите достойнства, заслугите му за обществото, успехите му в образованието, чувството му за отговорност.

Едно нещо направи силно впечатление на Марси — госпожа Стайнбек не присъстваше в съда като свидетел на съпруга си. Вместо да го подкрепи, тя беше се развела с него и сега щеше да свидетелства против него. Така обясни прокурорът, господин Спаник. Марси приемаше напълно сериозно задълженията си на съдебен заседател и затова се отказа от по-нататъшни размишления. Отново насочи вниманието си към господин Хейзълтън, който четеше списък на всякакъв род благотворителна дейност, за която Уорнър Стайнбек беше събирал суми.

Изправена пред толкова много подробности и факти, Марси почти успя да изхвърли Рей Крейн от съзнанието си. С изключение на моментите, когато той обръщаше глава и до нея достигаше слабият аромат на неговия афтършейв. Погледът ѝ се стрелна надолу, когато мъжът се опитваше да кръстоса крака в тясното пространство. Той се усмихна измъчено и ѝ намигна. Докато успее да потисне трепета си и се усмихне вежливо, Крейн отново гледаше към подсъдимия.

Що се отнасяше до Уолтър Стайнбек — той или бе изпечен мошеник, откраднал повече от сто хиляди долара в продължение на пет години, или пък неподходящо повишен в длъжността финансов директор и недостатъчно контролиран, благодарение на което бе прехвърлял страшно много пари от сметка в сметка, преследвайки цели, които — според драматичното обещание на неговия адвокат — щяха да бъдат разкрити при разпита на свидетелите.

— А както вече знаете, господа съдебни заседатели, след вълнуващите думи на съдията Роузън, това, което има значение в съда, и това, което вие трябва да вземете под внимание при решението си, са свидетелските показания, а не цветистите встъпителни речи. — Хейзълтън махна пренебрежително с ръка към своя уважаем опонент.

Сякаш в знак на съгласие стомахът на Марси шумно изкъркори.

Всички, чак до първия ред на залата, обърнаха глави. Рей мушна пръст във възела на връзката си, за да го разхлаби, като същевременно стискаше устни да не се усмихне. После намигна на Марси и погледна ръката, положена върху стомаха ѝ.

Тя изпита крайно унижение. Дори съдията беше чул. Рей тайно се пресегна и я потупа по коляното. Пръстите му се плъзнаха леко не само по подгъва на полата, но и по копринения чорап. Марси изправи гръб, сякаш бе я ударил ток.

Вниманието на всички отново се насочи към адвоката на защитата, който ровеше в папката си.

— Страхувам се, че документът, който смятах да представя, е останал в офиса ми, Ваша Светлост.

— Това няма да ни помогне на работата тук, господин Хейзълтън. Кога смятате, че ще можеше да го намерите? — попита съдията.

— През обедната почивка, уверявам ви.

— Добре тогава. Почти е време да си починем. Пристав, бихте ли извели съдебния състав? Дами и господа, бъдете тук в един и половина. Не понасям закъсненията.

Съдебните заседатели въздъхнаха едновременно. Главите им бяха размътени от доводи и контрадоводи.

— Какво стана с обедата? — попита високо посредникът на недвижими имоти, докато съдебният пристав ги водеше към стаята на

съдебните заседатели. — Както знаете, не получихме понички тази сутрин.

— Съжалявам — измърмори приставът, преди да се обърне към цялата група. — Обедът ще остане на ваши разноски. Но за предпочитане е да е някъде наблизко.

— Не поема ли съдът разноските за обед?

— Само ако съдията нареди да останете за разисквания.

— Трябва ли да ядем заедно? — попита някой друг.

— Не, не е необходимо. Но ако го правите, гледайте да не обсъждате делото.

Съдебните заседатели се заизнизваха от залата.

Рей тръгна след Марси.

— Мисля, че това не е особено трудно за изпълнение — каза той, като се наведе над рамото ѝ. Дъхът му опари бузата ѝ. Ръката му леко я обгърна над талията.

Марси бе щастлива, че е с дебело вълнено сако. Май само си бе въобразила, че усети леко притискане.

— Имаме да си говорим за много неща.

— Да, така е. — Защо я беше целунал например. Или защо го беше оставила да си отиде.

— Какво ще кажеш да те закарам някъде, където не сме били преди?

Многозначително предложение. Ако нямаше подтекст в тона му, значи беше само в мислите ѝ, под кожата ѝ, която пулсираше трепетно. При затварянето на вратата се чу леко свистене от раздвижения въздух, което се сля с въздишката, изтръгна се от гърдите ѝ. Трябваше с усилие на волята да отпусне пръстите си, които здраво стискаха чантата.

— Тогава показвай пътя.

— Не съм ли го правил винаги?

Ах, тази дяволска усмивка!

* * *

Мястото, където я заведе за обяд, представляваше дълга и тясна зала с висящи от тавана саксии със зеленина. Подът бе застлан с черни

и бели плочи, които имитираха карирания десен на покривките на масите. Тухлените стени бяха варосани в бяло. Барът се наричаше „При Фърн“.

Марси махна весело с ръка на собственика. В продължение на пет минути размени приказки с трима познати. Раздаваше сияйни усмивки и се държеше непринудено, като у дома си.

Рей щеше да започне да ревнува, ако тя не се беше обърнала към него с искрящи очи. Начинът, по който го гледаше право в очите, винаги го караше да мисли, че се кани да сподели някаква вълшебна тайна.

— Била съм вече тук.

— Забелязах. Смятах, че мястото е ново.

— Ново е, но клиентите са стари. Стари познати, искам да кажа.

Тя замълча в очакване на отговора, като продължи да се усмихва, без да обръща внимание на изражението му.

Като я гледаше, Рей почувства, че нещо започва да го стяга под лъжичката. Независимо от това, че бяха минали толкова много години. Макар да се кълнеше наляво и надясно, че всичко е въпрос на външни ефекти, той наблюдаваше обноските ѝ тук, в ресторанта, и за жалост можеше да я гледа до края на живота си и никога да не му омръзне. Както и никога да не научи урок номер едно: Не се влюбвай в някоя жена само защото те гледа в очите!

Знаеше, че трябва да се вслушва в разума, а не в сърцето. И съвсем определено — не и в онази част от него, която пулсираше в трескав огън само защото тя се пресегна през масата, докосна леко ръката му и каза:

— Хайде да поръчаме.

— Хайде — хрипливо каза той.

— Като те слушам, май ще трябва да пийнеш малко вода.

— Мислиш ли, че един час ще ни е достатъчен за разговор?

Марси отвори листа с менюто.

— Зависи колко искаш да се задълбочиш в него.

— Чух за развода ти.

— Беше преди шест години. — Тя се усмихна. Говореха си така спокойно, сякаш обсъждаха времето.

— Имаш ли депа?

Тя поклати глава. В края на краищата разговорът не се оказа толкова болезнен. През изминалите години се бяха случили доста неща. А и тя доста бе пораснала.

— Какъв беше той? — рязко попита Рей.

— В какъв смисъл?

Той сви рамене.

— Беше ли женкар, пияница?

— Страхувам се, че в женитбата ми нямаше чак толкова драматизъм.

— Да не би да нямаште достатъчно общи интереси?

Тя отново се усмихваше. Любопитно ѝ беше защо той стиска зъби при всяка нейна усмивка. Можеше да направи така, че и двамата да се отпуснат.

— Напротив. Но никакви пикантни истории, никакви големи разкрития. Просто се търпяхме цяла година. Не можех да си представя, че ще прекарам остатъка от живота си така...

— Така?

— Така улегнала, невъзмутима. — Марси спря. Никога не беше говорила нещо лошо за бившия си съпруг. Всъщност се гордееше, че се разведоха така цивилизовано. Погледна Рей. С него винаги ѝ беше трудно. Дойде ѝ наум думата „обезпокояващо“. — Може би няма смисъл да приказваме за това.

Той присви очи. Някой бе отворил вратата и лъч светлина прорязва стаята. Около очите му се вдълбаха бръчици.

— Не мога да си представя, че животът с теб може да бъде скучен.

Измъчената му усмивка накара сърцето ѝ да се преобърне. Защо не кажеше направо: „Ако се беше омъжила за мен, нямаше да ти бъде скучно“?

Марси постави книжната салфетка в скута си така внимателно, сякаш обядваше с кралицата. Под масата ръката ѝ трепереше.

— А ти? Не си ли се оженил повторно?

Той поклати глава и отмахна от челото си кичурче коса.

— Изненадан съм, че си спомняш за първия ми брак.

— Името ѝ беше Каръл. — „Помня, Рей. Повече, отколкото предполагаш.“

— Тя се е омъжила отново. Този път — щастливо. Интересно как някои грешки могат да се поправят, ако се появи подходящият за това човек.

Тя веднага отвърна поглед. Беше престанала да стиска салфетката. Рей сложи ръка върху нейната. Тя не я отдръпна. Бавно вдигна очи към него.

— Искате ли кафе? — попита сервитьорката, докато оставяше две салати на масата.

— Благодаря. — Рей подаде чашата си.

— Бих искала чай с лед — каза Марси.

Момичето бръкна с щипци в една кофичка и цопна две кубчета лед в чашата на Марси. Третото се изплъзна и се изгърколи от масата като зарче. Рей успя да го улови, после облиза мокрите си и охладени пръсти.

Врълетяха я спомени. Стомахът ѝ започна да олеква като при бързо спускане с асансьор. През една влажна лятна нощ той бе взел кубче лед от високата запотена чаша и го бе прокарал по шията ѝ.

Марси се окашля, отпи от чая и отново се закашля. Какво ѝ ставаше? Предполагаше се, че този обяд няма да бъде нищо повече от обикновена размяна на информация за това как живеят сега. Тя се опитваше да намери приемлив в очите на хората начин на общуване с него, за да може още една седмица да седят спокойно един до друг в заседателната зала. Ако трябваше да се действа по същество, нямаше какво да отлага.

— Искан да те попитам защо се върна тук?

— Питай!

— Каза, че строиш голям супермаркет.

— Точно това казах.

— И това ли е всичко?

— Да не би да питаш защо не се върнах по-рано? — Лешниковите му очи можеха да приемат изненадващ стоманеносив цвят.

— Ако не желаш да говорим за това, аз не настоявам. — Всъщност щеше да изпита облекчение.

— И ще се примириш само с това, така ли, Марси? — Точно както се беше примирила някога и го бе оставила да си замине.

Тогава не бе искала да го пусне, знаеше го, усещаше го. Ставаше ѝ ту горещо, ту студено, и после пак пламваше отново. И всичко това само защото седеше срещу него. Сърцето ѝ биеше в неравен ритъм всеки път, щом усетеше изучаващия му поглед върху себе си. Цяла сутрин ѝ се виеше свят и ѝ прималяваше. Не беше от липса на храна, а от голям апетит. Към него.

— Мина доста време. Може би не е уместно да намесваме миналото. Сега сме други хора.

— Уместно! — Той изръмжа недоволството си от книжната дума и отпи от кафето си.

— Не можем да говорим по делото.

— Наистина не можем.

— И двамата се занимаваме с бизнес. Да поговорим за това — предложи Марси.

— За наемане на работници и платежни баланси ли?

— За дължими суми може би? — Тя сви рамене и се засмя. Отново бяха в неутрални води.

— Какво ще кажеш да поговорим за стари дългове?

Тя се стегна едва забележимо, но не отклони темата.

Прави ѝ чест, помисли си Рей.

— Да не би да искаш да кажеш, че си дължим нещо?

— Хайде да не говорим за това. — Той отметна глава и изпи кафето си. Вече нямаше значение, че някога го беше използвала. Тогава беше по-млад и по-лековерен. Проявяваше интерес към тази жена, която сега седеше пред него, макар интерес да беше доста меко казано. Гледаше как светлината играе в косите ѝ и усещаше, че в слабините му се разлива топлина, която не беше предвиждал.

— Няма смисъл да гледаме назад.

— Съгласна съм.

Защо тогава не можеше да спре да я гледа? Защото все още бе най-красивата жена, която беше познавал. Защото я желаше. Винаги я беше желал и щеше да я желае и за в бъдеще. Гнетеше го мисълта, че някога тя бе негова, а той си беше тръгнал от нея.

— Не бихме могли да се върнем назад даже и да опитаме.

Усмивката ѝ му подежда като лъч светлина, който го прободее.

— Много се радвам, че мислиш така. Човек на младини прави много грешки, изоставя...

— Живее за момента, сякаш не съществува утрешният ден.

Тя се засмя отново. Той винаги разпознаваше лекото и бързо докосване по ръката му, когато искаше да го поздрави за сполучлива шега.

— И възрастните го правят, Марси.

— От опит ли говориш?

— Аз винаги съм бил човекът с опит.

— Мислех, че сме загърбили тези неща. — Тя прехапа устни и укорително му се усмихна.

— Правилно, така че можем да започнем отначало. — Той взе ръката ѝ в своята и видя как страните ѝ пламнаха. — Какво ще кажеш да вечеряме на някое по-усамотено място? В дома ми?

— Не! — извика стреснато тя. Думата се изплъзна, преди да успее да заглади отказа с някои по-учтивви фрази.

— Поне си пряма — засмя се насила мъжът.

— Заради това дело ще имам доста работа довечера.

— На това място бих измислил нещо заради повода. — Той се ухили. Привлекателен, обезоръжаващ, застрашително изкусителен.

— Освен работата, трябва да посетя майка си и да намина да проверя какво става на строежа. — Марси рязко дръпна ръката си.

Рей се облегна назад и погледна часовника си.

— Продължавай. Искам да видя колко извинения можеш да измислиш за шейсет секунди.

— Ти също си зает — припряно продължи тя. — Или толкова добре се справят без теб, че не си необходим?

— Обичала ли си ме някога? — Въпросът увисна във въздуха като едно от онези леки перца, които се спускат към земята с много бавни кръгове. Не беше очаквал, че ще я попита. Знаеше само, че твърде дълго се беше колебал.

Тя се втренчи в него. Дали го беше обичала? Беше луда по него, без всякакви задръжки, изцяло под неговата власт.

— Не че има значение — дрезгаво каза той, като разчупи рязко хлебчето си. — Миналото си е минало.

Гърлото ѝ така се беше стегнало, че дори чайт с лед не ѝ помогна много. Животът ѝ беше внимателно организиран и тя не се връщаше към спомените си само за да обяви, че те не са били от значение. Може би за Рей беше така. Трябваше да го запомни.

— По-добре да не говорим за това — каза той.
— Разбира се. — Тя изпъна рамене.
— Мислиш ли, че този път ще се получи по-добре?
— Няма да има „този път“, Рей!
— Така ли мислиш?
— Зная го.

* * *

Бяха обядвали сравнително мълчаливо. Повечето храна бе останала в чиниите им. Като плати сметката, Рей я хвана под ръка и я поведе навън. Тя отлично можеше да се справи и сама, но знаеше кога не бива да спори с него.

Спъна се, като слизаше от тротоара. Разбира се, не можеше да ходи и едновременно да изучава с крайчеца на окото си линията на челюстта му.

— Съжалявам.

— За какво ще е най-добре да говорим? — попита мъжът неочаквано.

— Трябва ли да говорим?

— Да — почти изсъска той.

Марси внимаваше къде стъпва по павираната улица.

— Не знам какви общи интереси имаме.

— Какво ще кажеш за секса? — Рей се спря на пешеходната пътека.

Тя се намръщи и продължи сама.

— Между нас наистина имаше нещо особено, Марси. Или това ти звучи като клише?

— Много те моля да не ми крещиш по улицата.

— Ти не искаш да се срещнем насаме. Въпреки че, доколкото си спомням, обичаше тайните срещи. Това засилваше тръпката. Точно това ти е липсвало в брака.

Тя продължи да върви с ръце в джобовете, навела глава срещу бръснещия вятър. Усети, че космите на врата ѝ настръхват, но си каза, че това нямаше нищо общо с приближаването на Рей зад гърба ѝ.

Наистина какво би казала за секса! Марси изкачваше стъпалата на съда така разгневена, че не можеше дори да си спомни какво беше обядвала. Рей Крейн подкопа решителността ѝ, разстрои я, смути я на обществено място и отгоре на всичко го направи с видимо удоволствие. Най-лошото бе, че я накара да желае неща, които никоя разумна, здравомислеща жена не би си позволила да иска.

„Не и този път, Рей. Няма да ти позволя да ми сториш това.“

Този вътрешен вик звучеше доста приповдигнато, само че бе насочен не към когото трябваше. Не Рей беше човекът, който бе на ръба да изгуби самообладание и да припада заради една обикновена целувка.

Беше завладял едно момиче преди цял един живот с дръзкото си държане. Марси се бе отдала напълно съзнателно и по своя воля. Но вече не беше същото момиче. Ако се гордееше с това, че може да направлява сама живота си, то имаше само един начин да убеди и двама им в това.

Щеше, от своя страна, също да го целуне. Без да престава да се владее.

5.

Ударът на съдийското чукче прозвуча като изстрел и отбеляза края на разискванията през първия ден. Съдебните заседатели бързо се разотидоха, като почти в хор си размениха по едно „До утре“.

Пред закачалката, където се изчакваха, Рей се пресегна над Марси и взе сакото ѝ.

— Позволи ми...

Тя мълчаливо го поздрави за хитрия ход. Не можеше да си тръгне, без да се приближи до него. Някога си мислеше, че умее да направлява действията му. Но направляваната, и то съвсем майсторски, се оказа тя. Но този път нямаше да му се даде. Като си спомни за новото си решение, с готовност пристъпи в прегръдката му.

— Благодаря ти.

Бяха последните в стаята. Ръцете му останаха върху раменете ѝ. Сега или никога, Марси. Тя си пое дълбоко въздух и се обърна към него. Стана ѝ приятно, като забеляза как погледът му потъмня, щом вдигна очи към лицето му. Пристъпи към него.

— Смятах, че искаш да си говорим за секс. — Тя си играеше с огъня. Едно мъничко, беззащитно кътче от сърцето ѝ се примиряваше с факта, че едва ли щеше някога да разбере дали я бе обичал. Но сега трябваше да провери дали жената в нея е способна на неща, на които момичето не е било, като например да целуне Рей Крейн и да си тръгне, без да ѝ се случи нищо.

Пристъпи напред, докато се докосна до сакото му. Беше гладко избръснат и тя усети едва доловимия мирис на одеколona му. Ръката му ухаеше свежо на сапун.

Той вирна брадичка. Очите ѝ се спряха на гърлото му. Не ѝ отговори.

— Ти си нервен? Не може да бъде, Рей. — Докосна го с ръка, прокара пръсти по ревера му, отклони се за малко върху ризата и усети топлината на тялото му. — Костюмът не е за човек като теб, както и седлото не е за дивия жребец — дразнеше го тя с подкупваща усмивка.

— Така ли смяташ? — Той изправи рамене отбранително.

Тя започна да дърпа възела на връзката му надолу, докато единият ѝ край се развърза.

— Трябва да призная, че доста добре си се приспособил. Човек, който те среща за пръв път, ще помисли, че си роден за костюм.

— Ти ме помниш съвсем различен.

— Мисля, че и двамата помним доста неща по-различно. В това може би е нашият проблем.

— Значи не говорим за секс. — Той прокара пръст по бузата ѝ. — И ти помниш всичко като мен. Затова и бягаш.

Дали затова затваряше очи всеки път, когато я докоснеше? Отвори ги с усилие на волята. Той я предизвикваше. Гласът му беше тих и дрезгав. Този път тя не бягаше. Той беше като опъната тетива — тя имаше намерение да го огъне или да го счупи.

— Как ме помниш, Марси?

— Без седло, необязден — каза пресекливо тя.

Той стисна зъби. Разроши с ръка косата ѝ и хвана главата ѝ в ръце.

— И така можем...

— Да опитаме.

Той се поспря, проверявайки почвата, преди да поеме инициативата.

— Искам и ти да го знаеш.

Тя се усмихна истински този път. Устните ѝ се разтвориха и въздъхна през смях.

— Какво смяташ, че правя тук?

— Искрено се надявам, че знаеш — изстена той и я притисна към себе си.

Устните му потърсиха нейните. Едната му ръка я прихвана през гърба. Мускулите ѝ се стегнаха при допира, после се отпуснаха и отново се стегнаха.

Тя почувства, че е възбуден. Това ѝ хареса, но същевременно я разсейваше. Искеше да мисли за него, колко бе висок и как трудно беше да обвие с ръце шията му. Беше напрегната. А, ето какво бе търсила — гола плът над разтворената му яка. Притисна устни в ямката на шията и го чу да изстенва. О, да, тя се владееше. Нарочно бе

избрала тези действия, слабостта в краката ѝ също бе нейно решение. Топеше се, но това не означаваше, че се предава.

Трябва да запазиш самообладание, предупреди я някакъв вътрешен глас. Докато траеше тази целувка, всичко се завърташе така бързо, че тя почти забрави да контролира нещата.

Желаше го.

Той я притисна в ръба на съдийската маса, а с крака си избути един стол настрана. Тялото му беше прилепнало о нейното. Нямаше смисъл да се правят, че не разбират какво ставаше между тях. Учестеното му дишане, глухите стонове подсказваха как му въздействаше тя. Той хвана лицето ѝ в длани.

— Марси! — Дрезгаво, но настойчиво прошепна името ѝ. Парфюмът ѝ го замайваше, от топлината на тялото ѝ го избиваше пот. Проклет костюм. Беше облечен с твърде много дрехи. Тя също. Подплатата на костюма ѝ беше с цвят на шампанско — като косата ѝ. Сините ѝ очи блестяха трескаво. Устните ѝ бяха разтворени и влажни, косата разрошена, но все още прибрана с много фиби. Носеше я вдигната високо, помисли Рей. А мъжът, който трябваше да я развърже, беше той, единствено той.

Сложи ръце на талията ѝ и я вдигна върху масата. Очите ѝ се разшириха от изненада. Той мушна коляно между краката ѝ.

— Не ме спирай, Марси!

— Тук!

Това изражение му беше познато. Тя беше шокирана, но и възбудена. С него бе готова на всичко. Никоя друга жена не беше предизвиквала у него такъв прилив на сила, такъв адреналинов шок.

— Направи го. С мен.

Едната му ръка придържаше гърба ѝ и я притискаше към него. Другата тръгна по бедрото, под полата, все по-нагоре. Той преглътна шумно.

— Кажи ми, че единственото, което прегражда пътя ми сега, е само дантела.

Кръвта пулсираше в ушите ѝ. В главата ѝ вихрено се сменяха чувства и съмнения, но над всичко звучеше гласът му, а в него прозираше неудържима страст. Сега не можеше да го погледне, не и ако искаше да държи нещата под контрол.

Прокара пръсти по гърдите му, надолу, чак до затоплената метална тока на колана. Не биваше, не биваше, не и тук. Въпреки това не можеше да се спре. Как да овладее нещо, което бе така неудържимо!

— Хм!

Нужно им бе известно време, за да възприемат този звук, след което замръзнаха вцепенени.

— Ще заключавам стаята вече. — Съдебният пристав отметна един лист от бележника си, сякаш търсеше нови инструкции в него.

Рей се отдръпна така, че да прикрива Марси, която бързо събра колене. Щом мушна блузата в полата и се пооправи, той безмълвно я свали от масата. Но не я пусна. Остави съвсем малко пространство между него и ръба на масата, за да не му се изплъзне. Погали я по косата. Накара я да го погледне отново в очите. Това, което видя в тях, противоречеше на нежния му жест. Още не бяха свършили. Рей искаше от нея да не забравя това. Телата им не оставяха място за каквото и да е било съмнение.

— Ще излизаме вече.

— Утре сутрин в осем часа — припомни им приставът.

Марси почти усети усмивката в гласа му.

— Ще бъдем тук. — Рей прозвуча съвсем сериозно. Той ѝ подаде ръка.

Марси почти се изчерви. Беше замаяна, гадеше ѝ се, вътрешно бе разтреперана. Би трябвало да се чувства унижена, засрамена. И наистина се почувства такава, щом съзнанието ѝ се проясни. Но се изненада от разочарованието, което изпита, от това, че някой ги беше прекъснал.

Ето докъде стигаше нейният самоконтрол, мислеше си тя. Ако не бяха спрели, ако човекът беше дошъл десет секунди по-късно... Не искаше да мисли дори какво би станало.

Вън ги посрещна свежият мартенски вятър. Рей закопча копчетата на сакото си. Марси не посмя, ръцете ѝ трепереха твърде явно. Тя се загърна, като стискаше яката на палтото с една ръка.

— Ще те заведа до колата ти — каза Рей. — После ще те последвам до дома ти.

Тя се спря. Снегът падаше около тях. Бяха застанали в оранжевия ореол светлина на една улична лампа. Беше се здрачило. Марси си пое дълбоко въздух, но това не успокои галопиращото ѝ сърце.

— Това, което направих там...

— Което ние направихме — подчерта настойчиво мъжът.

Марси го изгледа гневно. Той беше инат. Как можа да забрави това? Явно бе забравила доста от отрицателните му качества. Шофирането му, пълното безсрамие, което проявяваше. Би направил всичко, без да се интересува кой ще научи. Липсваше му всякакво чувство за благоприличие.

— Което ти направи, бих могла да уточня.

Той се усмихна накриво. Тонът му беше почти присмехулен.

— Да не искаш да кажеш, че съм се възползвал от теб?

— Смяташ, че знаеш какво правиш, нали?

— Някога ме накара да повярвам, че съм експерт в това отношение. Макар да нямаше с кого да ме сравняваш.

Той я последва, докато прекосяваше паркинга.

— Да не би да твърдиш, че това е било просто щастлива случайност?

— Ти ме целуна за здравей, сметнах, че мога да ти отговоря със същото. Заради едно време. — Беше доста близо до истината, но прозвуча безсмислено, както смехът му.

— Заради старото приятелство ли, Марси?

Тя продължаваше да върви.

— Марси! — Той я сграбчи за ръката. Тя едва се удържа на заледения тротоар. — Една целувка по бузата е напълно в духа на едно старо приятелство. Но ако това, което направи сега, е твоят начин за подновяване на старо познанство, не ми се ще да присъствам на някоя юбилейна среща на класа ти.

Това преля чашата! Тя се обърна към него с вдигната ръка. Но движението беше твърде рязко. Кракът ѝ се подхлъзна на снега и ако не беше Рей да я подхване, щеше да падне. Стояха един срещу друг, дишаха учестено и се гледаха гневно. Облачета пара струяха в двете посоки.

— Как се осмеляваш! — Гласът на Марси издаваше колко бе ядосана.

— Бих казал същото и за теб. Искаш да излъжеш за случилото се. Защо не излъжеш за всичко останало? Защо не кажеш, че между нас никога не е имало нищо?

— Никога не се държа така, никога!

— Освен с мен.

Не можеше да го отрече и при това да го кара да ѝ вярва. И двамата знаеха това твърде добре. Той беше мъжът, пред когото тя сваляше всички прегради. С него отхвърляше всякакви задръжки, насаждани от рождение. Но също така той беше и единственият мъж, който някога я беше карал да иска да се обърне и да избяга.

С голямо усилие успя да му каже:

— Не желая това, Рей.

— Ако дойда при теб през нощта, ще ме отблъснеш ли?

— Не разчитай на това. — Очите ѝ заблестяха гневно. Тя отключи вратата на колата и я отвори широко.

Той я затвори с разтворена длан.

— Няма да тръгнеш, преди да ми кажеш защо стигна толкова далеч тази вечер!

— Ти ме свари неподготвена.

— Ти също. Винаги ли милваш така мъжете, когато си приятелски настроена?

— За бога, само разхлабих вратовръзката ти.

— И хубавичко ме целуна.

— Млъкни!

Ледът бе разчупен. Лицето на Рей се изкриви в усмивка.

— Не на обществени места. Трябваше да внимавам. Не искаш да те виждат с мен. Какво ще кажат хората?

— Не смей да ми се подиграваш. Не е заради това и ти го знаеш.

Тя се обърна да скрие сълзите си. Въздухът бе студен. Очите ѝ пареха.

— Не обичам да се самоунижавам. А точно това направихме с теб там.

— Значи да изберем по-добро място следващия път?

— И да приключим? — Тя се засмя горчиво и отвори вратата на колата.

Този път той не я спря.

— Ставам луд по теб, Марси. Ненаситен. Никога не съм спирал да те желая. — Ето, каза го.

Моторът запали. Това, че я желаше, не беше я спряло последния път, защо да се надява сега. Той промърмори някаква грозна ругатня,

отправена към самия него. Тя толкова бързаше да се махне, че натисна педала докрай. Той отскочи, за да излезе колата от паркинга.

* * *

Рей откри вратовръзката си смачкана в джоба и я запокити на пода, както вече бе сторил със самото си. Заобиколи внимателно някакви кашони и отиде до барчето с напитките. Махна златното фолио на една вносна бира и перна капачката. Къщата бе хладна и влажна. Току-що се бе нанесъл. Търсеше нещо за постоянно пребиваване, но сега не беше толкова сигурен, че му е нужно. Може би Дерби беше разумно място за главен офис на „Крейн Корпорейшън“, но тук беше и домът на Марси.

Той крачеше из безличната всекидневна, раздразнен, както винаги, от липсата на порядък или на някакъв личен почерк в новопостроения модел. Беше я получил чрез един приятел строител, който не се плашеше от конкуренция. Къщите не бяха слабост на Крейн и никога нямаше да бъдат. Един хубав апартамент щеше да го задоволи напълно. Щеше да се появи в управлението и да остави строителството на къщи на някой друг.

Това едва ли щеше да има някакво значение, ако той не можеше да накара Марси да му обърне внимание.

Влезе в банята и завъртя крана на душа. От врялата вода се издигаше пара. Когато ризата му падна на пода, бирената бутилка беше вече запотена. Събу чорапите и гачетата, затвори стъклената врата и се стегна да влезе под шибациите горещи струи.

Те не можеха да отвлекат мислите му от все още нестихващата физическа болка. Сега, когато я беше докоснал и вкусил от нея, нямаше никога да успее да я забрави.

Разпери ръце на плочите и се остави на водните струи. Ако неговите намерения имаха някаква стойност, досега щяха да са вече в леглото с Марси и тя щеше да му казва, че го обича, че го желае и че винаги го е обичала и искала. „Продължаваш да си мечтаеш, приятелче.“

Но вместо това, тя го отбягваше, караше го да си тръгва, реагираше само на допира му, на шепота и възбудата, която всеки от

тях предизвикваше у другия. Можеше да се добере до тялото ѝ, но не и до сърцето ѝ. Както преди десет години, така и сега.

Тази мисъл го гнетеше. Половин бутилка го чакаше на барплота. Знаеше, че няма да му стигне само една бира.

* * *

Тя пристигна в осем без пет, пет минути преди съдебният пристав да влезе да ги преброи. Кимна на другите съдебни заседатели, но него дори не погледна. Дори когато се занизаха в колона по един към съдебната зала. Единствената ѝ реакция беше, че подскочи цялата, когато той докосна ръката ѝ, за да ѝ помогне да се качи в ложата на съдебните заседатели. След това и той се държеше на разстояние. В два съседни стола, това не беше съвсем лесно.

След няколко минути всички бяха по местата си. Междувременно Рей успя да прецени колко вреда бяха донесли събитията снощи.

Марси беше облякла строг костюм в тъмносиво, на едва забележимо райе. Сатенената ѝ блуза беше с цвят на слонова кост, също като кожата ѝ на определено осветление. Рей добре знаеше кои дрехи могат да служат като броня.

Маникюрът ѝ беше в бледорозово. В съответствие с червилото. Той смело се пресегна и сложи ръка върху нейната. Очите ѝ моментално го стрелнаха. Той поглади с палец розовите възглавнички на пръстите ѝ.

— За човек, който работи с дърво, поддържаш ръцете си много меки. За кого?

Тя се отдръпна и скръсти ръце в скута. С известно усилие гласът ѝ прозвуча безгрижно:

— Ти мазоли ли очакваше?

— От теб във всичко винаги съм очаквал само съвършенство — каза той и отвърна поглед.

Марси искаше съдът по-скоро да започне работа, за да има друг материал за размишления, освен загадъчната му реплика. *Съвършенство*. Тя се усмихна кисело на себе си и се запита колко ли хора биха сметнали това за обида. Може би твърде често Сенди я бе

наричала „ледена царица“, намеквайки с това да се държи малко по-свободно. Но се бе провалила предната вечер. Такъв маниер на държане не ѝ подходеше. Освен това представата и претенциите ѝ, че може да се владее, бяха рухнали.

И то само заради него.

Марси отбеляза, че Уолтър Стайнбек и неговият адвокат влязоха. И тя донякъде имаше вина за случилото се, а може би грешката бе изцяло нейна. Как да се отнася с Рей Крейн от сега нататък? Да му обърне гръб? Като ледена принцеса?

Съдът откри заседанието и съдията Роузън влезе. Марси бавно въздъхна, намерила временно спасение от мъчителните си мисли и още по-измъчващите я чувства.

— Искам да призова господин Джордан Уайдмън от счетоводната фирма на „Хардимън, Уайдмън и Краули“. — Обвинението започна втория си ден със сковаващите ума обяснения на основни положения в счетоводството и процедурите, използвани от фирмата на Уолтър Стайнбек.

След обедната почивка съдебните заседатели заеха места за следобедната сесия. Марси все още усещаше вкуса на сандвича с фъстъчено масло, който беше хапнала набързо в работилницата. Беше влетяла там с обяснението, че иска да види как вървят нещата.

— Няма те само ден и половина — кисело отбеляза Сенди. — Мисля, че засега се справям.

— Все пак аз съм отговорна за всичко. Кой се е обаждал?

След кафето и сухия сандвич те бяха прегледали всяка по-значителна сметка. Това им отне десет минути.

— Има ли и друга причина да си тук? — прямо попита Сенди.

— Цяла сутрин говориха за сметки. И затова ми се прииска да прегледам нашите счетоводни книги.

— И какво?

Тя сви рамене.

— Къде другаде да ида за обед?

— Няма ли ресторанти за тази цел?

— Стига с този сарказъм. Освен това — Марси вдигна чаша към устните си, — къде другаде мога да получа такова кафе? — Тя го гаврътна и се нацупи. — Какво е това? Има вкус на машинно масло.

— Турско е.

— Не си го предлагала на клиенти, нали?

— Единствените, които сме имали, знаят, че не трябва да молят за кафе. Кажете ми как ти се отразява принудителната близост на Рей Крейн?

Марси погледна часовника си.

— Трябва да вървя.

— Толкова рано? — Сенди вдигна вежди.

— Съдията ще ме заключи отвън, ако закъснея.

— В такъв случай може би трябва да ти слога наркотик в кафето. После ще мога да поема компанията завинаги.

— Първо, няма да пия достатъчно кафе от твоето, за да ме упоиш. — Марси се усмихна и надяна сакото. Шумоленето на сатенената подплата ѝ навя спомени от предишната вечер. Тя веднага забрави какво беше второто. — Имам за какво да мисля и без такива служебни интриги.

— Особено когато интригите в съдебната зала са далеч по-интересни — измърмори Сенди, докато Марси се отправяше към вратата.

* * *

Отново в съдебната зала, Марси потисна раздразнението си. Откак бе основала „Образци от миналото“, цялата ѝ енергия бе отдадена на компанията и почти не бе излизала с никого. Откъде разбираше Сенди, че този мъж е нещо по-различно за нея? За човек, който се смяташе за емоционално сдържан, самата мисъл, че е прозрачен за околните, бе смущаваща. Едно беше да си уязвима в компанията на приятели, съвсем друго бе да си беззащитна с мъж като Рей Крейн.

6.

Господин Спаник, прокурорът, размахваше една дискета под носа им. Марси си наложи да внимава.

— За ваше сведение, дами и господа. Господин Уайдмън, това ли е една от дискетите, използвани от „Халиуел Корпорейшън“?

— Мисля, че да — отговори Уайдмън. — Не бих могъл да съм сигурен, ако не го бяхте обявили.

На една от централните маси инсталираха малък компютър. Прокурорът постави в него дискетата. След няколко писукания и избръмчавания на екрана се появи счетоводен баланс.

— Сега е малко по-различно от времето, когато по два тома счетоводни книги не стигаха за справяне с фалшивите сметки. Сега всичко се прави с компютър. Господин Уайдмън, какво каза Уолтър Стайнбек, когато му представихте дискетата и сметките, които е записал върху тях?

— Възразявам, Ваша Светлост. — Хейзълтън скочи на крака. — Не е доказано кой е записал тези сметки.

— Приема се. Господин Спаник, бихте ли желали да повторите...

— Господин Уайдмън, в процеса на финансовата ви ревизия какво каза Уолтър Стайнбек, когато му показахте тази дискета?

— Казах му, че ще взема дискетата със себе си поради счетоводни нередности, които съм открил в нея. Той ми отговори, че не мога да направя това.

— Каза ли ви защо?

— Била необходима за работата му.

— А вие? Какво предложихте?

— Да се направи дубликат на дискетата. Той изяви желание сам да направи това веднага и да ми го даде на другия ден.

— Вие отказахте ли?

— Като правило във финансовата ревизия, бях принуден да откажа. Дискетите могат да се изтриват или сменят и често няма как да се разбере каква информация е била изчистена.

— А как реагира той, когато настояхте да вземете оригиналната дискета?

— Той ме умоляваше да не го правя.

— Той какво?

Господин Уайдмън се окашля и се наведе към микрофона.

— Той ме умоляваше да не я вземам. Каза ми, че това, върху което работи, е наполовина свършено и ще му липсват някакви данни, ако я взема. Когато отново предложих да презапиша дискетата в негово присъствие, той ми предложи десет хиляди долара.

— Подкуп.

— Да, така го възприех.

Рей се поизправи и подръпна сакото си. Въпреки че се беше концентрирала върху случая, Марси непрекъснато забелязваше и най-малките му движения — как се изсулваше от седалката, за да се намести по-удобно, как мушкаше палец в колана си.

Добре че Хейзълтън отвлече вниманието ѝ с бавното театрално ставане от стола. Как щеше да обори разкритията на Уайдмън? Той приглади вратовръзката си, поглади брадичка и прелисти няколко документа, усмихвайки се на себе си, сякаш имаше някаква информация, която бедните заблудени съдебни заседатели нямаха.

Съдията се намеси.

— Съжалявам, господин Хейзълтън, не съм сигурен, че днес ще имаме време за това. Бихте ли се съгласили да го отложим за първа точка утре сутрин?

Драматичното начало на Хейзълтън бе осуетено. Прехапал устни, той презрително измерваше свидетеля с поглед.

— Искрено се надявам, че утре сутрин ще можем да получим още няколко разбираеми отговора от свидетеля. Не зная как се чувстват съдебните заседатели, но от лекцията му за компютърното прехвърляне на фондове ми се зави свят. В счетоводството, изглежда, има почти толкова шаблони за замазването на истината, колкото и в компютърния бизнес. Сега, когато и двете са свързани, тук, в съда, никога няма да може да се чуят откровени и честни думи.

— Благодаря за редакторската забележка — изръмжа съдията. — Встъпителните речи бяха вчера. Да смятам ли, че ще си починем до утре?

— Да, Ваша Светлост.

Съдията удари чукчето.
— До утре в осем часа.

* * *

Нямаше сутрин през останалите дни от седмицата, в която Марси да дойде по-рано от осем без пет, отбеляза Рей. На обед или отиваше в работилницата си, или обядваше с другите съдебни заседатели. Отбягваше го по всякакъв начин.

Но Рей я познаваше. Това, което бе намислил, можеше да ѝ се стори ужасно непростимо, но нямаше да си позволи да се разправя с него пред други хора. Ето защо я спря до закачалката в петък следобед, когато съдебните заседатели си тръгваха.

— Докога ще продължаваш да се държиш така? Да се правиш, че не съществувам?

Никой не извърна глава. Като съдебни заседатели те бяха станали експерти по слушането.

— Няма за какво повече да говорим — каза Марси тихо и кротко. Владееше се напълно.

— Искам да поговорим за това, което стана онази вечер.

Съдебните заседатели, които бързаха припряно да си тръгнат за уикенда, изведнъж започнаха да забавят движенията си и да се мотаят. Не беше честно от негова страна, но четири дни Рей беше размислял, залагал и преценявал риска. А през четирите нощи бе преживявал отново възбудата, която тя бе предизвикала у него. Не беше в настроение да играе по правилата. Трябваше да остане с нея насаме, това беше единственият начин, по който двамата знаеха да общуват.

— Тук ли ще говорим, или ще идем на някое по-усамотено място?

Марси болезнено съзнаваше, че хората започнаха да се струпват около тях и гневно го изгледа. Той я манипулираше и тя искаше да му покаже, че разбира това. Номерът нямаше да мине. Нямаше да я спечели по този начин. Разгневена, но привидно спокойна, Марси отвърна:

— Можеш да се отбиеш в ателието.

— Кога?

— Когато искаш, господин Крейн. Ние винаги сме отворени за клиенти. — Като премина през скупчените заседатели, тя тръшна вратата след себе си.

След няколко минути Рей остана сам. Не ликуваше. Не празнуваше. За миг се почувства прекалено уморен, за да прави планове. Стараеше се отново да я спечели, както би трябвало да направи преди десет години. Този път нямаше да се прокрадва тайно, нямаше да има среднощни срещи. Имаше само едно предимство. Щеше да играе без правила. За щастие никой досега не беше казвал, че в любовта всичко е почтено.

* * *

Марси почти беше успяла да си внуши, че всички тези приказки за счетоводство бяха причината да се зарови до гуша в документацията на компанията си. Започваше много лесно да лъже. Ако човекът искаше да разговаря, можеше да го стори. Би трябвало да се справи с разговора. Надяваше се, че ще може.

Не беше ли използвала и преди същата стратегия? А всичко стана прекалено бързо. Не беше ли винаги така с Рей? Не се ли страхуваше от силата на страстите, които бяха еднакво неудържими и у двамата?

Щеше да премисли пак. Беше неделя вечер. Бяха минали шест дни от безсрамната сцена в стаята на съдебните заседатели. Все още се изчервяваше при спомена. Определено той бе виновен за всичко.

— Имаш ли нещо против да вляза?

Тя почти подскочи. По дяволите! Ако така реагираше на гласа му, каква надежда ѝ оставаше, че ще се справи с допира му?

Марси продължи да гледа в документацията. Напоследък работеше до късно през нощта, за да може да се изтощи и да заспи по-лесно. Иначе сънуваше Рей.

— Малко е късно.

— Надявам се, не е твърде късно.

Марси настръхна, разбрала смисъла на думите му.

Сенди стремително излезе от един страничен офис с по чаша прясно кафе във всяка ръка.

— Може да ти правя компания, ако си решила да се преумориш до смърт. Това трябва да е достатъчно силно, за да издържим половината нощ будни. О! — Тя остави линийките и без усилие продължи на друга вълна: — Може би две чашки са напълно достатъчни. В края на краищата може и да не оставам.

Сенди съвсем ясно предлагаше да играе ролята на възрастна придружителка на младо момиче. Марси трябваше да реши дали да приеме или откаже. Знаеше, че собствената ѝ гордост ѝ пречеше, но през целия си живот се беше оправяла по начин, който се ласкаеше да смята за разумен и зрял. Точно сега не можеше да моли за помощ. Това беше нейна битка. Трябваше да я води сама. Въпросът беше, че не знаеше дали за да бъде победата нейна, трябваше да отпрати Рей, или да го задържи.

— Достатъчно много стоя, Сенди. Благодаря ти за помощта.

Сърцето на Марси лудо заби, щом колата на Сенди заглъхна в далечината. Рей стоеше в далечния край на стаята и се мотаеше безцелно — точно както първия път, когато беше дошъл. Погледът му се стрелна към стълбището от груби дъски.

— Имаш ли нещо против да погледна?

Марси поклати глава. После го последва горе.

— Тук, горе, си е все същото. Склад за превозни принадлежности.

Няколко сламки бяха пръснати по небоядисания дървен под. Рей подритна една.

— Истинско чудо е, че никога не ти се забиват трески.

Марси се окашля, пренебрегвайки намека.

— Смятам, че ти дължа извинение. — Дължеше му много повече.

— За какво?

— Че едва не те зашлевих миналата седмица. Никога не посягам. Не мога да разбера какво ме прихваща... — Когато съм в близост до теб, си каза на себе си.

— Показваш характер, но невинаги. — Той изсумтя, без да я погледне.

Прозвуча като укор. Марси го остави без отговор.

Той оглеждаше старите сбури, които висяха от рафтовете, подковите, забити по гредите. Клекна и посъбра стиска слама в ъгъла,

под един малък мръсен прозорец.

— Не става кой знае какво легло от това, нали?

— Рей.

— Странно как миризмите навяват спомени.

— Знам. — Усещаше това винаги, щом седнеше до него в ложата на съдебните заседатели и вдъхнеше одеколона му. Картините, които този аромат предизвикваше, бяха доста шокиращи — те я държаха нащрек, настръхнала, съзнаваща непрекъснато неговото присъствие.

Рей вдишваше бавно. Сърцето му забави ритъм, но чаткаше силно, като тропот от конски подкови. Поне за това се беше съгласила с него. Той почти усети миризмата на нафта от градинския трактор под тях, долови шумоленето на гълъбите над тях, видя Марси отново на деветнайсет как съблича блузата си на лунната светлина.

— Мястото по-малко ли ти изглежда? — попита тя. — Открих, че когато се връщам някъде...

Той поклати глава и се изкашля силно.

— Може би по-празно. Няма бали със сено. — Погледна прозореца. — И по-мръсно.

— О, не! — веднага реагира тя, но се овладя. Кой знае защо, не й се искаше да го изкарва по-мръсно.

— Звукът е различен — допълни той и се изправи. Тръгна към нея. Тропането от токовете на обувките илюстрира думите му.

— Какво искаш да кажеш? — Застанала на най-горното стъпало, тя не можеше да отстъпи, без да започне да слиза надолу.

— Гласовете са различни. Почти отекуват. — Той направи още една крачка към нея и като я хвана нежно под лакътя, я отдръпна встрани от стълбището. — Свързвам това място с шепот и нежни думи. Но думите винаги звучат по-различно на тъмно. Понякога дори се питам дали означават същото.

— Светлината винаги въздейства добре тук — припряно добави Марси, без да има нужда. Тя отиде до прозореца. — Ще стане добър мострен магазин за тапети. Смятаме да се захванем и с такава дейност. А може би от него ще излезе една прилична таванска стая.

— Не смятам, че това, заради което се качвахме тук, би могло да се нарече прилично, Марси.

Тя трепна. Той беше твърдо решен да я накара да си спомни, като се приближи до нея.

— Често ли идвате тук? — тихо попита Рей. Беше шега, тяхната шега, родена след десетина тайни срещи. „Тук“ означаваше речният бряг, гората, високите живи плетове, които ограждаха западната градина, навсякъде, където се срещаха. Означаваше и това място.

Той прокара длани нагоре-надолу по раменете ѝ. Марси вдишваше учестено уханието, което се носеше от него — остро, мъжко, на мускус, на нещо истинско.

— Ти свали блузата си. Беше първият ни път — дрезгаво каза Рей. Дъхът му галеше страната ѝ. Напомняше ѝ за слама, за ароматна канадска ела и влажната конюшня. — Ти ме погали. За пръв път докосваше мъж.

Тя помнеше. Звукът на дръпнат цип, издрънчаването на разкопчан колан. Стояха голи и той я остави да го разгледа. После сложи ръце върху тялото си.

— По-смело, погали ме.

Тя се бе забавила върху лицето му. После опипа раменете и гърдите му. Осмели се да обхване кръста, дори бедрата му. Но неговата ръка бе тази, която постави нейната в центъра. Нейният настойчив учител.

— Марси — смъмри я след малко, — само здрасти ли ще правим?

Тя се изкикоти. Той се засмя. Не знаеше дали има мъже, които да се смеят така в такъв момент.

Чак по-късно, доста по-късно, бе започнала да го търси пипнешком в тъмнината и да показва нетърпение за още любов. Вече нямаше нужда от инструкции. Изненадана беше от желанието и нуждата, на която той откликваше отново и отново.

Сега, в склада за превозни принадлежности, тя със стиснати в юмруци ръце го попита:

— Защо се връщаш?

— Желая те.

Тя замръзна, когато я целуна.

Държеше устата си затворена. Нямаше значение. Той не бързаше, опитваше устните ѝ. Имаше възможност да ги захапва леко и игриво, да ги смуче и изследва. Страните ѝ бяха меки като коприна. Вдъхваше уханието на косата ѝ, което се разнасяше още по-лесно от топлината,

като парфюм зад ухото ѝ. Той целуна и него, заслушан в учестеното ѝ дишане.

— Толкова ли те плаша?

Устата ѝ бе суха, сърцето ѝ отекуваше в гръдния ѝ кош като в празна стая.

— Не е толкова просто.

— Легни отново с мен и ще разбереш.

— Не! — Тя го отблъсна. Той почти не се помръдна. Но магията бе развалена. — Има разлика между носталгия и възбуда.

— Има ли? И при двете е нужно желание, каквото нямаме. Можем да го имаме отново, Марси.

— И ти с удоволствие ще си предложиш услугите. — Тя самата не хареса как прозвучаха думите ѝ, не одобри отчаянието в тях.

Изтича надолу по стълбите. Рискуваше да ѝ се забият тресчици, като плъзгаше ръце по перилата. Затвори рязко една счетоводна книга и започна да гаси осветлението.

— Ако смяташ, че мога да бъда така безцеремонна с човек, който е почти непознат...

— Някога беше такава.

Тя натисна едно копче и още една лампа угасна.

— Онова беше различно.

— Защо?

— Нужен ми бе учител.

— А сега какво ти е нужно, Марси? — Тихите язвителни думи достигнаха до нея в отделния офис.

— Да бъда цинична, пресметлива и да си начеша крастата с теб, това ли искаш да чуеш? Мисля, че предложението ти мирише на гнило.

Кратката му ругатня прозвуча също така грубо, както гласът ѝ.

— Или ще продължим, или ще приключим завинаги.

Той я хвана за ръката, когато тя посегна да вземе палтото си. Стояха неподвижно в единственото светло петно в стаята. Тъмнината наоколо ги обгръщаше заговорнически.

— Докажи ми, че греша. Покажи ми, че споменът е по-добър от всичко, което би могло да има между нас.

Предизвикателство, насмешка. Само ако знаеше колко силно ѝ се искаше да се вслуша в настойчивите му думи, които той шепнеше в тишината.

Външната врата бе надута от влагата и изскърца при отварянето. Тя порови в чантата и намери ключ, с който да заключи.

— Пътуването в алеята на спомените завърши.

— Защо бягаш?

— Защо ме притискаш? — Тя почти не можеше да си поеме въздух. Не знаеше откъде дойде това вълнение. — Това е всичко, което имам сега. Не виждаш ли? Когато имах теб, аз — аз почти се отказах от всичко. И за какво?

— Почти? Каза ми да си тръгна.

Гласът едва се чуваше от бръснещия вятър.

— И ти веднага се съгласи.

— Ти си момиче, което решава само. Не мислех, че има смисъл да споря. — Започна да мисли, че сигурно бе имал шанс тогава. Би могъл да го забележи, ако не беше толкова сигурен, че не е подходящ за нея.

— Бях на деветнайсет години, Рей. — Тя спря, задавена от сълзи. Преди да продължи, бе овладяла отново гласа си. — Щях да те последвам навсякъде, да зарежа всичко. Аз, разумната, спокойна, зряла Марси. Дори и да си ме искал, не се постара да го докажеш.

Въздъхна, сякаш примирена с горчивата истина. Тръгна към къщата. Не очакваше да я последва.

Въпросът, който той бе обявил за маловажен, не бе спрял да го преследва. Трябваше непременно да научи отговора.

— Попитах те преди дали изобщо си ме обичала. Не ми отговори.

— Смятах, че е повече от очевидно. Бях полудяла по теб. Полудяла, пристрастена, готова да се откаже от плановете си, от очакванията на родителите си, от всичко. Може би стана по-добре, че се разделихме. Щях да те следвам навсякъде като странстващ фермер.

— Не бях толкова беден.

Марси се усмихна нежно, като долови чувствата на наранена гордост.

— Ако се бяхме оженили, нямаше да станеш по-богат.

— Затова ли мислиш, че те исках? За парите ти?

Каза исках, а не обичах. Марси премигна, за да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Казвам само, че можеше да свършим, като се опропастим взаимно.

— Глупости! С жена като теб бих могъл...

— Би могъл какво? — Тя рязко спря и се обърна към него. Заболя я прекалено много. В момента искаше само да влезе в къщата, да затвори вратата и да си изплаче очите, без да мисли защо. — Би ли могъл да основеш компания без мен? Да натрупаш милиони? Така или иначе си успял. Моля те, спри да ме преследваш заради миналото, заради това, което съм чувствала или което ти си направил. — Не знаеше, но все още не смееше да го пита, не и с облени в сълзи страни. — Много по-лесно би било, ако просто си тръгнеш. Моля те, върви си.

Той го стори. Знаеше, че не би искала да вижда сълзите ѝ. Мразеше се, защото беше безпомощен да ги спре.

* * *

Утрото на понеделника настъпи твърде рано за Марси. Трябваша ѝ поне още шест часа, за да си почине. Беше замаяна и ядосана. Прекарала бе половината нощ, преосмисляйки целия си досегашен живот. Само киселите забележки на съдията Роузън към закъснелите съдебни заседатели я пришпориха да напусне леглото.

Пристигна в съда в седем и тридесет, а Рей — в осем без пет. Тактиката ѝ беше позната. Мислено му присъди една точка, после веднага му я отне поради липса на оригиналност. Щеше да се прави на недостижим. Може би бе различил стоманения блясък в очите ѝ, когато на два пъти ѝ позволи да срещне погледа му.

Бе признала, че го беше обичала. Той не бе казал същото. Избухването в сълзи едва ли беше някой от любимите ѝ начини за постигане на целта. Всъщност не помнеше кога за последен път бе плакала. Може би на осем години.

Много добре. С това беше приключено. Но не и с тях. През изминалата нощ бяха се държали много по-откровено, отколкото през последните три седмици.

Някъде към три и половина сутринта беше открила, че е жена, която се плаши от всяко чувство, което не може да се контролира. Ако отпратеше Рей пак, щеше да ѝ бъде по-лесно. Нямахше да се тревожи

отново, да плаче, както предишната нощ, или да се забърква в невероятно смущаващи емоционални истории. Нито пък да рискува някога да бъде толкова възторжено щастлива. На осемдесетгодишна възраст щеше да си припомни изминалите години и щеше да каже, че никога не е ставала смешна заради някой мъж. И порядъчният ѝ, лишен от смисъл живот щеше да ѝ послужи за доказателство.

Марси гледаше ливадите от прозореца си. Искаше нещо повече от това. След десет лишени от всякакви чувства години имаше шанса отново да обича, да се смее, да рискува. Желаше този риск.

— Може пък отново да се получи нещо между нас — каза тя и дъхът ѝ размърда ефирните пердета. Можеше и да не я обича така всеотдайно, както тя бе способна да го обича. Но нима има риск в това да знаеш всички отговори предварително? От сега нататък щеше да поема рискове.

Щеше да преследва мъжа, който ѝ бе учител в любовта. Сега щеше да я научи как да спасява чувствата си, а не да ги осакатява. *Научи ме, Рей. Покажи ми къде сгреших.*

Зората стопи сивата мъгла на хоризонта, а тя се усмихваше. Стана ѝ едва ли не мъчно за Рей Крейн. Деветнайсетгодишната нямаше нищо общо със зрялата жена, когато ставаше дума за постигане на желаното.

* * *

— Единайсет, дванайсет — отброи съдебният пристав. — Съдебните заседатели биха ли заели местата си, моля?

Марси не се тревожеше. Имаха още една седмица. Щеше да го хване в коридора, до закачалката, по време на обедата. И щеше да го притисне до стената.

Но първо трябваше да приключат с делото. Тя се поспря, преди да изкачи стъпалото към ложата на съдебните заседатели. Рей почти се блъсна в нея. Не ѝ предложи ръка, за разлика от съдебния пристав. Марси се забави за част от секундата, после с вирната брадичка отиде царствено до края и седна самодоволно на мястото си. Грейс Кели едва ли би могла да се държи по-невъзмутимо. Косата ѝ бе пусната и сресана назад, всеки кичур поставен на мястото си. Костюмът беше

„Шанел“, бял със златни копчета. Чорапите бяха от най-фина коприна. Тя бавно кръстоса крака. Погледна към масата на ответника, към тази на ищеца и накрая към Рей.

Погледът му рикошира от краката ѝ към сияйната усмивка на лицето ѝ.

— Добро утро — каза тя.

Той стисна зъби така силно, че на челюстта му изпъкна една вена. Тя докосна крака му. Той подскочи като ужилен.

7.

— Така — започна съдията Роузън, — за протокола, това е продължение на делото от миналата седмица: Държавата срещу Уолтър Стайнбек. Смятам, че сте запомнили препоръките ми и не сте обсъждали случая по време на почивните дни.

Съдебните заседатели кимнаха с глави.

— За това най-малко съм се сетила — измърмори Марси под носа си. Докато съдията продължаваше с някои правни встъпителни уговорки, тя сложи ръка на облегалката, така че върховете на пръстите ѝ леко докосваха маншета на Рей.

С тази ръка той разхлаби, после затегна възела на вратовръзката си. После я приглади. Погледна часовника си.

Върти се като наедрял ученик в твърде тесен чин, мислеше си Марси. Или като осъден на електрически стол.

Рей преглътна. Връзката му го задушаваше, като че ли беше примка. Човек почваше да смята, че светът е предназначен за пигмеи, но не и за мъже. Престъпниците са тези, които трябваше да се чувстват неудобно, а не съдебните заседатели. Проклетият стол го притискаше, съдебната зала беше задушна, а беше само осем сутринта. От двете страни го атакуваха с парфюми, но едно ухание бе най-силно — това на Марси. Щеше му се да не е така.

Тя беше любезна с него. Дори флиртуваше. Защо? Той бе получил отговора, който търсеше, разбрал бе дали някога го беше обичала. Бил е глупак, за да не го разбере сам. Това щеше да реши нещата. Може би не беше го отпратила така студено, както някога си бе мислил, но предишната вечер го направи. Съвсем категорично. Разплакана. Как можеше да я спечели отново сега? Човек си има гордост в края на краищата.

А обвинението си имаше дело, което да води. И Рей трябваше да седи до Марси Корвил, докато то свърши. Междувременно защитата не бе направила нищо друго, освен да разпита свидетелите на противната страна, като хвърля съмнения върху всяко по-значително от

свидетелските показания. Рей прецени това, което беше чул, в очакване на онзи факт, който щеше да обяви Стайнбек за виновен в нещо повече от лошо ръководство.

— Бих желал да призова свидетелката Емили Стайнбек — обяви прокурорът.

Тя се появи с дълъг шал от норки. Веднъж бе видял майката на Марси да кара колата си в града с подобен шал. Но онова бяха стари пари. Бившата госпожа Стайнбек миришеше на нови пари — скоро отпечатани и бързо похарчени. Пръстенът на дясната ѝ ръка бе огромен и блестеше така ярко, че човек би си помислил, че диамантите не ги изравяха от земята. Същото се отнасяше и за обиците. Тя влезе в свидетелската ложа с шала.

Никой не отмести поглед от нея, въпреки че Спаник бавно започна да я приближава.

— Госпожо Стайнбек, откога сте разведени с Уолтър Стайнбек?

— От три месеца — отговори тя с видимо удоволствие. — Даже се страхувахме, че няма да можем да свършим навреме.

Явно с нетърпение бе очаквала този ден. Рей се запита за миг какво изобщо би могло да свързва една такава хладнокръвна жена с такъв смачкан и потиснат мъж като Уолтър Стайнбек. Той сякаш се свиваше на мястото си само при думите ѝ.

Неодобрителната гримаса, която се изписа на лицето на господин Спаник, направи по-сдържани следващите отговори на Емили Стайнбек.

— Отговаряйте само на въпросите ми, моля. През онези години, когато сте били женена с него, бихте ли могли да ни кажете той колко пари ви казваше, че печели?

Хейзълтън стана.

— Свидетелски показания, основани на чуто от другия, Ваша Светлост!

— Изразете се с други думи, господин Спаник.

— Госпожо Стайнбек, знаехте ли какво действително печелеше съпругът ви?

— Видях му фиша. Не изглеждаше много.

Стайнбек се сви още повече. Рей си каза, че трябва да се концентрира върху свидетелските показания, без да се поддава на съчувствие.

— Знаехте ли какъв пост заема? Беше ли ви известна длъжността му?

— Смятах, че го знам — отговори остро тя, приглади втвърдената си от лак коса и пооправи червилото като притисна устни една в друга.

Докато приключат с нея, госпожа Стайнбек свидетелства доста убедително, че съпругът ѝ е беден кариерист, които се беше оженил за жена над неговата класа, а после бе крал пари, за да поддържа начин на живот, който иначе не би могъл да си позволи. Беше успяла да убеди Рей Крейн, че Уолтър Стайнбек никога не бе имал шанс със своята съпруга.

Марси си пое бавно и дълбоко въздух. Нещата май не вървяха добре за ответника. Обаче при всеки друг свидетел адвокатът на защитата беше успял да хвърли достатъчно съмнения...

Тя стисна здраво ръце. Не беше ли това картината, която би съответствала за Рей и нея някога? Евентуалните последици от брак между отгледана в охолство жена и мъж, който е твърде млад да обича. Мъж, който неусетно е въвличен в престъпление, за да я впечатли, да запази тази неравностойна връзка. Само да можеше да поговори с него!

Лешниковите очи на Рей бяха станали стоманеносиви. Той не отместваше поглед от госпожа Стайнбек, заслушан в проповедта ѝ за значението, което винаги е имала семейната единица в обществото. Усетил погледа на Марси върху себе си, хвърли непроницаем поглед върху нея.

— Обвинението приключи със свидетелката, Ваша Светлост.

Хейзълтън се изправи и допря до устните си вишненочервената си носна кърпа. Напомняше котка, която току-що беше вечеряла с охранено и сочно канарче и бе готова за следващото блюдо. Той мушна копринената си кърпичка в горното си джобче и започна внимателно, сякаш опипваше почвата.

— Казахте преди малко, ако може да ви цитирам: „Бояхме се, че разводът няма да приключи навреме“. Кого имате предвид под „ние“?

— Мен и моите адвокати.

— А какво искахте да кажете? — все така внимателно продължаваше господин Хейзълтън.

— Че не бих могла да свидетелствам, ако бяхме женени. Такова е законното положение.

— А вие силно желаете да свидетелствате?

Тя се изпъчи. Коженият ѝ шал се крепеше върху огромния ѝ бюст.

— Аз знам истината.

— Късметлийка — кисело коментира Хейзълтън. — Казахте адвокати. Разтрогването на този нещастен брак изискваше повече от един адвокат, нали?

Тя се размърда неспокойно и взе да подръпва кожените си доспехи.

— Имах един адвокат, но и другите в кантората бяха достатъчно великодушни да ме съветват от време на време.

— А коя е кантората?

— Не виждам какво общо има...

Хейзълтън наклони глава. На лицето му бе изписана злорада усмивка. Не беше нужно да казва „Отговорете на въпроса“. Просто остави тишината да тегне.

Емили Стайнбек изсумтя. Като главен свидетел явно бе очаквала по-добро отношение.

— „Хопкинс, Спаник, Гудол и Кемп“. Доволен ли сте?

Гласът ѝ беше много остър, щом станеше язвителна, забеляза Марси. Коженият шал отново бе подръпнат.

Хейзълтън повтори отговора ѝ на съдебните заседатели.

— Кажете, че вашият адвокат е съдружник на фирмата, където господин Спаник е работил, преди да напусне и стане прокурор в местния съд. — Гласът му набираше скорост и сила и притискаше Емили Стайнбек в свидетелската ложа. — Помогна ли ви той да се решите на развод? За да подсигури делото си срещу съпруга ви. Един съпруг, когото явно желаете да накажете за това, че не ви е осигурявал постоянно начина на живот, който сте си избрали?

— Какво очаквате да отговоря на всичко това? — изкряска тя.

— Не гледайте към господин Спаник сега, госпожо Стайнбек — изобщо не спря Хейзълтън. — Той не може да ви напътства повече.

— Възраждавам, Ваша Светлост!

— Приема се, господин Спаник. Господин Хейзълтън, известно ли ви е какво означават такива обвинения в съда? Театралното

изкуство е едно, а...

— Да, Ваша Светлост. Оттеглям забележката си. — Но не спря да се усмихва самодоволно на съдебните заседатели. Бавно заобиколи и застана пред свидетелската ложа, като акула, надушила кръв във водата. — Госпожо Стайнбек, съпругът казал ли ви е някога, че краде заради вас?

— Каза, че е направил всичко заради мен.

— Точно ли го цитирате?

— Да — изсъска тя. — Направих всичко заради теб, каза той. В момента, когато полицията чукаше на вратата.

— Направих всичко заради теб. — Хейзълтън размишляваше над изречението. — Направил какво? Изпочупил си пръстите и никога не получил друго от вас, освен сметката по кредитната карта? Работил по седемдесет часа седмично, за да можете да се оплаквате, че никога не ви придружава до местния клуб?

— Няма да отговоря на този въпрос! Той е обиден!

— Това са вашите свидетелски показания, госпожо Стайнбек. В изложението си се оплаквате от дългите часове работа, които са пречели на общия ви живот. Дали някой друг, освен вас го е чул да казва: „Направих всичко заради теб“?

— Не. Но моето мнение значи нещо.

— Искаме свидетелски показания, а не мнения. При вашата настойчивост съпругът ви накрая „събрал кураж“, както се изразихте, да се бори за заслуженото. Започнали да пристигат по-големи фишове за заплатата му.

— Не се старайте да изглежда, сякаш съм планирала всичко. И без това съм била унижена достатъчно. Да имам съпруг престъпник, неудачник. Винаги съм знаела, че не го бива за нищо.

— Но въпреки това се омъжихте за него.

Тя рязко отвори чантата си и извади ленена носна кърпичка. Подсуши очите си, въпреки че изглеждаха сухи.

— Бях млада и глупава — каза госпожа Стайнбек, но не успя да убеди никого, че е била поне едното.

— Свидетелствали сте, че ви е издържал чрез присвояване на обществени средства.

— Не виждам откъде другаде би могъл да вземе парите.

— Така сте свидетелствали вие. Но въпреки всичко сте задържали норките, бижутата, къщата.

Изведнъж преструвките свършиха.

— Те са мои.

— Как така? Те са купени с...

— О, не, недейте! — Тя почти бе излязла от мястото си. Нямахше нужда от микрофон. Пискливият ѝ глас се разнесе в съдебната зала. — Те са мои, вие не можете да ми ги вземете. Знам, че не можете! Господин Спаник ме увери, че те ще останат мои, когато се съгласих да свидетелствам.

Последва ахване и всички глави се обърнаха към прокурора. Той полагаше всички усилия да остане невъзмутим. Това само по себе си беше реакция.

— Кажете ни, госпожо Стайнбек — Хейзълтън почти мъркаше от удоволствие, — каква точно сделка сключихте с господин Спаник? Каква част от парите, които обвинявате съпруга си, че е откраднал, смятахте да задържите?

Емили Стайнбек кипеше от ярост. Въртеше очи от Хейзълтън към Спаник, после обратно. Накрая величествено пооправи кожата около шията си и запрати чантичката си към главата на Хейзълтън. В съдебната зала настана смут, а приставът изтича да укроти свидетелката. Съдията удари с чукчето си.

Рей хвърли поглед на Марси. Очите ѝ бяха така разширени от изненада, че той се усмихна. Тя отвърна на усмивката му.

— Боже мой — едва чуто каза тя.

Той стисна ръката ѝ.

Спаник скочи прав.

— Възразявам! Възразявам!

— Приема се, Ваша Светлост, и така съм съгласен — надвика врявата Хейзълтън и даде чантичката на съдебния пристав. Той махна с ръка, сякаш го отпращаше към свидетелката, и приглади косата си. — Това е купено свидетелстване. Смятам, че съдебните заседатели видяха всичко, което им бе необходимо.

Съдията настръхна и удари с чукчето още веднъж.

— Видяха само едно цирково представление. Това да е последно за това дело. Хейзълтън, свършихте ли?

Господин Хейзълтън затегна с леко движение вратовръзката си.

— С така наречения свидетел тук? Да, Ваша Светлост.

— Тогава седнете. Господин Спаник, някакви допълнителни въпроси? Не? Добре, госпожо Стайнбек... — Жената вече плачеше наистина в свидетелската ложа, разтърсвана от ридания. — Можете да се оттеглите. И смятайте, че имате страшен късмет, че няма да ви затвора за това. Кой е следващият свидетел на обвинението?

Спаник бавно се изправи. Главната му свидетелка го изгледа гневно и тръгна да напуска съда. Той преглътна така шумно, че Рей почти усети как подскочи адамовата му ябълка.

— Нямаме друг, Ваша Светлост.

— Тогава сме готови за защитата.

Хейзълтън застана спокойно зад масата на защитата.

— Защитата — последва нарочна пауза — се въздържа.

И Рей, и Марси успяха да се сдържат да не ахнат от изненада. Останалите съдебни заседатели не успяха. Съдията вдигна чукчето и удари два пъти. По бузите му бяха избили червени петна.

— Това ли е всичко, което имате да кажете? — изръмжа той към господин Хейзълтън.

— Смятам, стана ясно, че обвинението издиша на много места...

— Спестете си обвиненията за следобедното заседание. — Съдията Роузън гневно погледна часовника в дъното на залата. Беше само десет и четиридесет и пет, но нямаше как да продължи при такава възбуда сред хората. — Бъдете тук в един часа, и то всички. Ще следват заключителните речи и инструктажът на съдебните заседатели. Разискванията ще започнат в три часа. — Той се обърна към съдебните заседатели с нещо като опит за усмивка. — Тогава ще можете да изпълните това, за което сте избрани. Свободни сте.

Като ставаха Марси усети, че ръката ѝ беше все още в тази на Рей. Бяха стояли така през цялото време. Сякаш беше най-естественото нещо на света. Но първо трябваше да се справят с друга задача. Тя неохотно пусна ръката му.

* * *

Значи това беше целият случай. Марси размишляваше върху театралната му страна, докато с останалите съдебни заседатели

обядваха мълчаливо. Хейзълтън просто бе хвърлил пешкира на ринга, беше се предал без бой. Но бе вдигнал също и много прах. Цялата му защита се основаваше само на сянката на съмнението. Щеше ли да свърши работа?

Марси непрекъснато се връщаше към госпожа Стайнбек. Царствените маниери, приповдигнатият тон, надменността ѝ. А бедничкият Уолтър Стайнбек я гледаше в очите, както гладно куче гледа пържола. Той бе едно бедно момче, несъмнено замаяно, че е успяло да хване такава съпруга, и толкова неспособно да намери начин да я задържи.

Но беше ли присвоил парите?

— Той не даде показания — измърмори търговецът на недвижими имоти от другия край на масата.

— Шт! — каза някой друг. — Ще имаме достатъчно време да го разискваме след три часа.

Той изсумтя и отхапа от хамбургера. Няколко съдебни заседатели погледнаха към Марси. Бяха я избрали за председателка. След няколко часа щеше да организира разискванията.

Благодарение на Рей, сърдито си помисли тя.

Ами ако всичко приключи бързо? Какво щеше да стане с Рей и с нея?

* * *

След няколко минути мълчание от неудобство съдебните заседатели най-после се отпуснаха и започнаха да обсъждат делото.

— Той е невинен.

— Така ли смятате?

— Ако собственикът не беше умрял и не бе дошъл нов да се ориентира в нещата...

— Той самият си е повишил доста заплатата.

— Да, така е.

— Това не е много хубаво.

Предложението на Рей се вряза във врявата.

— Можем да започнем с обвинението за присвояване на парите, които действително е взел, четиристотинпроцентното увеличение на

заплатата и премиите.

Всички млъкнаха.

— Мисля, че това е някаква възможност.

— Означаваш ли то, че му прощаваме за стотите хиляди?

— Това означава, че стесняваме фокуса на вниманието си и не се захващаме с много неща едновременно.

Марси пое дълбоко въздух, за да успокои треперенето под лъжичката си, стана от председателското място и благодари на Рей. За щастие гласът ѝ звучеше уверено.

— Дами и господа, както всички разбрахме, господин Спаник се постара да очертае ясно, а господин Хейзълтън да замъгли колкото може повече възможните престъпления на обвиняемия. Като избран от вас председател, аз се съгласявам с господин Крейн, че трябва да започнем работа с едно нещо, например с неправомерното увеличение на заплатата.

— Набедено за неправомерно — вметна господин Гиър.

Марси вдигна вежда. Не беше очаквала от Гиър да защитава подсъдимия. Той разбра мисълта ѝ.

— Просто се правя на адвокат на дявола — добави той.

— Благодаря, господин Гиър.

Тя отиде до черната дъска, която бе вкарана в заседателната зала на колелца. Всички погледи я следяха внимателно. Почувства се отговорна, сама. Рей би бил чудесен съюзник в случай като този, ако не бяха сърдити. И без това другите съдебни заседатели ги брояха за двойка. Като знаеше, че не беше истина, ѝ ставаше още по-болно.

Тебеширът леко изстърга, когато Марси тегли една отвесна черта върху дъската.

— Отляво ще отбележа шестте точки, по които съдията иска да отсъдим. Отдясно ще разделя на още две колонки — едната „за“, другата „против“.

— Той ще бъде осъден — обади се някой.

— Ще стигнем и до това — смразяващо отговори тя през рамо. Чувстваше се като педантична учителка, но, от друга страна, усещаше облекчението им, че някой е поел отговорността. Иначе биха спорили цяла нощ.

— Първа точка е неправомерното увеличение на заплатата и премиата, която се предполага, че Стайнбек е получил за основаването

на тези корпорации.

— Бая смело момче, да си плаща за всичко, което е присвоил, а шефът му да умира в болницата.

— Не изглеждаше толкова смел.

— Никак даже.

— Почти карикатура на мекушав счетоводител, ако питате мен.

— Може би карикатура е важната дума тук — намеси се Рей. — Може би е било поза, за която адвокатът му го е посъветвал.

— Бих искала да се върнем на въпроса — прекъсна ги Марси. Тя усети, че Рей клонеше към осъждане. От самата мисъл пулсът ѝ леко се ускори, тъй като тя самата не бе съвсем убедена. Последното нещо, което им трябваше сега, бе открит конфликт по този въпрос.

— Външният вид не е свидетелско показание — придаде си важност тя. — Забелязах, че някои от вас се въртят неспокойно на местата си по време на процеса, но това не означава, че са виновни.

Последва одобрително кикотене. Рей я изгледа продължително. Сега знаеше, че го бе наблюдавала с крайчеца на окото си през цялата седмица и че присъствието му бе така осезателно за нея, както нейното за него.

Марси се завъртя към дъската.

— Обвиненията за присвояване са следните...

8.

Около масата се водеха оживени разисквания. Това продължаваше от часове. Марси се опитваше да отдели основните становища. Прииска ѝ се да има собствено чукче като съдията. Рей гледеше мрачно в кафето си. Изведнъж огледа присъстващите и удари с длан по масата. Последва неловко мълчание. Всички започнаха да обръщат глави от Рей към Марси и обратно.

— Един по един, уплашихте дамата — изръмжа той.

Марси изслуша всички съдебни заседатели.

— Тогава не сме единодушни по точка пета.

— Страхувам се, че е така — обади се някой.

— Да продължим с точка шеста: Обвиняемият сигурно преднамерено е искал да измами работодателя си.

Последва същата бъркотия.

— Откъде да знаем какво е възнамерявал? — попита един съдебен заседател.

Марси откри отговора в папката си с документи.

— Съдията ни даде инструкции с правни дефиниции. Ще ги раздам на всички, за да прочетат какво се има предвид под преднамереност. — Докато ги четяха, Марси си припомни инструкциите за основателното съмнение. Едно нещо ѝ се въртеше в ума заедно с гласа на съдията Роузън: „Основателното съмнение е такова състояние на ума, при което ще се съмнявате да вземете важно решение в личния си живот“.

Съвсем точно. Личният ѝ живот седеше на другия край на масата. И това можеше да бъде последният им ден заедно като членове на съдебното жури.

Рей вдигна поглед и втренчи очи в нея. Страните ѝ пламнаха, а в стомаха си усети приятен гъдел. Той избърса с палец капката кафе в ъгълчето на устните си. Спомни си как някога бе прокарвал палец по нейните устни. Струваше ѝ се, че е било преди сто години. Нямаше

намерение да се връща в пашкула си от отговорности и задължения. Щеше да рискува и да го обича, стига той да ѝ позволи това.

Всички глави бяха наведени над документите. Той отново се зае с кафето си. През цялото време бе особено критичен към Стайнбек. Марси се страхуваше от първото гласуване.

— Окей, преднамерени действия са тези, които извършваме със съзнанието, че не са правилни. Така ли е при него?

— Опитал се е да подкупи ревизора.

— Да.

— Показанията на този човек не завършиха с хвърляне на чанти.

— Значи Стайнбек е възнамерявал да укрие фиктивните корпорации, които е създал.

— Да ги засекрети — с удоволствие повтори Гиър.

— Той молил ревизора да не разкрива това. Имаме неговите показания.

— Противни мнения? — Марси имаше чувството, че делото се разглежда отново.

— Бедният човек е работил средно по шейсет и четири часа седмично, а ревизорът му се намесил в работата.

— Така казва ревизорът.

— Но Стайнбек не искал да даде дискетата. Даже я взел вкъщи през нощта.

— Секретарката му свидетелства за това.

— Май е подозрителен, не мислите ли?

— Добре. — Марси направи последния знак. Дъската вече беше изписана цялата с тебешир. Реши да хване бика за рогата. Ако тя и Рей имаха обратни становища по въпроса, време беше да приеме този факт. — Да обсъждаме ли дали собственикът се е съгласил Стайнбек да измисли тези корпорации и да си плаща от тяхна страна, или да предприемем първото гласуване, за да видим докъде сме стигнали?

Съдебните заседатели единодушно приеха да гласуват. Резултатът беше шест за осъждане и шест против. Марси се усмихна смело, за да окуражи и най-скептичните сред тях. Въпросът щеше в крайна сметка да се реши по един или друг начин. Нямаше нужда да се тревожат. Несъзнателно запретна ръкавите си.

— Изглежда, ще продължим още малко с обсъждането.

* * *

Четири часа по-късно напрежението стремително се покачваше. Сандвичите бяха свършили. Масата бе осеяна с найлонови пликчета и празни пакетчета от горчица, празни чаши от газирана вода и кафе.

— Марси? Не сме чули твоето мнение.

Сърцето ѝ подскочи при звука на гласа му. Наистина полагаше неимоверни усилия да се държи нормално, но всеки път, щом той погледнеше към нея, усещаше, че е безкрайно объркана.

— Бих казала, че е невинен до доказване на противното.

— Така е с всеки човек — тихо я предизвика той.

Искаше ѝ се да може да се вгледа за по-дълго в очите му, за да разбере какво точно имаше предвид. За жалост нито моментът, нито мястото бяха подходящи да говорят за това. Като се поизправи на стола си, тя несъзнателно прие спокоен тон и взе да подбира внимателно думите си, както би направила майка ѝ.

— Обвинението не е доказало, че господин Елдредж не е дал устно позволение.

— Това, че изобщо го е дал, е само предположение на Хейзълтън — напомни ѝ Рей. — Стайнбек не е свидетелствал за това.

— Знам, знам. — Тя разтърка чело. — Но Спаник не е доказал, че това не се е случвало, а според инструкциите тук би трябвало да го докаже. Отговорността е негова.

— Отговорността е наша, ако питате мен. — Гиър изсумтя недоволно.

Последваха шумни въздишки и сред журито се възцари дълго мълчание.

— Трябва да отида до тоалетната.

Марси прехапа устни.

— Може би господин Гиър има право. Да видим дали приставът ще ни позволи още една почивка.

Марси и Рей се срещнаха отново до чайника с кафе.

— Ще издържиш ли? — тихо я попита той.

— След четири чаши кафе в продължение на четири часа гърлото ми е пресъхнало и нервите ми са опънати до крайност.

— Не звучи много добре.

— Даже локумът на Сенди би имал чудесен вкус сега.

Той тръгна към масата.

— Рей.

Гласът ѝ го спря. Тя докосна рамото му.

— Защо да не го обсъдим сега? Нали такава ни е работата тук.

Той не отговори веднага. Започна да разбърква сметаната и захарта и да гледа как гранулките потъват.

— Не проявяваш особено съчувствие към господин Стайнбек — каза Марси.

— С такава съпруга ли?

— Точно това имах предвид.

Не беше пропуснал сходствата между този случай и техния.

— Щом глупакът не е разбрал, че не трябва да се въргала като куче заради тази жена, не изпитвам никакво съчувствие. Един мъж трябва да знае кой е и къде му е мястото.

— Но ако има даже и сянка съмнение във виновността на някого, трябва да му простиш, независимо какви грешки може да е направил в миналото.

Устата му се изкриви в подобие на усмивка.

— Опрощаването е за тези, които грешат. Какво сме сгрешили ние с теб, освен че сме се влюбили?

Сърцето на Марси трепна. Беше ли я обичал някога? Досега бе смятала тяхната връзка унижителна за нея — заслепеното от любов момиче. Изглежда, чувствата ѝ не са били толкова неразумни.

— Може би това, че сме се влюбили, е единственото правилно нещо, което сме направили. Сгреших, че те отпратих тогава.

— Така ли мислиш?

— Искам да опитаме отново, Рей.

Стаята би могла да се разпадне, планетата да спре. Единственото движение бе това на очите му — мъжът ги сведе от косата към нейните и накрая върху устните ѝ.

— Май е по-добре да седнем. — И той се отпусна на стола си.

* * *

В десет часа вечерта съдията ги пусна да си ходят. На другата сутрин трябваше да се явят отново и да разискват цял ден. Само при мисълта за това Марси, която беше спала само три часа предишната нощ, се чувстваше още по-изтощена. Застанала пред огледалото си в спалнята, тя решише назад косата си и изучаваше лицето си.

Днес беше изказала съвсем открито желанието си: „Искам да опитаме отново“. Но той не беше особено въодушевен от предложението.

Е, какво пък можеше да очаква тя? Едва ли щеше да падне в краката ѝ там, в заседателната зала. Би трябвало да се обади, нашепваше ѝ някакъв глас.

О, не. Само защото смятам, че го обичам, не означава, че ще стана като ония жени, които седят непрекъснато до телефона. Часът е почти единайсет. Бяхме заети цял ден, утре ни чака същото...

Камбанката на вратата звънна. През цялото ѝ тяло премина тръпка. С трепереща ръка тя остави четката и слезе по стълбите.

— Рей — сърцето ѝ се преобръщаше, устата ѝ пресъхна, — влез.

— Може ли?

— Разбира се... Днес ценят беше много дълъг.

— И аз това си мислех. Но нощта ще бъде още по-дълга, ако не поговорим и не решим въпроса.

Да решим въпроса. Дали не означаваше да приключим, питаше се тя. Рей прекрачи прага и погледна нагоре. Извитото стълбище водеше два етажа нагоре.

— Никога не си разглеждал къщата, нали?

— Никога не си ме канила да го направя.

— Щеше да ми откажеш — нежно го смъмри тя.

— Вярно е. Сигурно щях да откажа.

Стояха, заслушани в тишината. Въпреки че междинните стени я разделяха на апартаменти, къщата все още имаше внушителен вид.

— Какво ще кажеш да започнем отначало? — предложи изведнъж тя. — Ти и аз, в моето скромно жилище.

— Скромно? — Той се засмя и я остави да води. Чувствата му бяха достатъчно объркани и без нейния присмех.

Предната нощ тя със сълзи на очи го беше молила да престане да я преследва. Днес беше флиртувала с него в ложата на съдебните заседатели, приятна колкото си иска и красива както винаги, като се

изключат леките кръгове под очите. Изведнъж пък бе казала, че иска да опитат отново. А той, като бездомно псе, не можеше да остане безучастен. Докато обикаляха из къщата, го завладя познато като болката от развален зъб усещане. Всичко това беше от друг, по-висш, а не от неговия свят.

Тревици тапети, черешови бюра, ръчно тъкани килими. За къща, разделена на шест, всичко беше направено с много вкус. Въпреки промените, Марси беше спокойна и компетентно представяше дома си. Той се запита гласно какво ли ѝ струваше всичко това.

— Трудно ми е, разбира се, но не бих могла да я поддържам сама. Бих прекарвала твърде много време в мисли за това как е изглеждала някога.

Също като него. Наблюдаваше движенията ѝ, неосъзнатата грация, полегатата линия на раменете ѝ. Джинсите ѝ стояха много добре. Изглеждаше безупречно, шик, секси. Като изкачиха стълбите, той се извиси над нея. Но тя не проявяваше страх. Никога не беше проявявала. Изправи се редом с него като жена, решена на нещо. Сърцето му заби учестено.

Бяха в библиотеката на горния етаж. Стаята бе облицована с идеално полирана ламперия с ръчно изработена резба. Тапетите бяха с десен на гроздове, а тапицерията на кушетките — от шарен флорален кретон. Масите със заоблени ръбове бяха покрити с плат и отрупани със сребърни рамки за картини. Обстановката в стаята говореше за старо богатство.

Рей едва чуто отрони въздишка на облекчение, когато влязоха в прясно боядисана кухничка. Подиум от избелено светло дюшеме я отделяше от другите стаи. Усети резливия мирис на смола, който говореше за строителство. Макар „Крейн Корпорейшън“ да правеше офиси, а не домове, Рей от пръв поглед оценяваше доброто качество.

Той я попита и тя му каза името на компанията, с която работи, какви са били предвидените и реално направените разходи.

— Твърде лошо.

— Много ли съм платила?

— Не. — Той се ухили. — Мислех си, че бих могъл да ти се притека на помощ и да ги разпердушиня. Но, изглежда, не си имала никаква нужда от моите услуги.

Тя също се засмя и каза нещо подходящо за случая. Много мило от нейна страна, мислеше си той, неоснователно раздразнен.

— Какво има горе?

— Третият етаж. Преди всичко моя територия.

Стрелна го със сините си очи и бързо отмести поглед.

— Винаги съм бил любопитен да видя стаята ти.

— Сигурна съм. — Тя се засмя. — Какво ще кажеш да направя кафе?

— Съгласен. — Рей се поколеба, преди да стъпи на перленорозовия мокет. Огледа обувките си, намръщи се и изкачи последната поредица от стълби до стаята ѝ.

— Какво е мнението ти като професионалист? — Дори да се беше изненадала, че го намира пред тоалетната ѝ масичка, не го показва.

Постави подноса на края на леглото. Освен кафе, в него имаше и шепа сладки в овална порцеланова чинийка, направена точно с такава цел. Беше спокойна и сдържана. За разлика от него.

Рей погледна навън през френските прозорци, които излизаха на малко балконче с перила от ковано желязо. Погледът му отново се върна върху балдахина над леглото.

— Защо не си сложиш наниз перли?

— Моля?

— Представяш се като отлична домакиня.

— О-хо. Печелиш точка. За съжаление дъската с тебешира не ми е подръка. — Тя седна внимателно върху леглото, за да не разклати подноса.

Марси започна да подръпва покривката на леглото. Не можеше да повярва, тя беше притеснена. Рей се усмихна. Можеше да си позволи поне това. Облегнат на вратата на балкона, той каза:

— Искях да видя къде спиш, също и балкона, от който някога ми даваше сигнали.

— Смятах, че не сме тук, за да си спомняме миналото.

Значи така. Тогава оставаше въпросът за какво бяха тук. Изведнъж му се стори, че въздухът е горещ и сух. Завъртя дръжката на вратата на терасата. Нахлу ветреца.

Марси усещаше, че трябва да се изправи. Леглото не беше място, не, то беше идеалното място, но не и за разговора, който искаше да

проведат.

— Можем да поговорим.

— По-добре да направя нещо.

— Какво например? — попита тя и вирна брадичка.

Предизвикваше и себе си, и него.

— Например това.

Нарочно я целуна бавно и леко. Не се противопостави. И тя като него желаше тази целувка.

Рей се пресегна да разкопчае сакото си. Ръката му неволно докосна едната ѝ гърда. Обхвана я в шепа. Тя трепна. Зарови пръсти в косите ѝ. Дишането ѝ стана учестено.

— Непрекъснато ми показваш какво се е променило. Покажи ми какво не е. Ние. И онова, което знаем, че имаме.

Разкопча златните копчета на жилетката ѝ от талията до гърдите и я отметна. Тя остана по копринена блуза.

— Често си мечтаех, че се връщаш — прошепна тя. — Не можех да ти кажа колко често.

— Кажи ми сега.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Зъбите му смъкнаха една презрамка. Тя не знаеше какво да прави. Само го прегръщаше замаяна.

Вратите на балкона се отвориха от порива на вятъра и в стаята нахлу студен въздух. Тя отиде да ги затвори. Той тръгна след нея. Простря ръце върху нейните, широко разперени върху двете половини на вратата. После се пресегна отпред да разкопчае блузата ѝ.

— Някой може да види.

— Не ме интересува — приглушено прозвуча гласът му зад нея. Разкопча и последното копче и разтвори блузата ѝ. — А теб?

— Не. — Тя поклати глава. Косата ѝ се спускаше по раменете ѝ като водопад от злато. Обърна се в прегръдката му и след всяко разкопчано негово копче целуваше мястото на гърдите му, което се оголваше. На петото усети, че коремните му мускули се стягат. — Често сънувах, че сме в тази стая. Ти се беше върнал...

— Сега не сънуваме — дрезгаво прозвуча гласът му. Не се усмихваше.

— Намирах те в градината, върху тревата. О, моля те, Рей. Искам го отново. Искам всичко, което можем да получим, ако сме заедно.

Той я грабна на ръце и я положи на леглото.

— Сега не сънуваме.

В сънищата не дрънчат подноси, не се чува тропането на паднали на пода обувки. Не би могла да сънува при запалени лампи, настръхнала от студ. Тя се покри.

Рей стоеше в края на леглото между ефирните завеси. Стисна завивката и я дръпна с рязко движение.

— Ако ти е студено, кажи ми.

— Ще затвориш ли вратата?

Той поклати глава и съблече последните си дрехи.

— Сега ще те стопля.

9.

— Моля те — прошепна тя.

Чувстваше се обърквана, приповдигнато, сякаш парещият спомен плуваше в прилива на действителността.

С едната си ръка я бе обгърнал, а пръстите на другата се промушваха в колана на джинсите ѝ.

Нейните ръце бяха студени и той трепна при допира ѝ. Тя се засмя ниско, гърлено.

Рей изръмжа.

— По дяволите, студени са.

— Ще се стоплят — усмихна се тя с премрежени очи.

— Дотогава няма да има какво да гаят.

— Не мисля така. — Тя го погледна. Ръцете ѝ наистина се стопляха.

Косата ѝ бе разпиляна на леглото като ангелски ореол, но милувките ѝ не бяха на светица. Сега щеше да получи най-съвършения урок, който някога ѝ беше преподавал.

— Марси — предупреди я той да не бърза.

— Когато бяхме по-млади, бях готова за секса, но не и за чувствата. Покажи ми сега. Искам да ме научиш да обичам.

— Отново?

— Моля те.

Той се стегна. Изведнъж усети хлад по гърба.

— Това ли било, още уроци?

Тя потърка с длан раменете му, погрешно възприела неговото стягане.

— Помня нещо от онова, което ме учи. — Ръката ѝ прошава. — Например това.

Значи това било, мислеше си Рей. Усети в устата си вкус на желязо. Връзка съгласно нейните условия, платен инструктор. И ето как му се плащаше. Хвана китката ѝ.

— А договор за услугите ми?

— Рей!

Той се освободи от прегръдката ѝ и се изправи.

— Това за благодарност ли е?

Тя беше слисана. С гръб към нея, той се обличаше.

Марси притвори блузката си. Поне да бяха загасили светлината.

— Знаеш, че не исках да ти кажа такова нещо. Между нас имаше, има повече от това.

— Бог знае, че би трябвало да е така. Изглежда всеки път, щом съм във владението на фамилия Корвил, се отнасят с мен като с някой от наемните работници.

— Владение! — Тя кипна от унищожителния сарказъм в гласа му. — Ако съм се отнасяла с теб така, вече ти се извиних.

— За какво? — извика той. Думите му отекнаха в голямата къща. — За това, че знаеш, че мястото ми никога не е било тук, в този дом или в твоето скъпоценно легло? За това, че си била благоразумна да се отървеш от мен, когато нещата станаха по-сериозни?

— Изопачаваш думите ми и правиш всичко между нас да изглежда жалко и евтино.

— Доколкото си спомням, беше безплатно. — Ставаше все по-зъл с всяка минута.

— Тогава спри да си спомняш! — Боже мой, сега пък тя пицеше срещу него. Хвана главата си с ръце.

Той напъха ризата в панталоните си и закопча колана.

— Виж ме такава, каквата съм сега. Спри да ме обвиняваш.

Той я хвана за брадичката и с рязко движение я принуди да го погледне.

— Скъпа, жената, която виждам пред себе си, не иска да повтаря грешката си с такъв като мен.

Мекият килим заглуши шума от стъпките при излизането му от стаята.

— Къде отиваш? — Тя отметна с ръка косата от лицето си, объркана още повече от безпорядъка ѝ. Последва го до стълбището с изправени рамене. Не го преследваше, все още имаше някакви остатъци от гордост. — Мислиш, че съм планирала това. Нещо като заплащане за миналото?

— Не. — Той слизаше по извитото стълбище, бе стигнал почти до първия етаж.

— Ако беше планирано, щяхме да си хапнем малки сандвичи от хляб без кора.

— О-о!

Изведнъж спря да мисли, да страда. Пристъпът на гняв бе светкавичен и тя посегна към вазата, преди да знае къде ще я насочи. Запрати я надолу в празното пространство. Чу се трясък върху плочите два етажа по-ниско. Рей погледна бавно надолу. Беше озадачен, но се смееше.

Марси стисна колоната на перилата с една ръка, а с другата запуши широко отворената си уста.

— Аз... аз... Добре ли си?

— Мина далеч от мен — спокойно отговори той.

Гневът ѝ бе изчезнал със счупването на вазата. Испита известно затруднение, но продължи в същия стил.

— Ами... аз... как смееш да ми кажеш такова нещо?

— Е, мисля, че ще си взема думите назад — провлачено каза той. Излезе във фойето и подритна с върха на обувката счупените парчета порцелан.

— Чакай да взема метла. — И гласът, и лицето на Марси издаваха колко беше развълнувана и обърквана.

Когато стигна при него, Рей бе вече клекнал в средата на големия коридор и разсеяно обръщаше лъскавите парчета порцелан. Очите на Марси бяха доста по-блеснали от тях. Тя се наведе и веднага започна да мете с малка метличка от единия край.

— Добре свършена работа — каза Рей. — Човек би си помислил, че всеки ден чупиш по нещо.

Тя гледаше гневно плочите от оникс и продължаваше към вътрешността на коридора.

— Да стигна дотам! Да хвърлям!

— Казах ти, че си чешиш!

— Можеше да те ударя!

— Мен ли целеше? — спокойно попита той.

Бутна се в коляното му, без да иска, и се отмести вляво.

— Не! Знаеш много добре.

— Слава богу.

— Можеше да те удари някое отхвъркнало парче... Недей! Не сядай там, може да се порежеш. Още не съм мела там.

Той се изправи и изтърси панталоните си.

— Не всичко може да се измете докрай. Или да се залепи отново.
— Наведе се над нея и пусна назъбено парче порцелан в лопатката за боклук.

Марси знаеше, че може всеки момент да се разплаче, но беше безсилна. Дали не беше развалила всичко с тази проява на смешна ярост?

— Понякога мисля, че ме караш да проявявам най-лошото в себе си, Рей Крейн. — Тя го погледна с плувнали в сълзи очи.

Но той имаше дързостта да се усмихва.

— Затова съм тук.

Унижение, гняв, мъка и — кой знае защо — известна благодарност се бореха в нея. Тя с ожесточение се зае отново с метенето.

— Преди малко бе тръгнал да си отиваш. Доколкото си спомням, бях извършила нещо непростимо. — Макар че не си спомняше какво.
— Искам да кажа, преди да избухна.

— Тази част донякъде ми хареса.

— Аха. Сигурно. — Тя избърса нос с ръкава си, после замръзна на място, накрая въздъхна: — Имаш ли представа колко стара беше тази ваза? Колко ценна!

— Не — кратко отвърна той.

— И аз нямам — каза след миг тя с широко отворени от изненада очи. Засмя се, после пак. Преди да се усети, вече седеше на пода и се заливаше в смях, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

Рей се смееше с нея.

Отново я обичаше. Кой друг можеше да я накара да избухне така? Кой можеше да я провокира като него? Тя кръстоса крака като индийка и остави метличката и лопатката встрани от себе си. Бурята бе отминала.

— Наистина не знам какво ми става, когато си край мен.

Той вдигна рамене.

— Как да те убедя, че нашите различия нямат никакво значение. Ако в това е проблемът, как да го решим?

Той сви устни. Оглеждаше върха на одрасканата си обувка.

— Ела с мен на лятната вила.

Тази идея му дойде наум в момента. Семейната им вила беше дървена къщурка на брега на едно малко езеро, доста далеч от населено място, в най-северната точка на Мичиган, преди да пресечеш за Канада. Построена от неодялани трупи, непригодна за живот при зимни условия. Това бе единствената лятна вила, която семейството на Рей можеше да си позволи.

Но поне щяха да бъдат сами и което бе най-важното — далеч от имението Корвил.

Тя се поизправи и се замисли над предложението му. Само Марси можеше да изглежда елегантно, седнала на голия под само по джинси и набързо облечен пуловер върху полузакопчаната блуза. Рей си постави за цел да я гледа в очите и да отбягва пламналата ѝ шия, подаващата се дантела на бельото. Но не можеше да се прави, че не вижда руменината на страните ѝ, блясъка в очите.

Чувствата още бяха в разгара си. При нейното „Кога?“ едва не прекоси коридора да отиде при нея.

— Когато приключи делото.

— Но работата...

— Съдружничката ти смята, че ще ръководи сама цяла седмица. Моите работи се движат и без мен. Ще бъде Великден и ще имаме три дни.

— Ако вземем решение за присъда утре. — Сърцето ѝ подскочи. Можеше изобщо да не стигнат до решение, за което тя бе една от пречките.

— Може би трябва да поспим — каза той.

Тя кимна, макар че почти усети думите „Моля те, остани“ на върха на езика си.

— Тогава решено за този уикенд. — Вратата се затвори след него, но струята студен въздух, която нахлу ѝ напомни, че блузата ѝ бе разкопчана. Потрепери цялата, но не от студ. Цял уикенд заедно! Стоеше несигурно, коленете ѝ се подгъваха.

— И да махнете всичко чупливо, преди да дойда там, господин Крейн. — Божичко, как ѝ въздействаше този мъж!

* * *

Марси се опита да задържи въздишката си. Еви Картър, която не бе казала почти нищо предния ден, за една нощ бе развила истински талант в спора. Марси се чудеше с кого ли бе обсъждала всичко това, но реши, че е по-добре да не я пита. Обявяването на невалидност на делото в този момент щеше да бъде по-влудяващо от самото обсъждане на присъдата.

— Може ли да вдигнете ръка още веднъж?

Бяха решили да съкратят процедурата с малките листчета за тайно гласуване. Като отчете последните резултати, ѝ се прииска да накъса още стотици листчета хартия със собствените си зъби. Госпожа Доузиър сега гласуваше за присъда, а Мелани Зиловски беше променила решението си на оправдаване.

Тихият смях на Рей бе единственото, което я възпря да не изпищи. Погледът, който ѝ отправи, ѝ напомни колко близо бяха до уединения уикенд на лятната вила. Тя и Мелани бяха единствените, които пречеха да решат, че обвиняемият е виновен. Молеше се да не би Рей да вземе да го изтъкне пред всички.

Направи го господин Гиър.

— Трябва да разберете! Този приятел е засекретил тези фондове. Не е казал никому. Пилеел е пари, правил се е на важна клечка.

— Това може да е престъпление срещу добрия вкус, но не и срещу закона. Никога не се е хвалил, че ги е присвоил.

— Припомням си психологията — изрече госпожа Доузиър.

— Тъкмо на място — кисело коментира Рей.

Госпожа Доузиър му се усмихна притеснено, от което гримът ѝ се набръчка. Тя се впусна в обяснение на теорията си.

— Представете си, ако обичате... — Тя се направи, че не е забелязала едва прикритите въздишки около масата. — ... че това е беден младеж, влюбен в жена, която е много загрижена за името и общественото положение на семейството си.

— И? — възможно най-учтиво я попита Марси. — Тя лесно можеше да си представи картината, която госпожа Доузиър описваше.

— Ами те се оженват. Но онази винаги му напомня кой е и накрая го прекършва. Тя счупи бъркалката за кафе на две, за да бъде по-нагледна. Той е смазан от тежестта на големите очаквания.

— Може би го съжалявате. — Думите на Рей звучаха и като твърдение, и като въпрос. Погледите им се срещнаха. Този път Марси

не можеше да отвърне очи.

— А ти? — Въпросът бе само между тях двамата.

— Не му завиждам за съпругата.

— Тя ли е престъпникът във всичко това? — Муха да бръмнеше, щеше да се чуе в тягостната тишина, която настъпи. Марси знаеше, че очите издават мъката ѝ, но даже и ударът на съдийското чукче не би могъл да я накара да мигне. — Обвиняваш ли я за това? В това ли е проблемът?

— Той е пропилял живота си, за да се опитва да живее съгласно чужди норми. — Още веднъж я изгледа пронизващо. — Мога да разбера какъв е бил подтикът за това. Но е извършил и престъпление, и обстоятелствата не го оневиняват.

Него, а не тях. Марси разтърка зачервените си очи. Нима тя допускаше личният им живот да пречи на решението? Миналото да оцветява настоящето?

— Госпожица Зиловски — твърдо каза Марси.

— Наричайте ме Мелани.

— Мелани, аз не съм единствената спънка тук.

— Ами — шикалкаваше младата жена, — ако вие промените мнението си, мисля, че и аз бих могла да променя своето.

— Не става така. Ако смятате, че не е виновен, няма да ви насилваме да вземете друго становище, мога да ви обещаю. Това е въпрос на съвест. — В нейния собствен случай — въпрос на гузна съвест.

Докато Мелани се колебаеше, тази мисъл отекваше в съзнанието на Марси. Стайнбек не беше Рей, независимо от многото общи неща между тях. Рей беше преуспял, но по честен път, с упорит труд. Чувството за вина поради някогашното ѝ отношение към него не можеше да предизвика у нея съчувствие към Стайнбек. Без тези чувства отговорът изглеждаше прост.

— Мисля, че той наистина изглежда доста виновен — съгласи се Мелани.

— Мелани — Марси я гледаше строго, — под влияние на свидетелските показания или под влияние на дискусиата променихте решението си? О, боже мой, говоря като съдията Роузън — плачевно каза тя. Посрещнаха я снизходителни усмивки. — Това е единственото основание да промените присъдата си.

— Така мисля.

Десет чифта очи се спряха върху Марси в очакване на нейното решение.

— Може ли да гласуваме още веднъж тогава? За виновен по точка първа?

Дванайсет души вдигнаха ръце.

— По точка втора?

Съшият резултат.

— От точка три до точка шест — фиктивните корпорации?

Същото.

Разнесоха се въздишки и единични ръкопляскания.

— Госпожо Уили, бихте ли казали на съдебния пристав, че сме стигнали до крайно решение.

* * *

Тръгнаха за лятната вила в четвъртък, след като Марси отдели още един ден, за да уреди нещата в ателието си. И да събере смелост.

Утрото беше сиво и необещаващо. Не бе спряла да говори, откакто се качиха в колата.

Най-последно се запъна и спря:

— Не мислиш ли?

— Мисля — каза Рей, без да откъсва очи от пътя, — че за човек, който е прекарал почти цели два дни в разисквания в съда, ти не си никак отпаднала.

— Е, извинявай.

Той се изсмя на ледената ѝ сдържаност. Смехът му я поразтопи малко.

— Опитвах се да изтъкна, че да съобщиш в съдебната зала, че си сметнал един човек за виновен в углавно престъпление, не е лесна работа.

— Бях там.

Марси примираше от желание да го попита, но не знаеше как да се изрази.

— Не, гласът ти не трепереше — каза той.

Марси въздъхна леко и се засмя. Как разбираше тези неща?

— Но това не важеше за ръцете ти. — Той се усмихна, обърнат към жълтата линия. Купчини мръсен сняг бяха струпани встрани на иначе сухите шосета, водещи на север. — Документът съвсем определено шумолеше в тях.

— Сега ме дразниш.

— Нещо, което смятам, че едва сега започвам да правя с теб.

Ледена тръпка премина по тялото ѝ.

— Поне не се налагаше да препоръчваме присъда.

— Не и в този щат.

Приятелското мълчание продължи доста. Марси кръстосваше крака от време на време. Не трябваше да хвърля джинсите си за пране снощи. Бяха се свили и стягаха точно където не трябваше.

— Нервна ли си? — попита той.

— Разбира се, че не. — „Защо не отмества очи от пътя?“ — питаше се тя раздражено. Чувстваше се така, сякаш това не му се налагаше. Сякаш всяко нейно движение му се предаваше чрез вибрации, телепатия, електричество.

— Бихме могли да се преструваме — каза той така, сякаш дълго бе мислил върху това.

— Че това е просто още един уикенд? — обади се тя. — Че сме го правили и преди?

Поклати глава.

— Да кажем, че съм впечатляващо висок, красив мъж...

— Бая преструване ще пада — дръзко отговори Марси.

— Само гледай. Току-що си се запознала с мен.

— Хмм. Значи нямаме никакво минало. — Той кимна. Тя одобряваше идеята. Щеше да намали това изкуствено напрежение, което сами си налагаха. — Но мама казва никога да не излизам с непознати.

— Кажи ѝ, че съм ти обещал бонбони. — Този път се обърна към нея с изгарящ поглед.

— Защо, господин Вълчо, имате такива големи зъби?

— За да те изям по-добре, ау-у-у! — Той отметна глава назад и се изсмя високо. — Карай ти нататък.

Тя не посмя да довърши. Обаче тези роли бяха за предпочитане пред всички онези малки иглички, които гъделичкаха нервните ѝ

окончания. Пред чувството за празнота в стомаха, пред бездната, на чийто ръб стоеше.

— Твърди като камък бонбони ли? — дрезгаво попита тя.

Той се опита да спре усмивката си, но не успя.

— Твърди като камък е точното определение.

— Рей Крейн, имаш страшно мръсно подсъзнание.

— И ти не изоставаш.

— А ти караш с десет мили над позволената скорост.

— Така ще стигнем по-бързо. — Той отпусна малко газта. Посегна за ръката ѝ, вдигна я към устните си, после я постави върху бедрото си. — Вината можеше да прехвърлиш върху слабостта ми към сладките неща. — Отново последва кос поглед. — Къде си мислеше, че ще сложа ръката ти?

— Сигурна съм, че не зная.

— Не съм винаги толкова груб.

— Само когато се налага.

— Понякога може да се окаже въздействащо. На теб едно време ти харесваше.

Гледаше напред и се опитваше да не мисли за това как той притискаше ръката ѝ върху бедрото си, забивайки показалец в чувствителната ѝ длан. По ръката ѝ плъзнаха нагоре най-различни усещания, гърдите ѝ започнаха да набъбват, сърцето ѝ отекуваше в гръдния ѝ кош.

— Мислех си, че няма да се връщаме в „едно време“. Започваме отначало.

— Права си. Мъж и жена, които си позволяват един уикенд заедно, за да се опознаят.

И да докажат нещо, поправи го наум Марси. Тя щеше да му покаже, че го обича не само за неговото обучение. И щеше да докаже на самата себе си, че може да го обича, без да се самозабрави напълно.

Когато го погледна отново, ръката ѝ бе обърната с дланта нагоре, а пръстите ѝ — преплетени с неговите. Проблемът ѝ с една дума беше, раздражено си помисли тя: В близост до Рей Крейн тялото ѝ си имаше собствено мнение.

10.

Набразден с дири от колела, пътят криволичеше в сянката на високите борове. Скоро се стесни и стана само за една кола. Между дълбоките коловози се извисяваше гърбица от чимове трева. Тук-там, покрай покрити с мъх повалени дънери, беше останал още нестопен сняг. От замръзналите локви се чуваше леко пукане, когато колата минаваше през тях. Тънката им ледена коричка се разпукваше и водата ги заливаше отгоре. Голи клони драскаха колата отстрани. Най-сетне завиха и спряха пред малка дървена къщичка.

Изглеждаше ѝ по-голяма, отколкото си я спомняше. Етаж и половина с полегат покрив. Помнеше тавана с голите греди и скърцането на дървените врати. Прозорчетата си бяха същите — малки, с шарени перденца.

Рей изключи радиото, което беше настроено на местната радиостанция. Погледът му се плъзна по краката ѝ. Тя усети, че започва да трепери от вълнение.

— Искаш ли да видим езерото?

Беше оглеждал състоянието на ботушите ѝ, а не краката ѝ.

— Разбира се. — Тя се опита да отговори спокойно, макар че бе изпитала известно разочарование.

Рей заобиколи отвън и отвори вратата.

— Обичам първо да се отбивам там.

— Защо? Да се увериш, че езерото е все още на мястото си?

— Човек не знае кога ще се намери някой, дето ще му дръпне запушалката.

Засмяха се и тръгнаха бавно по възвишението, сякаш беше нещо обичайно за тях, нещо, което са правили всеки уикенд. Останалите тук-там петна сняг, както и калната пътека, бяха гравирани от червеникавокафяви борови иглички. Езерото беше с овална форма, обрасло с тръстика. В него, сред млечнобял лед, се подаваха счупени папури. Имаше и по-тъмни ивици и дори слой вода отгоре, което беше признак, че времето се затопляше.

— Не е много безопасно — измънка Марси.

— Не бих се наел да ходя по леда.

— А ти не се безпокой — весело каза тя. — Не съм смятала да бягам от вилата ти.

— Няма ли? — попита той и я изгледа продължително.

Марси потръпна. Като че ли бе казала, че обещава никога да не напуска леглото му. Скръсти ръце, за да прикрие още едно потръпване.

— Може би трябва да свалим багажа.

— Добре.

Тази дума ехтеше в съзнанието ѝ през целия път обратно. Тя усещаше погледа му върху себе си, докато вървеше зад нея по пътеката. По дяволите тези тесни джинси!

Можеше да се залъгва, че са дошли да си поговорят.

— Точно така! Да си поговорим! И да подишаме чист въздух! Как не! — измънка на себе си.

— Моля?

— Нищо.

Той тръгна встрани от пътеката, по скриптящия чакъл на алеята за коли. Марси разгледа къщата от задната страна. Имаше няколко пристройки. Виждаше се един снегоход и един извънбордов мотор, подпрени на дебело парче шперплат, в кашони бяха подредени различни резервни части. Очите ѝ се спряха върху една по-малка постройка.

Рей проследи погледа ѝ и се засмя.

— Това е бараката за дърва. Преди пет години прекарах парни тръби вътре в къщата. — Той посочи с глава към новата придобивка. — Всичко това е от другата страна. Момчетата на чичо Тед го използват през ловния сезон за елени. И другите братовчеди идват от време на време.

— А ти?

— Аз съм дал парите за това — простичко каза той. — То е преди всичко мое и на татко.

— Би могло да е изцяло твое, справил си се отлично.

— Е, да — както винаги, отбягна комплимента. — Но татко държи на своя дял.

— Как е баща ти?

— Добре е. Пенсионира се. Оправя мотори за лодки и някои дребни повреди по двигатели. Винаги чопли нещо. Може да се отбие този уикенд. Обикновено заедно откриваме сезона на Великден.

Семейни празници. Нещо, което преди не бяха споделяли заедно.

— Подай ми чантата с продуктите — поиска да помогне тя.

— Не може.

— Защо не?

— О, Марси, знаеш, че мразя да гледам дама да носи тежко.

— Глупости, господине, може да забравиш за това сега. — Тя се наведе в колата за куфара си точно когато той направи същото от другата страна. Ръцете им се срещнаха върху дръжката на куфара.

— Да постигнем компромис! — Гласът му прозвуча необичайно дрезгаво в тясното пространство.

— Аз ще нося своя багаж, ти твоя.

— Аз ще нося, ти ще разопаковаш.

— Рей!

— Марси!

— Не искам да се бием.

— Тайно се надявах, че ще се поборим, но по-късно.

— Пусни да си го взема. — Тя не реагира на похотливата му усмивка.

— Пусни го ти, преди кръстът ми да се е вдървил и да остана в това положение през целия уикенд.

Марси се засмя. Той измамно използва момента и дръпна чантата от нея.

— Това би била доста необичайна поза — шегуваше се тя и подскачаше край него.

— Сигурен съм, че щяхме да измислим нещо и да се справим с положението.

— Хм, но винаги бих могла да избягам, ако се опиташ да направиш нещо.

— Ако си дошла тук с мисълта за една целомъдрена почивка, попаднала си на неподходящ човек.

— Само си помислих. — Тя му отвори вратата с дълбок поклон. — Красотата дава път на възрастта.

Той влезе вътре, като си мърмореше нещо.

— Ако се опиташ да се измъкнеш от леглото ми, госпожице Корвил, може да попаднеш на някои от мишите капани по пътя до вратата.

— Мишки! Има мишки тук!

Той се засмя. Влезе в спалнята и хвърли куфара на леглото.

— Дали мечката?... Няма значение.

— Дали мечката какво? — попита тя, като спря още във всекидневната.

— Нещо, което не ти е познато.

Вече вътре в къщата, Марси разбираше как се бе чувствал Рей в склада ѝ за пътни принадлежности. Задушният, с мирис на мухъл въздух ѝ навяваше спомени. Ниски тавани, стари килими, стари мебели, добре износени още преди да стигнат дотук. Завеси и лампиони с еднаква щампа на патици и ловджийски кучета. Същата черна печка за дърва. С решетка, за да може да гледат огъня и да лежат пред него.

Тя тръгна към спалнята, но спря. Леглото беше голямо, тъмно, от орехово дърво и няколко ръчно направени стъпала, за да се качиш в него. Рей махна коженото си яке и я погледна през рамо. Чакаше я да прекоси прага. Споменът бе осезателен, сякаш преминаваше през цялото ѝ тяло.

Тя отвори уста, но от нея не излезе нищо. Искеше ѝ се да каже стотици неща, да се изплъзне, преди да е пресякла границата между правенето на любов и произнасянето на „обичам те“.

— Притеснена ли си? — попита той.

— Няма причина.

— Това не е отговор.

— Помниш ли, когато каза, че миризмата навява спомени?

— Опитваш се да ме отклониш от следата ли? — Той се засмя, но очите му я гледаха настойчиво и изучаващо. Наистина ли го желаше? Дали имаше някаква представа колко силно я желаше той? Може би точно това я плашеше. За него бе повече от сигурно, че точно това го караше да трепери вътрешно.

Шегички, мислеше си Марси разсеяно. Човекът се шегуваше с игра на думи. Поне мозъкът му все още не бе отказал като нейния, който се блъскаше като тази муха в стъклото на прозореца, замаяна и опиянена от пролетта.

— Откъде се взе тази муха?

— За пръв път влиза тук. — Рей не мръдна, докато тя прекосяваше стаята, за да отиде до прозореца. Остави я да стои там. Гласът му бе плътен, гърлен, с нотки на нежност. — Кога за последен път някой те е накарал да хвърчиш от удоволствие, Марси?

Тя го погледна. По дяволите тази негова нежност! Защо не я прегърнеш, защо не предприемеш нещо да я накара да чувства и да спре да мисли.

Той я погали по лицето. Ръката му се плъзна по скулата, по линията на косата, по меката част на ухото ѝ.

— Имаме цял уикенд, няма да бързаме.

Обърна се да подреди комплекта си за бръснене върху тоалетката. Първо я избърса с хартия. На следобедната светлина затанцуваха мънички искрящи пращинки. Марси зърна пакетче презервативи.

Мухата отново забръмча. Чуваше и тиктакането на будилника, който си носеше в куфара.

— Ще ми бъдат ли необходими? — попита той, като я гледаше в огледалото.

Едно „не“ би означавало, че е дошла подготвена, а всъщност не беше. Кимна му с глава.

Той остави куфара на пода и издърпа завивката. Матракът бе гол.

— Единственото истинско легло, което сме делили.

Гърлото ѝ бе пресъхнало. Той разкопчаваше ризата си.

— Рей.

Той се ухили.

— Цял уикенд. Колко ли лошо може да бъде?

— Аз, ъ-ъ...

— Виж, давай да свършваме с това, иначе ще ни преследва през целия уикенд.

— Наистина много романтично! — Старателно поддържаното ѝ незаинтересовано изражение се изкриви.

Той отново се ухили.

— Да не ми се обидиш и да си тръгнеш? Обратният път е доста дълъг.

— О, значи съм затворничка! — Тя спря и скръсти ръце. Хвърли му един кос поглед чак когато чу тихия му смях. — И какво толкова

забавно намираш в това да лишаваш всичко от нужната романтика?

— Какво ще кажеш за начина, по който прикриваш страха си, като се правиш на самодоволна. Това е достойно за смях.

— Страх? От какво?

— От това, в което си се забъркала.

— Мислиш си, че виждаш през мен, така ли?

— Това не значи, че мога да чета мисли, Марси. Можем да се любим, да обядваме или да разопакуваме. А може и трите заедно.

— Едновременно? — Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Има един номер. Ела тук и седни. — Той потупа леглото.

— Не мислиш ли, че бихме могли да постелем някакви чаршафи.

Нужно е все пак да има поне елементарни условия, даже и да претупаме всичко набързо.

— Както пожелае дамата. Те са в колата. Свежи и топли.

Но той не тръгна към колата, за да ги вземе. Първо сложи ръцете си върху кръста ѝ. После хвана лицето ѝ в шепи.

Целувката му бе нежна, но истинска. Не бързаше. После си пое дъх.

— Тук съм след минута.

Устните ѝ още горяха, когато се върна. Тя не беше помръднала.

Той разстла единия чаршаф върху матрака. Марси се раздвижи, сякаш освободена от някакъв транс. Оправянето на леглото бе такава земна работа. Толкова семейна.

— Този матрак ще изсуши чаршафите веднага.

— Не и ако сме върху тях.

Тя се направи, че не е чула.

— Нямаш белези по корема, нали?

— Откъде да имам? — Тя зяпна от учудване. — Знаеш, че не съм раждала. — Спря, досетила се, че отново се е излъгала да приеме думите му на сериозно. — Тялото ми е чудесно.

— Какво ще кажеш да ме оставиш сам да преценя?

— Хванах се.

— На какво?

— На твоите номера, с които ме научи да реагирам.

— С които те възбудям и притеснявам?

Тя опъна едно ъгълче, което той бе подгънал.

— Ето така. Сега и монета би отскочила идеално.

— Ами двама души със средно тегло? — Той издърпа ризата си и я разкопча докрай. Краищата ѝ лежаха върху бедрата му, когато седна на ръба на леглото. Стълбичката не му беше необходима. — Ще си съблечеш ли дрехите или ще продължим разискванията още няколко часа?

Тя още по-силно скръсти ръце на гърди.

— Просто не съм сигурна, че подходяме към това по... най-добрия начин.

— Искаш да начертая план ли?

— Не ме ядосвай.

— Ти ми опъваш нервите. И още една част от тялото ми.

— Пак си циничен.

— Нарочно.

— За да ме дразниш.

— По-скоро този малчуган, зад когото стоя.

По страните ѝ избиха розови петна.

— Марси, предлагам да не те гоня около леглото, къщата или из гората.

— Добре.

— Моля те само да дойдеш тук.

— И?

Той въздъхна, без да откъсва очи от нея.

— Спри да говориш и ела.

Тя пристъпи. Още веднъж.

— Съжалявам, че съм нервна. Аз, ти...

— Шшт! — Той ѝ подаде ръка. — Подай ми ръка, това е всичко, което трябва да направиш.

Тя го стори. Чувстваше се глупава, уплашена. Той не знаеше колко много залага тя на това преживяване, колко много означаваше то за нея. Искаше всичко да мине добре. А вече бе объркала конците.

Той задържа ръката ѝ в своята. С някакъв мазол на палеца си галеше дланта ѝ. После се приведе и целуна мястото. Тя потрепери цялата. Глезените ѝ сякаш станаха от восък, опората им — съвсем неблагоприятна.

Той я придърпа и ръката ѝ го последва вдървено. Целуна китката ѝ, мястото на пулса. Тя отпусна длан. Той веднага се възползва и я

притисна до страната си, шията си, после върху разголените си гърди. Гласът му беше хриплив и възбуден.

— Милвай ме, Марси. Ще правим каквото ти искаш, само не спирай да ме галиш.

Как би могла да не го прави? Той беше пламнал и това я привличаше. Обви ръце около шията му, вдъхна от аромата на мускус, останал от неговия афтършейв, и плъзна длани по страните му. После бавно съблече ризата му.

Той стоеше, без да мърда. Не искаше да я плаши.

— Не спирай.

— Не спирам.

— Просто трябваше да...

— И аз имах нужда от теб. — Разкопча колана му. Мушна вътре ръце и ги плъзна по хълбоците му. Слиповете му се изхлузиха заедно с джинсите.

— Може ли? — Той се изненада, че гласът му изобщо се чу, макар хриплив и приглушен.

В очите ѝ прочете, че не беше сигурна за какво точно я пита, но все пак му кимна.

Той вдигна пуловера ѝ до мишниците, вирна брадичка, за да ѝ покаже, че трябва да вдигне ръце нагоре.

— Как тогава ще мога да те галия през цялото време?

— Наведи се напред.

Тя се наведе. Така памучната ѝ риза опираше в голите му гърди, а бедрата ѝ — в голите му крака.

— Усецаш ли?

Тя кимна.

— Така ме галиш.

— Така е — смотоледи тя.

Пуловерът бе съблечен и русите ѝ коси отново се спуснаха като водопад по раменете ѝ. Тя разтърси глава.

Рей се обърка с копчетата на блузата ѝ. Тя ги пое и намери начин с опакото на ръцете да докосва гърдите му през цялото време, докато се разкопчаваше.

— Все още ли си руса... — той преглътна, за да може да довърши изречението — ... навсякъде?

Усмивката бе нейният отговор.

— Косата ти беше по-руса някога.

— Пожълтя.

— Навсякъде?

С кокетно пламъче в очите тя се облегна назад, без да отстъпва. Бедрата ѝ намираха опора в неговите.

Рей отново насочи вниманието си към дрехите ѝ. Блузата се смъкна от раменете ѝ и падна на земята.

— Как да ти сваля джинсите?

— Харесват ли ти? — Тя се засмя ниско.

— Толкова са впити, че марката им ще се отпечата на кожата ти.

Тя се потърка о него като котка.

Рей изпъшка и въздъхна. Косата ѝ се разпиля.

— Готова ли си, Марси?

Тя обви шията му с ръце и го целуна леко по ухото. И да беше отговорила, той не чу нищо. Така силно биеше пулсът му.

Не беше отговорила, но Рей не искаше много, а просто всичко. Да споделят това, което са имали, което винаги щяха да имат.

Прошепна името ѝ, а тя неговото. Използваха и повтаряха думата любов. „Любов моя“, „правим любов“, „моля те, любов моя“.

Леглото беше зад тях. Само трябваше да я положи върху него. Тя беше негова отново. Негова. И той щеше да ѝ даде много и да вземе много, докато тя остане без сили и не може да си тръгне повече, докато завинаги се убеди в любовта му. Те принадлежаха един на друг.

— Марси, погали ме.

Тя го направи.

Той изстена глухо.

— Не трябваше да те уча на това.

Тя се изкикоти.

— Добра ученичка ли съм?

Той зарови лице в разпилените ѝ коси.

— Имаш страхотна памет.

— Плюс малко способност за творчество.

Преди да усети, бе го накарала да се обърне по гръб и се бе заела с тялото му — с отличен нюх и без капка съжаление.

— Харесва ли ти това? — дразнеше го тя.

— Марси, ти ще ме накараш... — едва се владееше той.

— Ти смяташе да стане обратното. Искаше мен да накараш да...

— Тогава спри, о, боже мой...

Той пусна смачкания в шепата си чаршаф и я придърпа под себе си. Сърцето ѝ се разгуптя от тъмния му поглед.

— Този път не! — Гласът му стържеше като чакъл. — Този път не е за теб или мен. Ние сме заедно в това. — Той се олюля и стана от леглото, за да иде до тоалетката. Когато се върна, тя се бе завила.

Той я изгледа продължително. На дневна светлина, без спуснати завеси, стоеше до нея. С едно движение отмахна подгънатите чаршафи, одеяла, всичко, докато матракът отново се показва отдолу. Гола сцена. Никакви декори не им бяха нужни. Надвеси се над нея и прикова китките ѝ над главата.

— Мислиш си, че ще ти позволя да ме измъчваш?

— Какво точно имаш наум?

— Това, което винаги съм имал, откак ме изрита от живота си.

— Отмъщение? — Устата ѝ беше суха, сърцето ѝ потръпваше при настойчивостта, която четеше в очите му.

— Мислиш ли, че съм способен на такова отмъщение?

— Не знам — откровено отговори тя.

Тук съм, за да те обичам, искаше му се да ѝ каже. Но първо трябваше да го докаже.

— Това, което искам — бавно каза той, — е да чувам как кожата ти скърца, когато се докосвам до теб. Ето така.

Тя кимна.

Той се притисна. Тя затвори очи. През полуотворените ѝ устни се изплъзна стенание.

— Това, което искам — прошепна Рей, — е една влажна августовска нощ. Ти и аз изтощени, неспособни да помръднем.

Той се притисна докрай. Тя се заизвива под него и извика.

— Каж ми, че смяташ това сега за отмъщение.

— Не!

— Тогава кажи да. Хайде да го направим заедно, Марси.

— Да, да.

В леко задъхания ѝ глас се прокрадваше безкрайна чувственост. Сърцето му биеше като тимпан. Това ослепително момиче, което го беше накарало да се чувства като крал, сега беше вече жена.

Чу я да вика името му. Насън, буден, сам, той беше чувал този глас в мечтите си. Сега те бяха реалност.

11.

Марси преглътна. Тялото ѝ все още усещаше ласките му, но сърцето ѝ изпитваше някаква липса. Очакваше да ѝ каже нещо.

— Никога не съм бил от тези, които молят — нежно каза той, като внимателно подбираше думите си. Същевременно в съзнанието му звучеше: „Бях дяволски близо до моленето. Затова предпочетох да си ида“, но продължи: — Не можех да си позволя да бъда такъв, какъвто ти желаше да ме имаш тогава.

— Но аз страшно те желаях такъв, какъвто беше, даже страшно много.

— Мислиш ли, че щеше да се получи?

— Вероятно не.

Той я погледна с кисела усмивка.

— Тогава защо се измъчваме за нещо, което е станало преди десет години?

— Защото то в действителност не е умирало. Все още има нещо между нас.

— Повече от всякога, ако питаш мен. — Той погали страната ѝ.

— Не питах, аз ти казвам. — Той усещаше топлите ѝ устни, които не спираха да изследват всяко кътче от тялото му.

— Какво смяташ да правим?

— Познай.

Огънят пращеше, коминът стенеше. Килимчето, на което бяха легнали, я бодеше. Дъхът и устните им се срещаха, ухаещи на гъстото червено вино, което беше донесъл. Чашите бяха на пода до тях.

Искаше ѝ се да посегне и да ги отмести, за да не ги счупят. Беше донесъл твърде красив кристал само за един уикенд сред природата. Как можеше да не обича такъв мъж? Тя хвана лицето му в шепите си и го разтърси.

— Как си могъл да си помислиш изобщо, че не си бил достатъчно добър за мен?

— С тази мисъл ставах и лягах, хранех се и дишах една година след това. Кого мамех? Ти беше и си оставаш най-красивата, най-сексапилна, богата...

— Спри вече.

— Дългокрака, вълнуваща, вбесяващо безукорна жена.

— Сериозно ли говориш?

Той целуна гърдите ѝ.

— Бих казал, че това, което правим, е доста сериозно.

Дъхът ѝ секна.

— А ти... — Но не ѝ достигна смелост. При цялото ѝ достойнство, възпитание и вродено чувство за такт, тя все още не можеше да се насили да попита мъжа, с когото щеше да прекара целия уикенд, дали я обича. — Изобщо някога...

Рей замълча. Не беше нужно да си гений, за да се досетиш какво искаше да знае тя. Само глупак не би го разбрал. Той преглътна ругатнята, която отправяше към самия себе си заради своята безчувственост в онези години.

— Марси, обичах те тогава. Съжалявам, че изобщо съм те накарал да се съмняваш в това.

— Благодаря ти, скъпи мой.

— Обичам те и сега.

Гърлото ѝ беше така стегнато, че можеше да му благодари само с целувка.

Рей посегна към чашата си. После я опря до устните си. Беше топла от огъня.

— Не ни е нужна топлина — прошепна тя.

И показа какво имаше предвид. Рей би могъл да се закълне, че пръстите, с които го докосна, изпратиха ток право в сърцето му.

За него усещането беше върховно. Съзнанието на Марси възприемаше едновременно много неща. Чукането на дъжда по покрива. Диванът до тях. Килимчето, затепано и протрито от дългите години употреба, което сега я жулеше. Усещаше ръцете му. Чуваше ударите на сърцето му. Учестеното му дишане.

Гласът ѝ после сякаш дойде някъде отдалеч.

— Отвътре ме караш да танцувам така — тихо каза тя, вперила очи в игривите пламъци на огъня. — Точно като тях.

Той зарови пръсти в косите ѝ:

— Който е вплел злато в слама, трябва да е получил вдъхновение от теб.

— Какво искаш да кажеш? — мързеливо попита тя с дяволита усмивка.

— Не знам, но звучеше добре.

Тя се засмя. Усещаше тялото му до своето.

— Защо изглеждаш така... самодоволен?

— Щастлив съм. Получих всичко, което някога съм искал, и то точно тук.

Нима това бе всичко, което е чакал? Нещо я присви близо до сърцето. Не му обърна внимание.

— Мисля си...

— Можеш да мислиш след всичко това? Ти си жена, нещо съвсем различно.

Тя го перна заради шегата.

— Мисля за бъдещето — каза тя.

— Нашето ли?

Тя кимна. Доволна бе, че беше тъмно. Огънят беше утихнал и я осветяваше съвсем слабо. Ако се вживяваше прекалено в тази история, ако очакваше твърде много от нея, по-добре бе той да не вижда нейното унижение. Но не желаше да мълчи. Трябваше да попита, даже и да означаваше излишно прибързване.

— Това, което ни разделяше, вече не е валидно. И двамата преуспяваме. Даже ти далеч повече. Ако се бяхме срещнали сега, нямаше да има нищо, което да ни разделя.

Тя се заслушваше с широко отворени очи в тъмнината.

— Права си — каза той. Говореше тихо. Тя не можеше да разбере точно какво мисли. — Ако се бяхме срещнали сега, ти сигурно щеше да смяташ, че съм съвсем различен от човека, който някога бях.

— Значи няма проблеми. Няма прегради.

— Класови не. Ела в леглото. Ще измръзнеш.

Леглото бе по-студено и от пода. Сгушиха се, за да се стоплят. Марси беше съвсем будна. Мислеше гласно и си поставяше цели, които да постигне с мъжа до себе си.

— Би трябвало да запишем това.

— Да донеса ли черната дъска и тебешира?

— Заяждаш се, защото ти се спи. Ще го запомня. Първо: трябва да сме честни един с друг.

— Ъ-хъ.

— Второ: да говорим редовно, даже всяка вечер, ако е необходимо, да говорим за всичко, което може да ни притеснява.

— Трето — добави, мънкайки, Рей, — да се любим редовно, всяка вечер, ако е необходимо.

— Ти ми се присмиваш.

— Чакай, всичко ли трябва да планираме сега?

— Определянето на някакви цели прави нещата по-ясни. Показва ти какво искаш от живота.

— Същата стара Марси. — Той я ухапа за рамото. — Ами ако знам какво искам?

Взе чашата с вино и отпи малко.

— Не можеш да живееш само за момента — каза тя.

— За такива моменти мога, и още как. — Рей плъзна ръка по корема ѝ. — Можем да го обмислим утре, когато направя план карта на ерогенните ти зони.

Засмяха се. Скоро Рей заспа. Марси остана дълго да лежи будна в нощта. Размишляваше за това как отстъплението и триумфът можеха да се съчетаят в един акт, в който отдаването се превръщаше в получаване, а две тела се сливаха в едно.

Бе усетила нежеланието му да говори за бъдещето, затова мълчаливо си даде клетва: той никога повече няма да има повод да се съмнява и в нея, и в себе си. Бил решил, че не е достатъчно добър. Болезненото чувство на вина ѝ подсказваше, че тя бе основната причина за това. Повече нямаше да има такова нещо. Беше горда с всичко, което бе постигнала сама, но два пъти по-горда беше с Рей.

Едно стихче от някаква песен за герои се носеше в съзнанието ѝ, докато се унасяше в прегръдката му. На сутринта щеше да му каже, че той бе нейният герой.

* * *

Успа се. Тя, родената с будилник в главата си. Сенди постоянно я дразнеше с думите: „Винаги точна, винаги с резервни комплекти игли

и конци, с резервна кърпичка, мехлем за устни. И нито един непригладен косъм“. Това не важеше днес.

Марси се усмихна мързеливо и прокара пръсти в косата си. Тя май бе разпиляна навсякъде. Трябваше ужасена да скочи от леглото и да направи нещо с нея, преди Рей да се е върнал. Но ръцете ѝ не я слушаха. Те се отпуснаха над главата ѝ, а пръстите започнаха да си играят с кадифените кичури.

Той бе станал поне преди час. Беше го усетила. Хладината, която остана след него, не бе като тялото му, но бе приятна. Снощи тялото му ѝ принадлежеше. Само при мисълта...

От кухнята се чу шум на тракащи тенджери и тигани. Марси подуши леко, после пое въздух дълбоко и продължително.

— Будна ли си? — извика Рей от другата стая.

Чу го да си тананика в кухнята. Сети се, че всъщност не беше му отговорила. Нека да си мисли, че отново е заспала. Защо ли пък да не подремне още някоя минута? В края на краищата нали Сенди много ентузиазирано ѝ говореше за това как Дейвид ѝ поднася закуската в леглото. Защо да не изчака и тя закуската в леглото? „Семеен живот...“ — обичаше да припява Сенди с онази усмивка, за която Марси така ѝ завиждаше.

Семеен живот. Замисли се за значението на тези думи под горещите струи на душа. Щяха ли да се справят с него? Дали изобщо бяха способни да се справят с бъдещето си? Може би — ако не забравеше за решението си да му каже колко много се гордее с него.

Стратегия, която майка ѝ сигурно би одобрила. „Показвай интерес към работата на мъжете — казваше тя. — Те обичат това.“

Марси се изкикоти. Само като си помисли човек — тя да преследва някакъв мъж.

— Тук ли си? — Дрезгавият му тъжен глас я стресна.

— Да — отговори бързо. Разделяше ги само матираното стъкло на вратата.

— Донесох ти кърпа.

— Благодаря.

Кърпата бе пухкава и уханна. Беше я затоплил край печката. Чу се затваряне на врата. Беше излязъл.

— Обичам те, мамо — тихо каза Марси и зарови лице в кърпата, приготвена за нея с внимание и нежност, каквато нейният суров мъж

рядко показваше открито.

* * *

Марси изтича в голямата стая с ясното съзнание, че е облечена само с една негова риза, дантелените си гащички и някакви топли къси чорапи. Беше се запътила да го прегърне, но това, което видя на масата, я накара да остане на мястото си.

— Колко палачинки ще правиш?

— По-добре си сложи нещо, преди татко да е влязъл.

— Татко?

— Татко е тук, за да ми помогне да открием сезона на вилата.

— О! — Освен че имаше три чинии, столовете също бяха три.

През прозореца тя забеляза още една кола, паркирана до тяхната.

Тяхната кола.

— Той знае ли? — попита тя.

Рей се засмя на изненаданото ѝ изражение.

— Съвсем скоро ще научи.

Вратата с мрежа изскърца. Преди кухненската да я последва, Марси тичешком се върна в спалнята. Трябваше да облече нещо по-прилично. Чу гласовете им.

— Здравсти.

— Извади ли нещата от колата?

— Повечето от тях.

— Можех да ти помогна след закуската.

— Не, сине, справих се. Момчетата на чичо ти Тед може да се появят по-късно. Но нали ги знаеш. Я дойдат, я не.

Рей вдигна глава, щом Марси се появи отново.

— Татко? Бих искал да ти представя Марси.

Марси се насили да се усмихне и пристъпи с протегнатата ръка.

— Господин Крейн, приятно ми е да се запознаем.

— Ъ-ъ... здрасти, госпожице. — Той се ръкува с нея внимателно, като държеше ръката ѝ, сякаш бе фин порцелан.

Марси като че ли излъчваше сияние. Той беше почти колкото Рей на ръст и много си приличаха. Имаха почти еднакви скулести лица,

макар по-възрастният Крейн да беше по-набит, не така издължен като сина си.

— Рей спомена, че обикновено отваряте вилата на Великден. Ще дойде ли и госпожа Крейн?

— Тя е вкъщи с Мици. Води я на доктор вече цяла седмица.

— О, съжалявам!

— Мици е кучето — обади се Рей.

— Обича го това проклето куче — добави господин Крейн. — Пудел. — Той почти изплю думата. — Ако имаше внуци, и след тях щеше да ходи по същия начин.

Марси се засмя истински развеселена. Баща му почти се беше изчервил. С лъжицата в ръка, Рей им махна да седнат.

— Да помогна с нещо? — предложи Марси.

— Продължавай да очароваш баща ми — измънка ѝ Рей и я целуна зад ухото. После я отпъди обратно на масата.

След няколко минути тя вече бе научила доста подробности за семейството. Рей ѝ се възхищаваше. Даже и в прости дрехи тя изглеждаше толкова естествена, толкова привлекателна. Яката на бялата ѝ памучна блуза бе леко вдигната и подчертаваше дългата ѝ шия. Златистата ѝ коса бе прибрана високо отзад на конска опашка. Класическо! А и изглеждаше страхотно в тези джинси.

Той се опита да си спомни колко стари бяха дрехите, с които се бе облякъл сутринта. Джинсите бяха поне от четири години, а ризата му още по-вехта. Беше топла и здрава, но външният ѝ вид явно не бе впечатляващ.

Изглежда, това не притесняваше Марси. Тя се чувстваше добре във всякаква обстановка, включително и в неговото семейство. За разлика от него, ако се бе срещнал с нейните родители, макар това да бе невъзможно сега. Опита се да не обръща внимание на разконцентрираните си мисли и се зае по-старателно с наденичките в тигана.

Всеки, който познаваше Марси, щеше да се изненада, това поне бе сигурно. С него тя ставаше по-весела, по-жизнерадостна, по-сексапилна от представата, която беше създавала за себе си.

— Сигурно много се радвате на успехите на Рей — каза тя и привлече отново вниманието му към разговора.

— О, да. Той напредна много, откак напусна чичо си Тед. Е, онова беше само лятна работа. — Баща му щастливо се хвалеше за участието на сина си в управителни съвети, официални вечери, влиянието, което упражняваше. — Разбира се, сега иска да се премести в Дерби. Досега не беше се решил. — Господин Крейн се усмихна на Марси.

— Татко... — Рей глътна малко портокалов сок.

— Той ме води два пъти седмично на обяд в онзи местен клуб. И ме разкарва със самолета си.

— Самолет? — Марси бе истински впечатлена.

Рей изсумтя и наля олио в цвъртящия тиган.

— Никога не ми е казвал, че е толкова преуспял — измънка тя. Виждаше го в нова светлина, това беше ясно.

— Не е някогашният пършив жокей — кротко подметна Рей.

— Стигнал си толкова далеч.

— Само за да се върна там, откъдето започнах. — Погледът му се спря на нея, мътен и неузнаваем.

Марси усети, че нещо не е наред. Но комплиментът ѝ беше съвсем безобиден. Тя се опитваше само да каже...

— Знаеш ли — отново заговори баща му, — и аз малко му се чудя на сина ми. При цялото богатство, което има, човек би си помислил, че цяла сюррия момичета ще тичат след него.

— Радвам се, че не го правят — учтиво отговори Марси. Усецаше някакво напрежение, но не от споменаването на други жени. Рей бе съсредоточен в готвенето.

— А ти с какво се занимаваш Марша? — попита я баща му.

— Казвам се Марси — нежно го поправи тя. — Марси Корвил.
— Тя му подаде ръка отново.

— Корвил? Така ли?

Рей дръпна стола си и седна рязко.

— Яжте, приятели.

Баща му се окашля, почука с ножа по ръба на чинията си, направи всичко възможно да привлече вниманието му върху себе си. Рей му подаде маслото, без да го погледне.

— Корвил — повтори тихо господин Крейн по-скоро на себе си, отколкото на някой от тях. После стана и откъсна ъгълче от

салфетката. — Седя тук през цялото време с машинно масло по ръцете. Няма да направя добро впечатление, нали, сине?

— Не се тревожи.

— Знаеш как са тези неща. Искам да изглеждат добре заради дамата.

Рей гледаше гневно в чинията си и чак скърцаше със зъби, като дъвчеше.

— Да, знам.

Като се нахраниха, бащата на Рей се извини.

— Трябва да погледна какво е станало с мотора на лодката през зимата. Стои на открито от януари.

— Няма му нищо.

— Все пак да проверя. — Вратата се тресна след него.

Марси не бе виждала Рей така вгълбен в себе си. Усети, че сега не беше моментът да го пита. Нещо не на място ли бе казала? Или просто се цупеше? Това, че бе заложила на чувствата си, не означаваше, че трябва да бъде свръхчувствителна.

— Какво ще кажеш да измия чиниите? — предложи тя. — Така ще можете да погледнете мотора заедно.

— Добре — изсумтя Рей. Остърга остатъците, натрупа чиниите и преди да излезе, спря точно зад нея. Прегърна я през талията. — Косата ти ухае страхотно. Искан просто да ти го кажа.

Сърдечният комплимент не разсея необяснимо мрачното му настроение, но все пак беше нещо.

— Благодаря. Ако не беше такава ранна птица, би могъл да ми помогнеш да я измия под душа.

— М-м-м. Съжалявам за допълнителната компания. Помислих си, че ще прескочи този уикенд.

— Глупости. Баща ти е сладур. Освен това има още две неща, които искам да ти кажа.

— Какво например?

— Може да почака, когато имаме повече време. — И тя уж го млясна, а целувката стана продължителна.

— Кажи ми довечера — провлечено каза той. Тонът му загатваше стотици възможности.

Звукът от затварянето на вратата след неговото излизане не наруши очарованието. Марси още усещаше прегръдката му.

— Самолети. Управителни съвети. Много постоянни работници.
— Знаеше, че „Крейн Корпорейшън“ е голяма, но не бе предполагала, че може да е толкова голяма. — Как не те е срам да не ми кажеш, Реймънд!

* * *

— Добре, тате.
— Какво добре?
— Дай да се разберем.
— Откога си толкова докачлив?
— Откакто преди един час започна да удряш по масата, за да привлечеш вниманието ми.
— Не е вярно.
— Изплюй камъчето.
— Значи това е момичето на Корвил.
— Да, тате.
— Същата ли е?
— Откъде знаеш? — Рей кимна и леко се намръщи.
— Помолих чичо ти Тед да те наглежда през онова лято, когато работи при него.
— Татко, аз бях на двайсет и четири.
— И току-що бе приключил с онзи шантав брак. После, като се върна, пак беше увесил нос.
Рей се хвана за думата.
— Не съм увесвал нос.
— Знам — тихо каза баща му. — Никога не съм те виждал толкова отчаян. Нито преди, нито след това. Просто не...
— Просто какво? — Чукът издрънча по ламарината. Рей се отпусна и престана да стиска силно дръжката му.
— Не искам да се забъркваш в нещо, което веднъж те е опарило, това е всичко.
— Този път е различно.
— Да, съгласен съм, различно е.
— Какво искаш да кажеш?
— Ти си на нейното ниво вече.

— Ъ-хъ. — Искаше да приключат. Това изпъшкване бе нещо като съгласие да прекратят разговора. Баща му искаше да каже още нещо и въпреки че Рей го усети, нямаше как да го избегне. Откакто бе спечелил отново Марси, и той мислеше за същото.

— Чудно как няколко милиона издигат мъжа в очите на жените и променят мнението им за него.

— Тя не е златотърсач, тате.

— Не е нужно да бъде. Ти си този, който се е издигнал. Най-сетне си достатъчно добър за нея.

12.

— Време е за лягане, сънльо. — Марси нежно го целуна по слепоочието. Усети полъха на парфюма ѝ, като се облягаше назад на дивана. — Баща ти спи от един час.

Рей се усмихна и се послуша да чуе хъркането от спалнята на тавана.

— Той лесно заспива. Така е, след като цял живот си бил само първа смяна.

— Аха, а ти нощна птица ли си?

В съзнанието му изплува картина, в която той стоеше на тъмно пред къщата ѝ и наблюдаваше прозореца на спалнята ѝ. В известен смисъл той все още гледаше нагоре. Защо не можеше да забрави това?

— Защо не изчакаме огънят да изгасне?

Марси се сви в долния край на дивана и мушна пръстите на краката си под неговото бедро.

— А междуременно имаш ли против да се затопля?

Рей усети стягане, вътрешно напрежение. Познаваше тази дръзка усмивка. През по-голямата част на деня се занимаваше с нещо из къщата и отбягваше неизбежното. Беше почти единайсет. Марси нямаше да му позволи да се свива повече. А също и собствената му съвест. Имаше нещо, което трябваше да обсъдят открито.

Рей бе втренчен в пращящите пламъци. Буйният огън, който беше стъкнал, щеше да гори най-малко още час.

— Мисля, че трябва да поговорим — каза той.

Мълчанието на Марси го накара да я погледне. Не беше изненадана, нито обидена. Не изглеждаше и да е нащрек. Леко вирна брадичка и вдигна вежди.

— Да?

Рей свали крака от дивана и подпря лакти на коленете си. Така по-добре можеше да се прави, че гледа огъня.

— За това какво бъдеще има това между нас. Ако те интересува.

Това било значи. Марси преглътна, но успя да го стори безшумно. Той търсеше подходящи думи — какви точно, тя нямаше представа. Бъди приветлива, помисли си тя. Мисли положително. Няма нужда да се паникьосваш още отсега. Но сърцето ѝ биеше бързо и сякаш тези инструкции не стигаха до него.

— Мисля, че имаме обещаващо бъдеще. — Звучеше като годишен отчет. Тя здраво стисна устни.

Рей не каза нищо.

Не ѝ харесваше как се беше втренчил в игривия огън, а тя възнеше. Седна до него с подгънати крака. Бедро до бедро, го помилва по гърба и сякаш събра сили от топлината му, без да обръща внимание на напрежението, което долавяше.

— Притеснявала ли си се някога от факта, че не сме свързани с достатъчно общи неща?

— Не. Ние сме доста еднакви по същество. — Тя се изсмя.

— Не виждам такова нещо.

Не виждаше. Защото гледаше не там, където трябва — гледаше в огъня, не в нея, беше се взрял в миналото, а не в настоящето. Марси трябваше да го накара да прогледне.

— Ние сме активни личности. Поставяме си цели и преследваме това, което искаме. И преди се възхищавах на това твое качество — нали помниш, вечерното училище, упоритата ти работа.

— Никога не си ми казвала, че искаш да имаш дърводелска работилница.

— И аз не знаех. Знаех само, че трябва да постигна някои неща.

— Например?

— Ами бях една от семейство Корвил. Това бе свързано с определени отговорности. Но исках да постигна нещо и сама. Проблемът беше да го направя, без да обърна гръб на семейството.

— И при мен е същото. На семейните пикници ми казват, че ще стана твърде важен и ще се отдалеча от семейство Крейн. Голяма клечка.

— Само те дразнят.

— Да, но все пак постигат целта си.

— Няма да обърнеш гръб на хората, които те обичат, познавам те. — Тя плъзна леко пръст по шията му. Разтриваше го нежно и леко го драскаше с маникюра си.

Той потръпна. Искаше да тръсне глава, да остане съсредоточен върху разговора. Хвана ръката ѝ. Задържа я в своята. Ноктите ѝ бяха в идеално състояние — леко заоблени и блестящи. Кожата на ръцете ѝ беше безупречна и контрастираше ярко с неговата — напукана, загрубяла от работа. Колкото и високо да се беше издигнал, никога не би могъл да се сдържи да не грабне чука, ако се намираше на работна площадка.

— Значи и двамата сме лоялни към своя произход, към своите семейства.

— Това имах предвид, като казах общи неща.

Напротив, той смяташе, че в това се състоят техните различия.

— Затова ли се омъжи, Марси? Под натиска на семейството ли?

Марси подпря брадичка на рамото му и едва чуто въздъхна. Надяваше се, че само това ги отдалечаваше един от друг. Да можеше да разпръсне тревогите му.

— Не, нямаше натиск, близките ми не са такива хора. Искях да ги зарадвам, а освен това се заблуждавах, че точно това съм търсила. Че е част от плановете ми за живота.

Рей не беше чувал този израз от десет години. И той беше имал свой план. Беше я помолил да бъде част от него. Бяха деца с дръзки мечти. Тя беше неговата сбъдната мечта. Може би беше крайно време да се осъзнае.

Огънят пукаше и пращеше.

— Убеждавах се, че обичам Брад — каза Марси. Говореше внимателно и не много високо, но гласът ѝ отекуваше в ухото му. — Бяхме съвсем един за друг, той никога не противоречеше на целите, които си поставях.

Засмя се тихо и продължи:

— Отне ми доста време, за да разбера, че са ми нужни предизвикателства, че не обичам да играя без риск. Правех тъкмо това, когато се появи ти.

Той се обърна към нея.

— Значи аз съм предизвикателство, така ли?

— Караш ме да изпитвам неща, които е по-безопасно да не изпитвам. Разклащаш основите ми.

Задъханият шепот в ухото му го караше да се усмихва, но от страстните ѝ думи го заболя.

— Караш ме да губя контрол над себе си. Ледената принцеса се разтопява край теб и не казвай, че не си го забелязал. — Тя галеше и стискаше с възхищение бицепсите на ръцете му.

Нещо вътре в него взе да го пари. Тази жена знаеше какво прави. Ухажваше го леко, спокойно, без каквото и да е било усилие. Възхищаваше се от него, не криеше възторга си и всичко това правеше тактично, без ни най-малко да накърни собственото си достойнство. Той се отпусна назад и се облегна на дивана, а тя се намести удобно до него, положила брадичка на дланта си. Изглеждаше възхитително. Едва ли би имало мъж на земята, който не би пожелал да я притежава, да бъде изцяло негова. Защо си придаваше излишна важност и се правеше на по-различен от другите?

— Сега всичко както трябва ли е, Марси? Достатъчно ли съм предизвикателен? Достатъчно ли много пари имам? А какво ще кажеш за представянето ми в леглото — достатъчно добър ли съм там?

Тя бе така слисана, сякаш я бе облял студен душ. Ако я беше зашлевил, едва ли щеше да бъде по-изненадана. На лицето ѝ бе изписано неподправено недоумение. Рей искаше да си вземе думите обратно, но колкото и да съжаляваше, знаеше, че това бе невъзможно.

Тя се отдръпна дотолкова, че да кръстоса ръце на гърдите си, без да докосне рамото му.

— Рей, отново позволяваш на миналото да ни пречи.

— Нямам друг избор, то все още стои между нас. Само дете имам повече пари. Това е единственото нещо, което се е променило.

Не, тя искаше да му изкрещи, по-скоро да изпищи.

Това беше знак, че трябва да се овладее или всичко щеше да свърши с грозна сцена. Много добре. Ако трябваше да залага чувствата си, щеше да го направи. Можеше. Поне това беше разбрала този път. Единствената разлика се състоеше в това, че склонът, който изкачваше този път, бе по-висок и по-хлъзгав, а значи и падането щеше да бъде по-страшно.

— Много съм горда с това, което си направил. Постигнал си много.

— Това какво ни засяга нас? Къде сме ние в цялата тази работа?

Заедно, шепнеше сърцето ѝ.

— Представям си — бавно започна тя, — че живеем в Дерби. Ще установим щаба на „Крейн Корпорейшън“ там, аз ще ръководя

„Образци от миналото“.

— Ще се присъединим към провинциалния клуб. Поне на мен ще ми се наложи.

— Но ти вече си член...

— На други два, да. Сега ще членувам и в този на Дерби.

— Можем да живеем в моя апартамент. — Забеляза, че челюстта му се стегна и че сви юмрук. Знаци, сигнали, защо не успяваха да изкажат това, което мислеха. Изглежда нямаше думи за това. — Може да помислим да построим нещо друго, ако предпочиташ.

— Имението Корвил е твоят дом.

— Веднъж вече го обявих за продан.

— Марси!

— Добре, бих искала да остана. Обичам го. Но теб обичам повече. — Думите я задавиха. Трябваше да се сети за друго, което биха могли да споделят. — Обичаш ли децата?

— Да.

— Аз също. Аз съм последната издънка на рода Корвил, но ти имаш повече от достатъчно роднини за компенсация. — Засмя се с надеждата, че той ще се присъедини.

Направи го, но смехът му беше кратък и тъжен.

— Поне на това съм богат.

— Богат си на много неща — прошепна тя.

— Сега съм.

— Винаги си бил.

Той не каза нищо. Пулсът бучеше в ушите ѝ.

— Оставих те преди. Не се ли тревожиш, че може да се случи отново?

— Онова бе донякъде по моя вина.

— Каза ми да си вървя и аз си тръгнах.

— Накрая сама си причиних мъка. Питам се как може да си ме обичал и да си идеш просто така.

— Аз се чудех какъв мъж е този, който би си тръгнал без борба. Такъв, какъвто бях тогава...

— Рей, кажи ми какво има?

— Може би съм все още такъв. Неспособен да оправдая надеждите, независимо колко се старая.

— Не е вярно!

Погледът му беше като милувка — от косата, към страните, после устните ѝ. Милувка за сбогом.

— Поне преживяхме това.

Марси искаше да преглътне сълзите си, да тича, да се бие. Той беше толкова спокоен, сдържан. Отдалечаваше се все повече от нея. Независимо от усилията да го задържи, ѝ се изплъзваше.

— Какво да направя, за да те убедя? Да хвърлям? Да чупя? — Знаеше, че повишава тон, но трябваше някак си да го настигне. — Не беше неподходящ за мен, аз просто се страхувах от това, което ме караше да чувствам. Бях съвсем различна с теб, съвсем не това, което очакваше. Обичах те толкова силно.

Той чу как гласът ѝ секна, видя, че в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Себе си не мога да убедя. Нито сега, нито тогава. Ти беше красива, богата, от висшето общество. Кого си мислех, че заблуждавам?

— При всичко, което си направил, не ми казвай, че се чувстваш несигурен.

— Не пожела да разбереш какво означава несигурност — тихо отговори Рей, като ставаше от дивана.

Несигурност? Тя я изпитваше всеки път, когато не знаеше какво мисли той, всеки път, когато ѝ обръщаше гръб.

Рей изучаваше пламъците.

— Може би всеки мъж си има слабост, нещо, в което не е сигурен. При мен това си ти. — Той се окашля шумно и присви очи. — Моите пари и връзки трябваше да променят всичко.

Някогашният мъж у него не беше имал смелостта да се бори за нея, да я свали от пиедестала, на който сам я бе качил. А сега не можеше да се отърве от мисълта, че всичко това му бе струвало толкова много. Беше живял, стремейки се към нещо, което не можеше да притежава. Защо да залага и да изгуби? Не беше ли по-добре да си тръгне сега? — питаше се той.

— Рей, моля те, говори, кажи ми нещо.

— Какво ще се промени? — Той направи гримаса. Знаеше, че я кара да страда, но едва ли щеше да е чак толкова силно, ако оставеха нещата да приключат сега и се върнеха в действителността. Време беше да престанат да витаят в света на мечтите.

— Дали още някой милион би променил нещо? Или два? Кажете ми колко са нужни, за да съм равностоен с теб?

— Не! — Тя сложи ръце на ушите си. После веднага ги свали и ги скръсти на гърдите си. Трябваше да се овладее, иначе щеше да се разреве в краката му.

— Толкова много грешиш. Може да нямаме еднакъв произход, но и двамата имаме импулсивност, характер.

— Любов. — Нежната дума я удари като юмрук.

Рей се взираше в огъня и си казваше, че тя ще се оправи. Марси се справяше с неща от този род. За разлика от него.

— Искаш ли да си отида? — попита Марси.

Не искаше. Ако го кажеше, трябваше да я погледне. А погледнеше ли я, щеше да я прегърне, щеше да ѝ признае, че я обича, да я последва в спалнята, в която тя бе извадила куфара си и хвърляше смачкани дрехи в него. Спреше ли я сега, щеше да означава, че се хваща за малкото, което им оставаше. Всичко това само щеше да продължи агонията, дори и да се правеше, че не вижда различията между тях.

Всяка жена би го обичала заради парите му. Някои вече го бяха правили. Но не и Марси. Искаше тя да го обича заради самия него, а не заради това, което бе постигнал. Не би могъл да рискува да бъде по друг начин. Всичко се свеждаше до гордостта му и той отлично го съзнаваше.

* * *

Нощта беше лунна, влажна и топла. Лек воал от мъгла се движеше над езерото и навлизаше сред дърветата. Марси се страхуваше, но не от тъмнината, а от треперенето на гласа си.

— Рей?

Той я последва навън. Макар и смътна, появи се някаква слаба надежда, че ще вземе куфара от ръката ѝ. За жалост той не се опита да ѝ попречи да го хвърли на задната седалка.

— Какво мога да направя? Кажете ми какво да кажа и ще го чуеш. — Марси изпитваше физическа болка. — Какво очакваше от мен да променя!

— Съвсем нищо. — Той погали косата ѝ почти пряко волята си. Страхуваше се, че щом веднъж я погали, ще бъде невъзможно да отдръпне ръката си. Но с известно усилие успя. — Мисля, че сбъркахме. Не биваше да опитваме отново.

Вятърът шепнеше между боровете думи на неизказан копнеж. Марси погледна Рей в очите, със страх, че я възприема само външно — руса, синеока, нереална безчувствена.

— Ако пищя? И споря? Ако започна да те моля? — Каза последната дума отсечено и бързо.

— Недей! Приеми, че вината е моя. Мрази ме, ако трябва. — Познати му бяха чувствата, които изпитва човек, когато любовта му се разпада. Предстояха още много такива нощи. Той се обърна към верандата.

— Чакай! — Тя не можеше да вдигне ръка, за да го спре. Щеше да трепери видимо. Изгледа го продължително и внимателно. Беше живяла със спомените си толкова време, защо да не прибави още малко към тях.

Той я изгледа така безизразно, че я заболя сърцето. Защо бе глупава да се влюби в мъж, когото не може да има? Мъж, който искаше всичко, но нямаше доверие да отговори със същото.

Тя затвори очи да пропъди болката. Пристъпи, олюлявайки се, към колата.

— Как да се върна?

— Вземи мерцедеса — каза той.

Чу лекото скърцане на боровите иглички под краката му. Пристъпваше към нея. Едва различи ръката му в тъмното, видя как проблеснаха ключове. Значи това било.

— Ти как ще?...

— Татко ще ме вземе. Остави колата пред ателието си. Ще мина да я взема.

Щеше да се отбие. Щеше да го види отново. Лъч, искрица надежда. Като си помисли само, че беше стигнала дотам — да се хваща за такива жалки сламки.

Беше толкова жалко, колкото и мисълта да забрави тук нещо нарочно, за да може да се върне отново за него. Например сърцето си.

* * *

Форсирането на мотора му се стори като острие, което се забива в него. Рей я наблюдаваше как си тръгва. Сам си заслужи това наказание.

„Доволен ли си сега?“ — някъде от тъмните дебри на съзнанието му се обади грозен глас. Този път тя беше тази, която трябваше да си тръгне.

Само с истинско усилие на волята успяваше да задържи ръце в джобовете си. Ослуша се. Шумът от колата заглъхваше. Всичко щеше да свърши рано или късно. Трябва да се гордее, че го бе проумял и бе приел нещата такива, каквито са. Защо тогава я тормозеше? Всяка дума, която бе казал, бе истина. Миналото не можеше да се поправи, нямаше как да го върне и да я накара да го оцени такъв, какъвто е, да го отдели от делата му. Иронията се криеше в това, че бе правил всичко заради нея, за да може да се върне един ден и да я спечели отново. Но гордостта не му позволяваше да я задържи, след като беше я спечелил.

— Идиот! — Последва порой от проклетия в тишината.

— Сине?

Баща му спусна стълбата от тавана.

— Отивам в града — отсече Рей.

— По това време няма град. Навиват тротоарите на руло и ги прибират.

— Имам предвид Дерби.

Баща му спря на средата на стълбата. Един бегъл поглед му даде да разбере, че Марси вече я нямаше.

— Сръдня на влюбени?

— Един идиот си прави кефа и този идиот съм аз.

— Вземаш камиона ли?

— Ако не възразяваш.

— Само ми остави достатъчно храна. Макар че, да речем, винаги мога да си изкопая дупка в леда и да хвана малко риба.

— Няма да те заточа тук. Ще се обадя на някой от синовете на Тед. А те могат и без това да дойдат, нали? Ако се наложи, ще се върна да те взема лично. — Не биваше да я пуска да тръгва сама.

Изведнъж наблизо се чу шум на мотор.

Сърцето му подскочи. Тя се връщаше.

Представи си хиляди неща, които му върнаха надеждата. Тя ще се хвърли на шията му, може би ще се разплаче. Даже и да го направеше, той щеше да ѝ се извини, че не е бил прав. Не я заслужаваше, това бе повече от ясно, но я обичаше. Ако можеше да го приеме и да му прости, той би се съгласил на всичко. Съжаляваше, че е трябвало заради него да преживеят всички тези тревоги само за да успее той да превъзмогне гордостта си.

Фаровете осветиха дърветата. Колата бързо се приближаваше. Рей отиде на края на алеята, решен да я посрещне и да изглади впечатлението от лошото си поведение.

Спирачките изскърцаха и колата спря на педя от коленете му.

— Какво си се изправил насред пътя? — попита Джони, едно от момчетата на чичо Тед. Другите се изнизаха от колата.

— Хей, Рей! Как я караш?

— Рей, не знаехме, че ще си тук.

— Ако колата ми се одраска от това, че те блъсна, Мерилин няма да ми прости. Че съм одраскал колата де.

Джони го прегърна. Майк и Ед започнаха да разтоварват спалните чували.

— Сигурно леглото вече е заето. Къде е чичо Бил?

— Вътре — беше единственото, което се изплъзна от Рей.

Някъде в къщата се чу шум на плъзгаща се врата, която се отвори и затвори.

— Хей, чичо Бил, здрасти!

— Здравейте, момчета!

— Кой беше този луд, когото за малко не прегазихме на пътя?

— Прегазихте? — Стомахът на Рей се стегна.

— Отначало помислихме, че си ти. Беше някакъв тип с мерцедес. Караше в обратна посока по нашия път. Трябва да се е загубил или е бил пиян. Ясно беше във всеки случай, че не познаваше пътя.

— Криволичеше ли? — попита Рей. Тя сигурно е плачела. Още един пристъп на самообвинения. Изобщо не трябваше да я пуска сама.

— Ами защо някой ще е толкова далеч от населено място? Освен ако не е търсил Дърводелския бар.

Рей изруга и затръшна вратата зад себе си. Тръгваше след нея. Това беше единственото нещо, което трябваше да направи. Хвърли си

дрехите в един куфар и навлече коженото яке.

Когато се върна отвън, баща му и момчетата приказваха тихичко край седана на Джейк.

— Рей, отиваш след нея, нали?

Рей спря изведнъж и каза, гледайки гневно баща си:

— Да.

— Успех в търсенето!

Старият камион на баща му подскочи по коловозите на пътя и се наклони покрай дърветата. Амортизьорите на колата се натягаха до края при подскочането.

— Голям мъж. Отива да я спечели отново. Да я превземе като крепост. Никога не съм забелязвал и ти да имаш крепост около себе си. Ти не я заслужаваш, Рей. Никога не си я заслужавал — говореше си той.

Това нямаше да го спре. Последния път го спря. Този път почти го спря. Но никога повече.

Ако той искаше тя да го обича, парите и всичко друго бяха вътре в това желание. То обясняваше много неща. Рей се отклони за магистралата и пое на юг. Десет години той дращеше със зъби и нокти, за да се измъкне от една яма, протягайки ръка към светлината, мъчейки се да намери обратния път към Марси.

Този път нямаше да се плъзне надолу в ямата.

13.

Валеше. Клекнал отстрани на шосето, Рей сменяше гумата на камиона. Лостът се изплъзна и той ожули кокалчетата си на ръждясалия ръб на колелото. По-добре да се случи на него, отколкото на нея. Нямаше значение, че беше два сутринта и не се виждаха други коли. Той можеше да се справи и сам. В стомаха му беше някак разбъркано. Това чувство не го бе оставило през целия ден и сега вече се превръщаше в постоянно парене. Донякъде му напомняше за онези първи години в „Крейн Корпорейшън“, когато сам трябваше да решава всичко. Беше готов да се справи. Целта му беше твърде важна и си струваше труда.

* * *

Но Марси не желаше да го види. Сенди приемаше съобщенията му в ателието. Рей се питаше дали изобщо стигаха до получателя. Лесно би могъл да измисли начин да провери, но вече не си правеше илюзии. Трябваше да приеме факта, че вероятно Марси поглеждаше безчувствено всяко телефонно съобщение, оставено от Сенди, и внимателно го смачкваше с грижливо поддържаните си пръсти.

Нямаше значение. Тя го обичаше. Той възнамеряваше да ѝ напомни за това веднага щом успееше с целувки да изгони обиденото изражение и болката от очите ѝ.

Мерцедесът беше паркиран отстрани на склада за пътни принадлежности. Той го остави там, това бе част от плана му.

До края на първата седмица двамата шофьори на такси в града го познаваха по име. След още една те знаеха къде отиваше, без да им казва. Рей посещаваше всяко затънтено място, обрасло с дървета, всички глухи улици, където можеше да се видят стари викториански къщи. Той търсеше къща, но беше трудно да обясни на един посредник за недвижими имоти, че това трябваше да бъде идеалната къща, едно

място, където би могъл да заведе Марси, да коленичи пред нея и да я убеди, че желае да създадат семейство, независимо дали щяха да останат само двамата, или да имат десетина деца. Още не беше открил мястото, но знаеше, че ще го намери. Длъжен беше.

Шофьорите знаеха това, както и че всяка екскурзия завършваше с обиколка на хълма, където бе имението Корвил.

— Бихте ли свили зад тази работилница?

— Както винаги, разбира се — измънкваше добродушно шофьорът. — Тук има някакви апартаменти. Не знам дали няма да ви свършат работа.

Рей търсеше нещо, което да му подсказже дали Марси беше там. Не обръщаше внимание на приказките на шофьора, които се сливаха с шума на мотора. Вече беше чул достатъчно съвети за покупката на недвижим имот. Толкова много, че биха му стигнали за цял живот. Но не беше чул мнението на Марси.

Изкачиха хълма. Беше средата на април. Времето беше слънчево и топло. На прозореца на ателието й висеше табелка „Отворено“ и вратите наистина бяха широко отворени. Той се приведе напред с надеждата да я зърне. Точно като минаваха пред входа, се появи жена в ябълковозелена рокля. Косата ѝ беше абаносовочерна. Александра. Рей пусна облегалката на шофьора, която несъзнателно беше стискал, и се отпусна назад.

— Това не е вашият мерцедес, нали? Чух да казват, че и вие имате сребрист.

Шофьорът успя да го огледа хубаво в огледалцето. Рей усети как той прецени костюма му, направен по поръчка, коженото куфарче, часовника. Ако се съдеше по тях, би могъл да има и сребрист мерцедес.

— Напротив, моят е.

— Да не би да са го откраднали?

— Не, подарих го.

Преди да се върнат към шосето, очите на шофьора се разшириха от изненада.

Рей се стресна не по-малко от думите си. Какъв ли бакшиш даваше човек, който си позволява да подарява мерцедес?

Воден от същата мисъл, шофьорът стана безкрайно любезен, готов да изпълни всякакво желание.

— Искате ли да се върнем да поразгледате?

Рей въздъхна и се отпусна на седалката.

— Не, благодаря.

Но когато се спуснаха надолу по хълма, той погледна назад, проклинайки се. Държеше се като влюбен юноша. Следващото нещо бе да застане под прозореца на стаята ѝ през нощта, в очакване да я зърне случайно. Имаше чувството, че е направил пълен кръг, че се намира пак там, откъдето бе започнал. О, не, не искаше да се връща отново!

— Къща на открито — говореше шофьорът.

— Хм?

— Не е точно в строг административен стил на няколко нива, каквато търсите, но ако нямате нищо против, че ви съветвам, мястото е неповторимо. Добро положение, добър изглед — това е най-важното преимущество на един имот.

— Така казват.

— Смята се, че те са едни от най-добрите в града.

— Да, така е. Спрете!

— Какво? Тук? — Той удари рязко спирачки.

Рей изведнъж прозря отговора. Би могъл да разчупи омагьосания кръг, в който се въртеше, още сега.

— Ще слеза тук.

— Но обратно до града има няколко мили път, приятел.

— Горے на хълма продават апартаменти.

— Това ви говоря и аз през цялото време.

— Тогава просто ме остави тук. — Рей извади от портфейла си двайсетачка и сложи край на обясненията.

* * *

Марси изгълта още една чаша мароканско кафе. Щеше ѝ се нервите ѝ изобщо да не реагират на кафето, да станат безчувствени като вкусовете ѝ брадавички по езика. Мина някаква кола. Сърцето ѝ подскочи. Беше просто такси.

Сенди затвори телефона.

— Априлските дъждове допринасят за много жилищни ремонти. Това строително шоу ще ни накара да прекараме цял месец в изчисления.

В гърлото ѝ бе заседнала буца и Марси едва преглъщаше кафето си. Беше предпочела да не присъства на неделното шоу. Ами ако срещнеше Рей там? Едновременно се надяваше на това и се молеше да не се случва. Един поглед към изложения макет на новия супермаркет се оказа достатъчен да я отпрати обратно в работилницата, където прекара остатъка от деня.

— Ще се върна, за да отговарям на телефона, в случай че ни търсят — беше измънкала. Страхливка. Та тя не беше вдигала телефона от две седмици, за да не би да се окаже Рей.

— Марси, слез на земята — изгука Сенди.

— Извинявай. — Тя се опита да насочи вниманието си от шосето обратно към ателието. Таксито бе завило по централната алея. Сигурно не беше местен човек и идваше да види апартаментите. Направо се разграбваха, помисли си тя.

— Слез на земята, Марси-и-и.

— Извинявай, пак ли се отплеснах?

Сенди се присъедини към смеха ѝ.

— По-добре е.

— По-добре от какво? — попита Марси озадачена.

— Поне си спомняш как да имитираш човешки смях. Миналата седмица не можеше да правиш дори и това.

Марси се намръщи и се зае отново с изчисленията, върху които работеше на компютъра. Не можеше да се съсредоточи, нито пък да възприеме какво ѝ говореше Сенди. Видът ѝ беше лош. Същото важеше за съня ѝ, за косата ѝ. Изгубила беше всякаква жизненост. Нуждаеше се от почивка, от масаж. Може би и от психоаналитик. Нуждаеше се от мъж, но се сещаше само за един.

Затвори очи от болка. Не беше изчезнала. Но трябваше. Нямаше намерение да прекара остатъка от живота си в такова страдание. Тя беше човек на действията. Поставяше си цели. Но въпреки това, каквото и да си наумеше напоследък, то сякаш се изпаряваше, преди дори да успее да го запише.

Ами телефонните съобщения? Той оставяше името и номера си и нищо повече. Трябваше ли да му се обади? Нелепо беше да кара Сенди

да вдига телефона или да използва телефонния секретар. Идваше рано всяка сутрин да натисне копчето с надежда, че ще чуе гласа му. Знаеше, че нейният сигурно би секнал, ако трябваше да разговаря. О, голяма страхливка си, Марси Корвил.

Какво искаше той? Да се извини? Ами, де да беше така! Вероятно искаше да му бъде закаран мерцедесът. Една част от нея желаше това да бъде поводът за обаждането му. Ако се окажеше такъв мръсник, би могла и да се ядоса. Щеше да напълни колата с цимент от работниците, които павираха паркинга. Би могла да го закара пред дома му и да го остави да се втвърди в колата му. Така както щеше да се вкамени и сърцето ѝ.

Компютърът започна да издава сигнали. Тя се зае с него, но само за около петнайсетина секунди. Безупречната фасада, която тя представяше пред света, не си беше на мястото. Липсваха парчета от нея, имаше пролуки. Сенди надничаше през тях. Дали нямаше и други, които го правеха? Този уикенд беше отишла у госпожа Хардинг да ѝ даде една оценка. Жената я покани да седне, даде ѝ чай, потупа я по ръката. Какво беше тя? Нима приличаше на инвалид? Нима всеки разбираше, че се разпада?

Компютърът отново сигнализира.

— По дяволите!

— Какъв език! — изкикоти се Сенди.

По хълма се изкачи кола. Марси се концентрира върху екрана пред себе си, докато зелените букви не се запечатаха в паметта ѝ. Колата намали скорост, после продължи и зави по централната алея. Марси отпусна рамене.

Тя имаше работа, куп отговорности. Нима не живееше заради тях? Да се грижи за хиляда и една подробности с лекота. Самоуверено. Сдържано. По дяволите, та тя се беше развела с по-малко неприятности. Но Брад никога не ѝ беше липсвал. И то толкова много.

Рей беше виновен за всичко. Той ѝ показа една нейна страна, която никой друг не познаваше. Да го загуби, означаваше да загуби и жената, която цъфтеше, когато беше близо до него. Той я приемаше безрезервно, дори онези неща, които тя самата не харесваше у себе си. Беше нелепо. Бе положила такива усилия да открие с него тази своя емоционална, ирационална същност, а той се оказа човекът, който не можеше да възприеме себе си.

Марси огледа ателието така, сякаш го виждаше за пръв път.

— За това нещо трябва двама, както знаеш.

— Окей! — каза Сенди и отметна кичур коса. — На коя планета сме сега?

— Този човек ме вбесява!

— Добре. Искам да чуя още малко проклетия.

— На никого не съм разкривала чувствата си така, както на него.

— Така че?

— Така че не аз съм проблемът тук, а той.

— Една вярна приятелка винаги ще се съгласи с теб.

— Говоря сериозно. Той е този, който отказва да се възползва от случая, да рискува. След като толкова ме преследва, докато му разкрия чувствата си, сега се затваря като... като...

— Мида.

— Благодаря, точно така, като мида. Смятам, че не е честно.

Сенди придърпа стола си до компютъра на Марси.

— Искаш ли да заговорничим заедно?

Марси малко поизправи рамене.

— Той се отметна, за да си ближе раните. Мисли, че не е достатъчно добър за мен. Ако изобщо го интересува, може и да му простя.

— О, интересува го, иначе щеше да си поиска мерцедеса. Освен ако няма някой резервен. Това последното не го вземай предвид.

— Така и смятам да направя. Той не е единственият, който се чувства несигурно в този свят, нито пък е единственият решителен човек. — Марси подкрепи тържественото си решение с леко кимване. Но увереността ѝ бързо се изпари.

— И сега какво? — попита Сенди.

Марси присви очи, почуквайки несъзнателно с молива върху долната си устна.

— Обади се на Джослин. Искам да сложат алармена сигнализация на тази кола.

— Така че ако се прокрадне посред нощ да си я вземе, да го сграбчиш за яката? Чудесно!

— Нищо подобно, Александра — надменно каза Марси. — Просто колата е доста скъпа и не искам да бъда отговорна за нея. Имам си достатъчно задължения.

Сенди шляпна с телефонния указател по бюрото и изсумтя:
— Това си е направо капан и аз ти пожелавам късмет в лова.

* * *

— Искам този.

— Съжалявам, този е закупен, господине.

— Какво би струвало да се откупи?

Рей и посредникът едновременно изрекоха:

— Има друг свободен.

— Точно така — продължи Рей. — Продайте другия на човека, който е пожелал този.

Посредникът на недвижими имоти беше дребен човечец в моден европейски костюм. Той мърдаше мустак, когато усетеше нещо изгодно, също като мишка, подушила сирене. Рей скри усмивката си, като погледна нагоре към голямото стълбище и потисна желанието да разхлаби вратовръзката си. Сега трябваше да се прави на голяма клечка.

Намираха се в апартамента точно над този на Марси, в онова, което някога беше централната зала. Сега това представляваше най-внушителният от апартаментите в имението Корвил и посредникът побърза да го подчертае.

— Но с три стаи, четири бани и малка бална зала на втория етаж той би бил доста голям за сам човек.

— Тъкмо достатъчно място за едно нарастващо семейство — отговори Рей.

Очите на посредника светнаха.

— Ако съпругата ви наmine по-късно, с удоволствие ще ѝ покажа свободния апартамент. Кой знае, може тя да предпочете...

— Нямам съпруга и смятам да купя този.

— Но споменахте семейство...

— Такова също смятам да имам. — Рей изкачи решително стълбите. — Приемна, а?

Той покоряваше Марси Корвил, а не Филипините, макар че не би могъл да каже кое беше по-трудно. Щеше да я спечели отново с внимание и желязно постоянство. Не знаеше колко шанса можеше да

има човек в живота, но обичаше да си създава свои. Имаше любовта ѝ, сега се нуждаеше от прошката ѝ.

Беше научил прост, но болезнен урок. Тази жена значеше повече от гордостта му. Всичко, което беше постигнал, не означаваше нищо без нея. Какъв по-добър начин да ѝ покаже, че е победил своята несигурност, освен като се премести в имението Корвил? Голямото му издигане всъщност беше идването на този хълм и той смяташе да живее тук, даже и да ги разделяха някои стени.

— Стените могат да бъдат съборени — измънка гласно той.

— Всякакви по-нататъшни промени зависят само от вас, разбира се. — Посредникът чакаше на входа, несъмнено убеден от начина, по който Рей оглеждаше просторната стая, че той бе човек, който получава това, което е поискал.

Рей мина покрай дузина огледала.

— Ще си танцуваме тук. Само ние двамата. Ще монтирам касетофон и скрити тонколони, ще сложа една роза в кристална ваза. После ще отида да я поканя.

Как ли би реагирала, като разбереше кой е новият ѝ съсед? Дали нямаше да хвърли вазата по него? Би могла със сила да го изхвърли от къщата. Рей се усмихна. Да се побори с разярената Марси не беше чак толкова лошо. Всичко друго беше по-добро от мълчанието ѝ. Но и с него беше свършено. Само да можеше да осъществи плана си.

— Ако платя в брой, кога ще можем да оформим сделката?

Пари. Беше се трудил толкова много да ги спечели, беше време да ги оползотвори.

— За този апартамент ли? — Посредникът разхлаби вратовръзката си, докато правеше мислено най-общо пресмятания.

— Ще бутна тази стена. Ще отворя врата.

— О, това е обща стена, господине. Има и друг собственик тук.

— Тя няма да възрази.

— Може да се разберете за това, след като приключим.

— Бих искал да направя своята оферта.

— За мен ще е удоволствие да я представя на собственицата.

Непредвидена спънка. Марси щеше да види името му, ако офертата беше в писмен вид. Щеше да разбере. Той промени тактиката по средата на играта.

— Бих искал да зная отговора в най-кратък срок.

— Ще включим условие за отговор в срок от двайсет и четири часа.

— Тя работи отзад, нали? Защо не я извикате тук да уредим нещата веднага?

Посредникът се разприпка веднага. Рей имаше на разположение няколко минути, за да се стегне, да се овладее и да потърси пропуски в плана си.

Докато чакаше, той крачеше из балната зала, заслушан в собствените си стъпки, втрещен в лъскавия паркет. Спря пред едно от огледалата и леко затегна вратовръзката си. Среса се. Но още щом сложи гребена обратно в джоба, развали постигнатото, като прокара пръсти в косата си.

Беше облякъл най-хубавия си костюм. Само като си помислеше, че някога имаше един-единствен костюм, който пазеше за срещите си с разни банкери. Сега гардеробът му беше пълен. Но обикновено като се върнеше у дома след работа, навличаше джинсите и някоя стара риза. Марси щеше да разбере навиците му. Както и това, че уикендите в лятната къща са също толкова важни за него, колкото и срещите в местния клуб. Някоя друга жена не знаеше миналото му — откъде беше тръгнал, колко бе постигнал. Нямаше защо да се срамува от това. Трябваше просто да го споделя с някого, както и глупавата си гордост, заради която се разделиха.

— Извинете. Посредникът ми каза, че желаете да направите предложение за покупка.

Рей се обърна.

Както вървеше към него, Марси спря с отворена уста.

— Марси Корвил, ще ви видя в съда.

Беше слисана, онемяла, въодушевена. Марсел Корвил, да не си посмяла да се разплачеш. Нито да подскачаш от радост, нито да се хвърляш в обятията му, нито да му издереш очите.

— Може ли да попитам какво значи всичко това?

Той извади едната си ръка от джоба и посочи с палец към огледалата.

— Ще събарям тази стена.

Очите на Марси се разшириха и издаваха такъв ужас, сякаш го виждаше с чука в ръка.

— Какво точно предлагаш?

Предлага, точно това беше думата. Рей се надяваше да стигнат до същността, преди да го е изритала навън. Той тръгна към нея. Независимо че си повтаряше непрекъснато да не бърза, тялото му не се подчиняваше. Много дълго бе стоял далеч от нея и се беше самоизмъчвал от желанието да я види. Трябваше да изиграе тази сцена правилно, а това означаваше да говори направо.

— Купувам този апартамент — повтори той — и следователно предлагам, не, кълна се, че ще съборя всяка стена, която се изправи между нас. — Погали раменете, ръцете ѝ. Тя изглеждаше бледа. Не му харесваха тези сенки под очите ѝ. Съвсем нежно той плъзна палци по тях, после обхвана нежното ѝ лице в ръце. — Отделни спални е едно, но отделни жилища е нещо изключено. — Спря за миг, преди да се осмели да я целуне. — Като си помисли човек, и отделните спални са същото.

Сърцето на Марси биеше в непознат за тази бална зала ритъм. Устните ѝ бяха сухи като лист хартия, но тя не можеше да си наложи дори да ги навлажни с език. Едва си поемаше въздух, а той вече свеждаше лице към нейното.

Тя леко разтвори устни. Целувката му беше топла, нежна, въпросителна. Чакаше реакцията ѝ.

— Щом можеш да си го позволиш, аз трябва да приема, така ли?

— Искам да си похарча парите за нещо друго, освен за дебели греди.

Очите ѝ блеснаха гневно:

— Ако намекваш, че с подаръци и бижута и разни други глупости ще ме спечелиш...

Той вдигна ръце нагоре, сякаш се предаваше.

— Аз съм този, който търси злато, не ти. Сам го изкопах с надеждата, че ще те впечатля.

— Бях впечатлена — безизразно каза тя. — От това, което си постигнал, а не от това, което имаш. Опитах се да ти го кажа.

— Знаем. — Гласът му нетърпеливо отекна в залата. — Никога не съм те лъгал, Марси. Лъжех себе си. Казвах си, че успехите ми нямат нищо общо с теб. През първите няколко години, когато раздаването на всяка заплата ме довеждаше до криза, стоях настрана. След развода ти си казах, че няма да ти се обаждам. Бяхме почти банкрутирали заради прекалено разширяване на дейността тогава. Отказвах да видя някаква

връзка между тези неща. Чак когато компанията се стабилизира, когато можех вече да си позволя постоянно седалище — такава, каквото аз го исках, чак тогава се върнах. В клетвата се казва „в богатство или в бедност“. Кой съм аз да казвам, че богатството не влиза в сметките? Само един глупак би се срамувал от успеха. Като мен.

— Тогава защо?

— Исках да ме обичаш заради самия мен. Е, ето ме.

Тя се извърна от него. Погледът ѝ бързо обходи стаята. Беше стиснала ръце в юмруци.

— Търсиш нещо за хвърляне ли?

— Не! — Тя отиде до френския прозорец. — Всъщност си мислех тези дни да изключа съединителя на мерцедеса. Щеше да се търкулне надолу по хълма право в реката.

— Ще се наложи да изровя няколко дървета, за да стигна до него.

— Толкова по-добре.

Той трепна и се засмя.

— Хайде, Марси. Изкарай си го на мен. Не се сдържай.

Тя вдигна рамене и разпери ръце. Прекалено подчертан жест на безразличие.

— Мислиш ли, че ме е грижа.

— Повече, отколкото го показваш — тихо каза мъжът.

Марси се обърна към него:

— Бъди проклет! — Ехото от пресекващия ѝ глас отекваше в празната стая. — Открих се пред теб, както пред никой друг, а ти ми хвърли откровението в лицето.

— Продължавай, удари ме.

Тя съвсем се обърка.

— Никога не прибягвам до насилие.

— Тогава просто ще трябва да ми простиш.

Сега го погледна гневно. Но погледът ѝ трепна пред настойчивостта, която виждаше в неговия. Знаеше, че я предизвиква. Но как можеше да проявява гняв, когато единственото, което желаше, беше да се хвърли в обятията му? И двамата бяха сгрешили. Нямахше нищо за прощаване.

— Как бих могла?

Той я прекъсна. Не желаше да чува думата „не“. Отиде до прашното радио, останало от бригадата строители, включи го и се

обърна към нея.

— Тогава танцувай с мен.

Сантиментална любовна песен от седемдесетте. Можеше да свърши работа. Той я взе в прегръдката си.

Чувстваше се толкова добре, така силен. Гърдите ѝ допираха неговите. Докосна с устни косата ѝ.

— Съжалявам — прошепна той.

— Рей.

— Недей! Не искам да спорим. Знаех, когато идвах тук, че може и да не приемеш.

— Тогава защо дойде?

— Трябваше да го направя.

Тя не можеше да вдигне очи към него. Брадичката му се опираше на главата ѝ; добре ѝ беше така, положила страна на гърдите му. Наблюдаваше в огледалата как се движат. Едва достигаше до рамото му, но поклащането на телата им беше в отличен синхрон.

— Какво още да ти кажа? Бях млад и несигурен, помнех стари обиди. Мислех, че съм ги надживял отдавна, но като те срещнах отново и се видях до най-красивата жена на света... Несигурността трудно се преодолява.

— Значи да взема да хвърля нещо по нея?

— Или поне я цапардосай.

Тя се засмя, но незнайно как сълзите ѝ рукохна. Обърна лице настрана.

— Не! — Той вдигна брадичката ѝ. — Този път сме откровени, не се крий.

Тя дръпна кърпичката от горното му джобче и си избърса носа.

— Може би ще бъда по-емоционална край теб, господ вижда... Може с теб да се държа не дотам сдържано, не дотам изискано...

— А по-стимулиращо, по-вълнуващо...

— Да, но това ще е само една част. Никога няма да бъда всичко това. Никога няма да бъда излиятелна, чувствена, да се държа като италианка. — Тя разпери мелодраматично ръце, при което той едва се сдържа да не се засмее.

— Не смятам, че това е за притеснение. Освен това ти вече бележиш напредък.

— И то само с теб.

— Да не говорим и за някои други неща.

— Не се шегувай. С теб изгубвам самоконтрол и ти го знаеш.

— Още по-сериозна причина, за да бъда край теб и да те пазя.

— Да не се влюбя ли?

Усмивката му изчезна.

— Ще съм до теб — тържествено каза той. — Докато времето спре или пък къщата се срути върху нас. Прости ми.

— Прощавам ти.

Целунаха се дълго и страстно. С тази целувка си обещаваха много неща. Да забравят и простят, да се обичат така още хиляди ноци.

Посредникът влезе и неспокойно излезе. Марси преглътна, въздъхна и помисли малко, за да се сети какво искаше да каже.

— Споменахте, че ще се срещнем в съда? Да смятам ли, че сме постигнали споразумение, господине?

— Ъ-хъ. Ще ви прибера веднага щом е възможно.

— С какво обвинение?

— Че караш без позволено.

— Но аз имам позволено!

— Не и да ме караш да полудявам. Има само едно позволено за това и само един човек може да ти го издаде. Мислех си за съдията Роузън.

— Оня от делото, в което бяхме съдебни заседатели ли?

— Той ни събра. Точно той е човекът, който трябва да узакони това събиране за цял живот.

Марси имаше свое мнение за подходящия за тази цел човек, но не беше настроена да спори.

— Церемонията ще бъде тук, а приемът в градината?

— Звучи идеално.

Тя положи глава на гърдите му и започна да се поклаща в ритъма на следващата песен. Музиката нямаше значение. Важното бе, че е в обятията на Рей.

— Винаги съм мечтала за това.

Тя си представи цветята, сгъваемите столове, квартета на подиума в ъгъла. Светлината щеше да нахлува от балкона, френските прозорци щяха да бъдат широко отворени, както предпочиташе Рей.

— Марси! — Гласът му беше хриплив и някак необичайно напрегнат. — Може никога да не се окажа достатъчно добър за теб, но никога няма да те накарам да съжеляваш, че ме обичаш. Обещавам ти.

— Шшт! — Изправена на пръсти, тя обхвана лицето му с ръце. После го целуна страстно, за да му покаже, че занаяпред той беше само неин. — Обичам един мъж на име Рей Крейн и няма да позволя на никого да каже лоша дума за него в мое присъствие. Това важи и за теб. Разбра ли.

Той кимна и я целуна отново.

Издание:

Тери Лоурънс. Страст без край

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1993

Коректор: Недялка Георгиева

Художник: Георги Станков

ISBN: 954-459-069-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.